

Niệm Bồ Công Anh

Contents

Niệm Bồ Công Anh	1
1. Chương 1: Đoan Mộc Huyền Ngự	2
2. Chương 2: Kinh Long Đảo	5
3. Chương 3: Lời Nguyên	9
4. Chương 4: Dạy Vợ	11
5. Chương 5: Hành Tẩu Giang Hồ	14
6. Chương 6: Đại Hội Võ Lâm	17
7. Chương 7: Loạn Thế Tam Hiệp	21
8. Chương 8: Long Biến	24
9. Chương 9: Thần Long	28
10. Chương 10: Tương Phùng	30
11. Chương 11: Bài Học Giáo Dục Giới Tính Đầu Tiên Của Tiểu Băng Nhi	33
12. Chương 12: Rời Đảo	36
13. Chương 13: Phính Đình Quận Chúa	40
14. Chương 14: Dạ Yến	46
15. Chương 15: Dù Có Cách Xa	50
16. Chương 16: Xuân Phong Đắc Ý	53
17. Chương 17: Chân Tướng	57
18. Chương 18: Tiểu Vương Phi	62
19. Chương 19: Long Thai	65
20. Chương 20: Minh Châu Viên Mãn	71

Niệm Bồ Công Anh

Giới thiệu

Kinh Long Đảo thế liệt chi nhĩ Thể loại: Ngôn Tình, cổ trang, võ hiệp, hài hước...Rating: 15+Truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/niem-bo-cong-anh>

1. Chương 1: Đoan Mộc Huyền Ngự

Thảo Nguyên phía tây tuy rộng lớn nhưng lại thưa thớt nghèo nàn dân cư vì quá khắc nghiệt. Không một loài cây nào có thể sống nổi, ngoại trừ cỏ dại và loài hoa duy nhất nở công anh bất chấp tất cả kiên cường nở hoa trên vùng thảo nguyên khô cằn. Tựa như Huyền Minh Cung cơn gió chướng trong giang hồ, chủ nhân Huyền Minh cung là một cao nhân bí ẩn đến từ Tây Vực. Ban đầu vì mái tóc bạch và ánh mắt màu lam bích của hắn, mọi người đều cho hắn là quái nhân ắt là tà ma ngoại đạo.

Hắn mang họ Demon nhưng theo cách phiên âm của người trung nguyên thành Đoan Mộc. Không thêm để ý đến ai, hắn như cơn gió chướng lẫn lộn khắp đại giang nam bắc. Một tay gây dựng thế lực lớn mạnh Huyền Minh giáo, gọi tắt là Minh giáo cắm trụ ở thảo nguyên phía tây, tự xưng Minh Vương. Sau khi Thiên Ma giáo giải tán quy ẩn Minh Giáo nghiêm nhiên trở thành đệ nhất giáo trong võ lâm. Cây cao đón gió lớn, trong võ lâm không ít kẻ ghen ghét với võ công và thành tựu của Minh Vương, hắn kinh thường, độc lai độc vãng đầu đội trời chân đạp đất tự thân đứng trên giang hồ không luôn cúi trước bất kì ai.

Nói đến bằng hữu hắn không phải là không có, nhưng ít ai biết là có người kết giao với hắn. Chỉ có cự giáo chủ của Thiên Ma giáo và một số linh tinh người trong gia đình Đông Phương. Như vậy có tính là hơi nhiều không nhỉ?

Minh Vương tưởng chừng cứ như vậy đơn độc cả đời làm mưa làm gió tùy hứng trên giang hồ cũng có ngày bị đánh gục. Khi nghe tin này khối kẻ ban đầu cao hứng hả dạ, sau lại tức đến hộc máu. Vì tin đồn vốn là một nửa tin vịt, thực ra Minh Vương rút về ở ẩn là do bị lão bà quân thúc không cho ra ngoài quây phá nữa. Hắn không phải sợ lão bà nga... nhưng do hắn vô ý làm hoàng hoa khuê nữ nhà người ta mang thai nên đành uỷ khuất ở nhà mà phục vụ Minh Vương phi đang thời kì thai nghén. Đợi đầy khi tiểu tử nhà hắn ra đời hắn lại tái xuất giang hồ cho mà xem.

Đợi mãi cũng qua chín tháng mười ngày, Minh Vương Phi ruốc cuộc khai hoa nở nhụy tưởng khổ ải đã kết thúc, ai ngờ đó mới là bắt đầu. Minh Vương phải đau đầu nghĩ tên cho tiểu tử vì vương phi nói không thể kêu con trai suốt đời là tiểu tử được. Sau mấy đêm thức trắng hắn mới nghĩ ra, một chữ Huyền trong Huyền Minh giáo tương trưng sau này con hắn sẽ ở nhà chịu trận trong khi hắn có thể trốn đi chơi. Thêm một chữ Ngự giống đậu ngự cho con trai khoẻ mạnh to béo như hạt đậu Ngự thế là Đoan Mộc Huyền Ngự thiếu chủ cái tên ra đời một cách li kì như thế. (Tác giả: mở đầu đã thấy thương cho Ngự ca rồi có một ông bố hết sức quái dị và ham chơi....)

Mười bảy năm sau.....

“Thiếu chủ dậy mau, Vương lại trốn đi rồi vương phi đang nổi giận một khóc, hai nháo, ba thất cổ kìa” Một tiểu gia đình hốt hải chạy vào Đông Diệp Điện, đánh thức Đoan Mộc Huyền Ngự ngủ gục trên bàn vì đêm qua hắn phải xem lại sổ sách suốt nửa năm bị vương phụ làm cho lung tung hết cả lên. Vuốt lại hắc trường bào đối chọi nổi bật cùng ngân sắc như thác bạc mái tóc. Hẹp dài phượng nhãn lam bích, cương nghị bạc môi đỏ au ướm át tuyệt đối kế thừa vẻ yêu mị của Minh Vương. Nhưng đường hoàng, băng lãnh, u lệ không xen một chút cợt nhả như Minh Vương.

Đoan Mộc Huyền Ngự bình thản bước ra Đông Diệp Điện, hắn đã quá quen cái cảnh vương phụ trốn mất tăm, mẫu thân khóc nháo. Ai.. hắn thật khổ a, chẳng ai được phép chọn phụ mẫu.

“Mẫu thân diễn cho ai xem nữa chứ, vương phụ chắc giờ cũng đã đến kinh thành xem náo nhiệt rồi” Huyền Ngự thở dài tự rót cho mình một ly trà ngân ngân nhìn thiếu phụ hoa lệ ngọc cốt trước mặt.

“Đúng là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, Ngự Nhi lần này hãy xem mẫu thân trừng trị hắn thế nào” thiếu phụ nghiêng răng rít lên, vẻ yêu kiều yếu đuối ban đầu đã mất tích.

“Mẫu thân lần này là chiêu gì?” Huyền Ngự nhàm chán hỏi.

“Là ngươi Ngự Nhi lần này đích thân ngươi phải tìm được cha ngươi về”

“Ta không đi, muốn đi nương tự mình đi đi”

“Người không đi? có tin nương người phá xập Đông Diệp Điện của người không?”. Tại sao Minh Vương Phi lại đe dọa như vậy? vì Doan Mộc Huyền Ngự thiếu chủ tuy văn võ toàn tài, lãnh lẽo vô tình bất khả xâm phạm như lại có một điểm yếu trí mạng chính là yêu thích những thứ dễ thương. Người ngoài không biết chứ Minh vương phi thì lại quá rõ cốt nhục của mình. Từ nhỏ Ngự Nhi đã yêu thích những thứ nhỏ nhỏ xinh xinh, mềm mềm nhiều lông càng tốt. Rất may Minh vương phi đã phát hiện sở thích quái dị của con mình sớm nên đã ra tay ngăn chặn kịp thời. Dùng phương pháp huấn luyện nghiêm khắc để áp chế sở thích của Huyền Ngự trong giới hạn, nếu thả lỏng dễ trở nên biến thái giống cha hân.

Nhưng cha mẹ sinh con trời sinh tính, dù vương phi có tài giỏi đến đâu cũng chỉ có thể che mắt người ngoài chứ không ngăn chặn được sở thích của thiếu chủ ngày càng tăng tiến. Bên trong Đông Diệp Điện, trái với vẻ ngoài uy nghi lạnh lùng là một thế giới hoàn toàn khác. Thế giới của lông mềm, thú cưng và mọi thứ linh tinh Huyền Ngự cho là đáng yêu mở ra thật khiến cho người ta phải choáng váng. Thảm sàn một màu trắng tuyết mềm mại, loang loang đù đưa thiên thanh mảnh trướng huyền ảo mờ nhạt như mây tơ trời ngọc. Rúc rích bên cửa sổ một đôi tiểu điều nhi như hai trái banh lông vàng óng. Nhàn nhả trên nhuyển ghé một tiểu bạch thỏ mắt đỏ hồng ngọc lựu. Thư án lẳng đặng trầm hương quán quýt chi chít những vật nhỏ nhỏ dễ thương được chưng bày còn bắt mắt hơn cả cửa hàng lưu niệm tình nhân. Khuất trong góc là một tủ gỗ có chút lạc điệu chứa đầy y phục màu đen, thật ra hân chẳng thích màu đen vì chẳng đáng yêu tí nào. Nhưng vì từ nhỏ bị vương phi bắt mặc trang phục hắc sắc nên mặc mãi cũng thành thói quen. Nhưng về đêm Huyền Ngự sau khi cho hạ nhân lui hết vẫn lén lút lấy ngoại bào may bằng gấm nguyệt nha trên cổ viền lông bạch tuyết hồ, thoải mái vút phăng đôi giày đen xấu xí mang vào đôi dép lông tai thỏ dễ thương đi qua đi lại trong phòng cho thoải mái để có tâm trạng giải quyết việc trong Minh giáo.

“Thôi được mẫu thân, lần này ta đi. Thật là...” Huyền Ngự quyết quyết miệng nhìn mẫu thân, thầm than thân hân thật khổ a. Mẫu thân thì suốt ngày chỉ biết bắt nạt hân, vương phụ thì còn đợi hân cai quản đứng là trên búa dưới đe mà.

Tử Nguyệt vương triều kinh thành

Phố chợ náo nhiệt người xe qua lại như nêm, Đệ Nhất Quán từ lâu nổi tiếng nhất kinh thành một anh tuấn thiếu niên bạch y phiến dật khoảng chừng mười lăm mười sáu tuổi như phong thái bất phàm thu hút mọi ánh nhìn. Tao nhã từng động tác nhấc tay nâng chén, nhân thần hoa đào uyển chuyển nhìn quanh, chín mọng anh đào bạc môi khẽ cười làm nhiều thiếu nữ muốn vỡ tim đồng loạt hò hét.

Thiếu niên đặc ý nhìn đám nữ nhân mê đắm hân như điên dại kia, thực cảm ơn phụ mẫu a. Đã cho hân một ngoại hình đáng giá đến vậy, ngoài ra một thân võ nghệ thượng thừa và toàn tài cầm nghệ thi thư thêm vài binh thư yếu lược trận pháp cũng đáng giá bằng bề ngoài của hân. Trên đời này còn ai hơn hân, bất luận kẻ nào dù nam hay nữ cũng chỉ xếp hàng thứ hai hân là độc nhất vô nhị chính như cái tên mẫu thân đã kiêu ngạo mà đặt cho hân, Đông Phương Vô Song. (tác giả: con hơn mẹ là nhà có phúc hắc hắc... bệnh tự kỉ nặng bẩm sinh đó Vô Song ca)

“Công tử ta có thể ngồi cùng bàn chứ” Một nữ tử bạo dạn tiến lại gần.

“Cô nương mời” Đông Phương Vô Song tiểu như xuân phong làm nữ nhân trước mặt phải lão đảo.

“Tiểu nữ mạn phép hỏi tên công tử” nữ nhân e dè nói.

“Tại hạ họ Đông Phương”

“Họ Đông Phương?” nữ tử có chút chấn động, người mang họ Đông Phương thực không đơn giản tốt nhất không nên dây vào.

“Ách.. tiểu nữ nhớ ra còn chút chuyện xin cáo lui trước” nữ tử vội đứng lên rời đi.

“Nhất gan” Đông Phương Vô Song tà tứ cười. Hân tiếp tục thăm vò nữ nhi hồng trên bàn nhìn khách nhân ra vào tấp nập. Đã là giờ trưa tấp nập quán đã chật ních không còn chỗ trống, bỗng tiểu nhị đến trước mặt hân khúm núm nói.

“Vị này công tử có thể chia sẻ bàn này với thêm một khách nhân nữa không? vì bốn quán hiện đã hết chỗ”

“Tuỳ tiện” Đông Phương Vô Song lơ đãng nói.

Một bóng người vận hắc sắc trường bào nhìn có vẻ quý giá găm lụa, viền thêu bạch ngâm kim tuyến. Đại lưng cấn hắc bảo thạch, bên không đeo một huyết thạch ngọc bội, thân người thanh thoát, chân bước trầm ổn ắt hẳn cũng là kẻ không tầm thường. Rất tiếc không thấy rõ dung mạo vì hắn mang một mũ rộng vành có vải đen dài viền xung quanh che khuất từ đỉnh đầu đến ngang vai.

“Khách quan người dùng gì?” tiểu nhị lễ phép hỏi.

“Một bình nữ nhi hồng, vài món rau là được” hắc bào nam nhân tuy thanh âm đã có chút trầm nhưng vẫn còn chút gì đó của thiếu niên.

“Bổn quán có món thịt bò rất ngon, khách quan muốn dùng thử?”

“Ăn thịt nhiều không tốt, uống rượu nên ăn rau quả mới có tác dụng đẹp da”

Đông Phương Vô Song chút nữa là phun ngay ngụm rượu trong miệng ra, còn tiểu nhị thì cứng đờ nghe vị khách quan quái dị kia phun chân nhả ngọc lời nói vốn dĩ chỉ có thể từ miệng của một vị cô nương.

“Nhìn gì? không mau đi lấy đồ ăn” Hắc bào nam nhân âm thanh có phần sinh khí làm tiểu nhị cứng đờ hoàn hồn vội vã chạy đi.

Đông Phương Vô Song bất chợt có hứng thú với người này, từ lúc đến kinh thành đây là lần đầu tiên có kẻ khiến hắn sinh hứng thú.

“Ta họ Đông Phương còn huynh?”

“Ta họ Đoan Mộc” hắc bào nam tử không chút sợ hãi trả lời. Đông Phương Vô Song nhướn một bên mày kiếm. Chẳng trách hắn không sợ hãi khi nghe đến tên họ của ta, Đông Phương và Đoan Mộc hai cá họ đáng né tránh nhất giang hồ hữu duyên lại tương phùng.

“Chẳng hay Viêm An bá phụ có khoẻ không?” Vô Song cố tỏ vẻ thân thiết hỏi.

“Gia phụ không có nhà, tại hạ cũng không rõ. Còn bá phụ bá mẫu bên đó thì sao?”

“Song thân đều còn tráng kiện vài năm trước còn cho ta thêm một cái muội muội”

“Chúc mừng”

“Cám ơn”

Trong lúc hai kẻ xa lạ đang nói chuyện thân tình, một tia sát khí tứ đây bay tới. Đồng thời phản ứng, bốn ngón tay, hai người, một trên một dưới vừa vặn chặn một ám khí. Điềm nhiên thanh thần một hắc một bạch, cùng vợ nắm đũa trên bàn liên tục ném loạn xạ một lúc. Xung quanh yên ắng, khách nhân trong quán cứng đờ người không biết chuyện gì xảy ra bây giờ mới vội vã thở hắt ra cùng lúc với những tiếng bình bịch rơi xuống của một đồng hắc y nhân rơi ra từ mái hiên. Tên nào tên nấy nằm ngay đơ cứng nhắc với một chiếc đũa cắm sau ót.

“Ta không còn hứng thú uống nữa, hay chúng ta đi dạo một chút nhé Đoan Mộc huynh”

“Hảo” Hai thiếu niên thoáng như là gió phi thân biến mất khỏi tửu quán. (Tiểu Nhị: Khoan khách quan quên trả tiền. Tác giả: vớ vai tiểu nhị, chỉ chỉ tấm ngân phiếu trên bàn.....(ta là quán gia của hai tên nhà người sao? làm đại hiệp mà quên trả tiền thật là...giống thổ phỉ)

Tà dương hồng thuận chiếu rực một góc trời, huyết tinh bay lượn thấy người lần lượt ngã xuống hắc bạch đan xen quân anh bay múa. Động thủ vô thương uyển chuyển nhịp nhàng không phải đang hạ sát mà như đang biểu diễn trên sân khấu có trời làm phong, đất rừng làm nền, huyết tinh làm đèn màu phô diễn.

Đậm đậm một tiếng quạ đen báo hiệu màn diễn đã tàn, thái dương lạnh nhạt khuất sau núi như tấm màn nhung khép lại. Hiu quanh bóng trắng gió tung bay, độc cô hắc bóng tản theo gió từ ngày đó trên giang hồ họ Đông Phương và Đoan Mộc lại đứng cạnh nhau.

“Đoan Mộc huynh, chúng ta là bằng hữu chứ?” Đông Phương Vô Song sảng khoái cười nhìn người đứng trước mặt, đã lâu hắn không được đánh đả tay như vậy. Đương thời may ra chỉ có mấy vị trưởng lão kì cự trong võ lâm mới có thể miễn cưỡng tiếp chiêu của hắn. Mà người này võ công chỉ có hơn chứ không kém.

“Xưa nay hai nhà vốn đã có giao tình, tuy lần đầu gặp mặt cũng coi như là bằng hữu. Đông Phương huynh không cần quá khách khí”

“Gọi ta là Vô Song, ta năm nay thập ngũ. Còn huynh”

“Ta thập thất, ta gọi Huyền Ngự”

“Huyền Ngự huynh cẩn thận” Vô Song thất thanh kêu lên giúp Huyền Ngự giật mình trách một hắc vũ tiên đâm tới. Người bắt tiên cũng thực đáng nể chỉ trong gang tấc có thể bằng xuyên yết hầu Huyền Ngự. Nhờ Vô Song cảnh báo mũi tên chỉ sượt qua hất tung chiếc mũ rộng vành.

Chiếc mũ có tấm vải đen vừa rơi xuống như màn đêm để lộ mảnh trăng ánh bạc. Phiêu phiêu tróng gió nổi bật bạch kim tóc trắng sơ buộc một dải huyền lụa mong mang như mây vô tình trôi ngang ánh trăng. Lam Bích tròng mắt lưu chuyển như tinh tú xa xôi vĩnh viễn không thể với đến. Bạc môi ướm át hồng lựu phong tình vạn trạng, nhưng không kẻ nào dám tiến lên khi phía trên là lãnh lệ quang mang. Hắn Đoan Mộc Huyền Ngự tuyệt xứng với hai chữ yêu mị, huyền hoặc quyến rũ nhưng cách xa vạn chủng không thể chạm đến.

Thế gian còn người có thể sánh ngang với hắn Đông Phương Vô Song có lẽ chỉ có một người mang họ Đoan Mộc. Hạ quyết tâm Đông Phương Vô Song nhất quyết phải khiến cho vẻ kiêu ngạo mị hoặc của tên tóc trắng kia suy giảm, chỉ có hắn Vô Song bất nhị mới có thể độc bá bảng mĩ nam mà thôi. Nhưng trước hết phải ở cạnh hắn mới hạ bệ hắn được. Một lời đã định

“Huyền Ngự huynh chúng ta kết bái đi”....

2. Chương 2: Kinh Long Đảo

Nhiều ngày lẫn lộn tại kinh thành nhưng tin tức về vương phụ vẫn không thu được gì. Đoan Mộc Huyền Ngự chán nản thở dài, ngán ngẩm nhìn qua cái tên nghĩa đệ Đông Phương Vô Song đang treo hoa ghẹo nguyệt bên kia. Đến bây giờ gần ba tháng Huyền Ngự vẫn tự hỏi tại sao lại đi kết bái với hắn.

“Ai.... vị này công tử sao lại tịch mịch ngồi một mình ở đây, hay để tiểu nữ uống rượu giải sầu cùng ngài” ẻo lả yên chi ngọc phấn nữ nhân xà vào lòng Huyền Ngự cười khúc khích quyến rũ. Đệ nhất hồng bài của Điệp Mộng Lâu mê mị động lòng người cho đến nay nàng chỉ chào thua trước Lam Kiều của Thiên Tâm Môn. Nhưng với vị công tử có mái tóc đẹp hơn cả ánh minh nguyệt, nhân thần như bích ngọc này nàng đã động tâm, nhất quyết không thể bỏ qua. Không dám tự kiêu, nhưng dám khẳng định nam nhân trên đời này có thể chống lại sức quyến rũ của nàng vô cùng ít.

Tuy nhiên vô cùng thương tiếc báo tin cho đệ nhất hồng bài Điệp Mộng Lâu, Đoan Mộc Huyền Ngự nhà chúng ta lại nằm trong số ít ỏi đó. Hắn vô cùng chán ghét mùi son phấn vì từ nhỏ đã bị dị ứng với mùi này. Mặt khác mẫu thân của hắn được xem là đệ nhất mĩ nữ trên giang hồ một thời thanh thoát ôn nhu. Nhưng hắn, thân làm con sau mười bảy cái xuân xanh đã nếm trải đủ mọi loại tư vị của thứ gọi là thanh thoát ôn nhu. Nên hắn rất sợ mùi phấn son và còn sợ mĩ nữ hơn gấp bội.

“Tránh ra” nhưng mũi thương băng tuyết cứng rắn đâm vào tâm khảm, tàn nhẫn hất văng mĩ nữ xuống đất tức giận bỏ ra ngoài.

“Ngự đại ca” giọng bông đùa của Đông Phương Vô Song vang lên sau lưng khiến Huyền Ngự càng thêm khó chịu cái tên trời đánh thánh đâm này. Tưởng giao du với hắn sẽ dễ bề tìm kiếm ai dè.... hắn suốt ngày chỉ biết lẩn qua lẩn lại trong chốn câu lan viện. Nghĩ đi cũng phải nghĩ lại lần trước nếu không nhờ hắn cảnh báo ám tiên hắn Huyền Ngự không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng.

Đông Phương Vô Song là một tên háo sắc, tướng mạo có thể xem là vừa mắt(tác giả: Ngự ca chỉ là vừa mắt thôi sao? Vô Song: nghiêng rằng cho người nói lại....Ngự: khinh thường...)

Nhưng thần sắc hần hôm nay có đôi phần tái nhợt, hơi thở có chút loạn. Ban này đâu có như thế. Huyền Ngự nhíu mày bắt lấy tay Vô Song xem mạch. Không ổn hần trúng độc, vào lúc nào? Tại sao ta không biết? Không khả năng trong thức ăn vì ta cũng ăn uống giống hần, hay là trong không khí...? Không chắc chắn là hạ độc trực tiếp vào kinh mạch Tuyệt Tâm Độc mới phác tác nhanh như thế. Nhanh như chớp Huyền Ngự ném vào miệng Vô Song một viên gì đó đen đen tròn tròn.

“Khụ... Ngự đại ca huynh cho ta uống thứ gì?” bị vật lạ bất ngờ chui vào họng Đông Phương Vô Song không khỏi ho sặc sụa.

“Giải được tạm thời của Tuyệt Tâm Độc” Huyền Ngự vẫn giữ vẻ lạnh lùng trả lời.

“Tuyệt Tâm Độc?”

“Đúng ta không biết ai hạ được, nhưng Tuyệt Tâm Độc rất nguy hiểm đầu tiên người sẽ mất hết võ công sau đó kinh mạch đứt đoạn mà chết. Nhưng ta đã cho người giải được tạm thời nếu trong vòng một tuần trăng tìm được giải được thực sự võ công của người vẫn được bảo trụ, không có chuyện gì xảy ra.”

“Vậy phải tìm giải được ở đâu?” Vô Song vẫn không chút biến sắc bình tĩnh hỏi.

“Tiểu Nhan Thần y là người duy nhất có giải được”

“Ha ha ha ha....” Đông Phương Vô Song ngân một tràng cười dài.

“Ta nghĩ người nên về thăm nhà một chuyến đi, tìm ngũ gia gia của người mà xin thuốc giải. Ta tiếp tục ở kinh thành tìm tông tích Vương phụ ta” không thềm để ý tới vẻ bồn chồn của Đông Phương Vô Song , Huyền Ngự quay lưng bỏ đi.

“Đa tạ” thu lại tiểu ý Vô Song nói nhỏ.

“Có nhận có trả, lần trước người cứu ta nay ta cứu người chúng ta không ai nợ ai”

“Hôm qua nghe mấy huynh đệ của Đoạn Hồn Đường nói Viêm An bá phụ hình như đang ở Kinh Long đảo” Vô Song có chút xấu hổ cạo cạo sống mũi.Hắn định dấu nhem chuyện này cho đến khi tìm cách hạ bệ được Đoạn Mộc Huyền Ngự rồi mới nói ra.Nhưng nay lại nợ hần ân tình thôi đành để sau vậy.

“Vậy ta hộ tống người về Kinh Long Đảo” Huyền Ngự thở dài, không hiểu sao hần lại bắt đầu có hứng thú với tên nghĩa đệ này, có lẽ vì hần có gì đó vô hình giống với Vương phụ....

Mùi vị mặn mặn của gió biển phả vào mặt cay nồng, Đoạn Mộc Huyền Ngự đứng ở mũi thuyền đón gió, huyền bào hoà vào vùng đêm tối. Hần lần đầu tiên đặt chân đến Kinh Long Đảo thật rất hiếu kỳ, một nơi đã đi vào huyền thoại trên giang hồ ai ai cũng kính nể cùng tò mò.

“Ngự đại ca nên vào trong, chúng ta sắp đi đến ảo ảnh trận pháp, khói độc sẽ khiến huynh khó chịu” Đông Phương Vô Song trầm tĩnh nhìn xa xăm.

“Có phải đó là trận pháp cuối cùng?”

“Ân”

“Tại sao đường đến Kinh Long Đảo lại gian nan đến vậy?”

“Vì mọi người trên đảo muốn bảo vệ một thứ”

“Báu vật ư?”

“Gần như vậy” Vô Song bắt giác mỉm cười tràn ngập ôn nhu, vẫn nhìn xoáy vào màn đêm yên tĩnh chỉ có tiếng sóng biển chầm chỉ vỗ mạn thuyền.

“Ta có thể biết thứ đó là gì?”

“Hạnh phúc” Đông Phương Vô Song buông nhẹ một tiếng rồi lững thững đi vào khoang thuyền. Bỏ lại sau lưng một đôi nhân châu màu ngọc bích mở lớn ngạc nhiên, hạnh phúc có thật sự quý giá như thế không?

Bình minh đỏ ối toả thứ ánh sáng màu cam nhạt vẽ nên một bức tranh tuyệt đẹp của sóng biển và cát trắng, xa xa điểm xuyết một bóng thuyền. Khi thái dương cất bước khỏi mặt biển thuyền cũng cập bến.

Nhao Nhao trên bến cảng cả một đồng người đang tụ tập chẳng chờ hoa biểu ngừ chào mừng.

“ CHÀO MỪNG ĐẠI CÔNG TỬ TRỞ VỀ”

Bước xuống thuyền nhìn thấy cảnh náo nhiệt này Đông Phương Vô Song không khỏi xấu hổ. Cần gì phải phô trương đến thế nhất là lần này hẳn đưa bằng hữu về không biết nường còn muốn đùa cái gì đây.

“Này công tử về đến rồi mau ra hô khẩu hiệu đi, nếu sơ xuất không chừng bị phu nhân hỏi tội đấy” đám người nhao nhao đổ dồn về phía chiếc thuyền vừa cập bến hô to khẩu hiệu chào mừng, đeo vòng hoa tới tấp làm Đông Phương Vô Song phải chật vật mãi mới lòi được Huyền Ngự ra khỏi đám tả bín lù.

“Hộc..hộc... dân đảo rất hoan nghênh người nhĩ?” Đoan Mộc Huyền Ngự tay chống bên hông thở dốc đánh một ánh mắt trách cứ về phía tên chủ nhà phiền phức.

“Ấy không phải lỗi của ta mà là” Vô Song cũng không hơn gì Huyền Ngự rất mất hình tượng ngồi bệt xuống đất mà thở.

“Tất cả là lỗi của người Song Nhi, còn Huyền Ngự hiền chất đã để người phải chịu khổ rồi” giọng nữ lạnh lạnh vang lên, khiến cả hai giật thót quay lại nhìn phía sau, một thiếu phụ hồng y rực rỡ. Tuy đã ngoại tứ tuần nhưng đảo chủ phu nhân nhan sắc vẫn không hề sút giảm mà càng thêm mặn mà. Sau lưng nàng khối nói ai cũng biết dĩ nhiên là đảo chủ một thân bạch sắc trường bào tuần dật phi phàm, có thể hiểu vì sao Đông Phương Vô Song lại có dáng vẻ đáng kiêu ngạo đến vậy.

“Nường ta làm gì sai sao?” Đông Phương Vô Song mếu máo uỷ khuất nhìn thiếu phụ.

“Nường người trừng phạt như vậy là còn nhẹ đấy biết không. Bỏ nhà đi biệt tăm nay vác mặt về còn dám nói” đảo chủ phu nhân không màng đến hình tượng của quý tử nhả tâm xách tai hẳn lòi đi xềnh xệch.

“Ấ,.. nường đau quá thả ta ra, như thế còn gì hình tượng anh tuấn tiêu sái ngọc thụ lâm phong của nhà Đông Phương nữa. Cha cứu ta.....” Đông Phương Vô Song gào thét suốt chặng đường về nhà. Dù có cầu cứu đảo chủ thì đảo chủ cũng thúc thủ vô sách vì nếu phu nhân mà điên lên không khéo đảo chủ cũng bị xách lổ tai luôn.

“Đã về tới, về tới...” khi phu nhân vừa chạm chân vào đại môn đã có gia đình chạy ủa vào trong thông báo cho toàn thể đại gia ra gặp, cốt yếu muốn cùng tổng xỉ vả tên bỏ nhà đi bụi.

“Song Nhi bây giờ mới vác mặt về?” Lão đảo chủ mở hàng nói trước.

“Song Nhi có biết nãi nãi nhớ người lắm không?” lão phu nhân tiếp tục thõn thức.

“Song Nhi người đi Nhị gia gia không có ai cùng luyện quyền thật buồn chán a” Nhị đương gia lên tiếng trách.

“Song Nhi a người đi rồi không ai cùng Phi Yến a di của người nói chuyện phiền, nằng suốt ngày bám lấy ta thực phiền.” Ngũ đương gia uỷ khuất.

“Vô Song ca huynh đi, đệ thành kẻ thử thuốc cho phụ thân thực thảm. Hại Liễu Nhi không có ai chơi nên khóc nhè suốt” Chu Thiên Tề quý tử của Ngũ đương gia cũng không chịu thua kém mấy vị trưởng bối lạnh chanh lên tiếng.

“Vô Song ca huynh thực nhả tâm a, huynh bỏ đi Tề ca bị thử thuốc Phong ca lại bị mẫu thân huynh ấy bắt về Mị Hoa Cung ta không có ai chơi thực buồn hức..hức” Tiêu Tuyết Liễu tiểu thư của lục đương gia lại bắt đầu chảy nước.

“Người không có ai chơi không biết đi tìm Băng Nhi mà chơi sao?” Đông Phương Vô Song ngán ngẫm, trừng mắt khiến Phong Tuyết Liễu càng khóc to hơn.

“Song Nhi thôi đi” đến lúc này đảo chủ không nhận được nữa mới chậm rãi lên tiếng uy vũ bức người vẫn không hề sút giảm với năm xưa.

“Cha...” không khí căng cứng bỗng chốc bị hoà tan bởi một âm thanh non nớt. Tiểu nữ oa nhi xinh xắn trong y phục màu tím nhạt khoảng chừng năm tuổi len lỏi qua đám đại nhân đến ôm lấy chân đảo chủ.

“Băng Nhi thức dậy rồi à?” đảo chủ dương bạc môi quyền rũ sủng nịnh cúi xuống bế tiểu oa nhi vào lòng.

“Đại ca đã về?” tiểu Băng Nhi hai mắt to tròn đáng yêu nhìn Đông Phương Vô Song.

“Phải, đại ca của ngươi đã về” Đông Phương Vô Song cười tà đón Băng Nhi từ tay đảo chủ, tay đưa lên nhéo lấy hai má hồng nhuận như trái đào của tiểu oa nhi khiến bé con đau quá phải khóc thét.

“Đáng chết” các trưởng bối nhà Đông Phương chưa kịp làm gì trước hành vi dã man ngược đãi trẻ em. Đông Phương Vô Song đã bị ai đó một chưởng hất văng. Hắc ảnh lướt nhanh đỡ lấy tiểu oa nhi, màu lan bích tròng mắt gắt gao khoá trên khuôn mặt đáng yêu tròn tròn mịn như tơ. Đoan Mộc Huyền Ngự thực sự bị thôi miên bởi đôi mắt to tròn ngấn nước càng thêm tròn hơn, môi anh đào ướm át đáng yêu hơn mọi đoá hoa, cái mũi nhỏ nhỏ phập phồng dễ thương đến phát cuồng. Với một kẻ yêu thứ dễ thương như Đoan Mộc Huyền Ngự thì Đông Phương gia nhị tiểu thư Đông Phương Tử Băng quả thực là cực phẩm của cực phẩm đáng yêu.

“Ca ca huynh là ai” Đông Phương Tử Băng vẫn mếu máo ngược lên nhìn người vừa mới cứu mình ra khỏi ma chảo của đại ca.

“Ta...ta.. là Đoan Mộc Huyền Ngự” Huyền Ngự vẫn ngơ ngác trả lời.

“Huynh là biểu ca của Liễu tử, và là con của Viêm An bá phụ phải không?”

“Sao muội biết?”

“Tất nhiên muội biết Phong bá bá là nhị cữu bá của Viêm An bá phụ “

“Tiểu muội muội thật là giỏi” Huyền Ngự sủng nịnh xoa đầu Tử Băng.

“Ta không phải tiểu muội muội” Đông Phương Tử Băng giận dữ nắm lấy cổ áo Huyền Ngự quát. Nhưng trong mắt Đoan Mộc thiếu chủ thì hành động này thực giống mèo con nghịch ngợm.

“Vậy phải gọi là gì”

“Gọi ta là Băng Nhi, ta sẽ gọi huynh là Ngự ca ca”

“Àn, được Băng Nhi”

Tiểu Băng Nhi mỉm cười sung sướng bắn ra muôn vàn thứ ánh sáng chói chang của cực phẩm đáng yêu khiến Huyền Ngự càng thêm choàng váng, bé con đưa hai bàn tay múp míp ôm lấy khuôn mặt Huyền Ngự.

“Ngự ca ca, sau này đại ca sẽ không bắt nạt ta nữa chứ?” nàng uỷ khuất đáng yêu vô hạn nhìn hấn.

“Sau này Ngự ca ca sẽ bảo vệ Băng Nhi, không ai dám khi dễ Băng Nhi nữa...” Hấn trừu mến nhìn nàng nhỏ nhắn như tiểu bạch thỏ sung sướng cười trong lòng.

“Ngự ca ca tốt nhất, Băng Nhi thích Ngự ca ca...”

“Ta cũng thích Băng Nhi “ Hấn sủng nịnh nhìn nàng, cười gượng gạo. Đã rất lâu hấn không cười, nhất thời không biết cười ra sao.

“Ngự ca ca cười thật đẹp, Băng Nhi quyết định phải gả cho một nam nhân đẹp hơn đại ca. Ngự ca ca cười tuyệt đẹp.....đẹp gấp trăm lần đại ca” bàn tay nhỏ nhắn ngây thơ đưa lên xoa mặt hấn. Bờ môi anh đào còn đọng mùi đường hồ lô tự nhiên như làn nước chạm vào môi hấn bên ngoài, đồng thời cũng thật sâu chạm vào hấn tâm. Băng lãnh tiểu thiếu chủ không lẽ tu vi chưa đủ, chỉ mới một tiểu oa nhi năm tuổi lại khiến hấn xao động. Sau này hấn biết làm sao?

Đại gia này giờ cứng đờ người xem kịch mới lộ bộ phận tĩnh lại trước câu tuyên bố hùng hồn của tiểu Băng Nhi. Đảo chủ gần như muốn ngất, còn đảo chủ phụ nhân chỉ biết chép miệng than “con gái lớn muốn cũng không thể giữ trong nhà, aiiiiii.....”

3. Chương 3: Lời Nguyên

Xuân Phong ẩm áp càng kích thích thêm bầu khí náo nhiệt trên thiên đường miền nhiệt đới Kinh Long Đảo. Tuy mới cuối xuân đầu hạ nhưng nhiệt độ trên đảo đã rất oi bức nên dân đảo có một thú vui tao nhã đó là tắm biển. Hôm nay nhà Đông Phương do phải đón tiếp đại công tử đi xa trở về nên không có mặt ở bãi biển khiến mọi người có phần mất hứng. Thôi hôm nay không tắm biển nữa đến Đông Phương gia coi náo nhiệt.....

Một đám đông tụ tập trước Đông Phương phủ chứng kiến một màn thề non hẹn biển giữa Đông Phương Nhị tiểu thư và ai kia ấy nhỉ? Người qua đường Ất khều khều người qua đường Giáp hỏi...Để trả lời thắc mắc của hân một giọng nam trầm êm ái vang lên.

“Chúc mừng, sư huynh và sư tẩu vậy là chúng ta có thể thành sui gia rồi” Một trung niên nam tử trường bào lam nhạt, tóc màu ngân bạc, phượng nhãn tà mị xanh thẳm như đại dương. Ánh vàng chói lọi phe phẩy uyển chuyển lách mình qua đám đông vây quanh đôi kinh đồng ngọc nữ.

“Sư đệ? ai nói ta sẽ gả con gái vàng gái bạc nhà ta cho con trai tên biến thái nhà người?” đảo chủ sau cơn choáng váng quay sang quát.(Tác giả: chưa biết ai biến thái hơn ai á...)

“Sư huynh, bây giờ cần cũng đã muộn rồi con gái huynh đã định là con dâu ta” Trung niên nam tử gân cổ lên cãi.

“Này hai người có thôi đi không, đều lớn cả rồi mà cứ như tiểu hài tử” đảo chủ phu nhân ngán ngẩm nhìn hai đại soái ca một thời ai., thật là thối gian không buông tha một ai.

“Nương tử hân bắt nạt ta” đảo chủ không bị lời nói của ai đó ảnh hưởng liền biến mình thành dây leo quấn lấy phu nhân kêu lên uỷ khuất.

“Sư tẩu a, tẩu phải cho đệ một cái công đạo”

“Tướng công, Đoan Mộc Viêm An từ nay đừng nói là quen biết với ta” phu nhân thực sự bị hai kẻ già không nên nét này chọc cho phát điên. Tức tối chờ đại công tử đang nằm xụi lơ ở góc tường vào nhà.

Đông Phương Vô Song thật thảm hại bị mẫu thân lôi đi vào, nhưng miệng vẫn không yên phận lải nhải.”Đoan Mộc Huyền Ngự thù này ta không báo thù không làm quân tử” (tác giả: Song ca huynh là tiểu nhân mà, nên chắc thù này để kiếp sau đi)

Nãy giờ lo ngó lơ xung quanh nên quên mất hai nhân vật chính. Đoan Mộc Huyền Ngự vẫn thất thần nên không nhận ra vị vương phụ đáng kính trọng của hân đang khiến gà bay cho sủa náo loạn cả một vùng.

“Ngự ca ca chúng ta vào nhà đi”

“Ân” Huyền Ngự sủng nịnh bế tiểu Băng Nhi vào bên trong.

“Huyền Ngự hiền chất đi đường xa chắc mệt, phòng ốc đã dọn dẹp người đi nghỉ một chút đi” phu nhân hoà nhã nhìn con rể tương lai, nàng rất ưng ý với”con rùa vàng” này.Năm xưa nếu không phải đã lỡ vướng vào đảo chủ thì cha của tên hiền tế này chắc cũng được nàng nạp vào làm đệ nhất hồng bài cho tướng công quán. Tiểu nữ của nàng quả có mắt nhìn không sai.

“Đa tạ bá mẫu quan tâm” Huyền Ngự lễ phép cúi mình vì không thể thi lễ tay còn đang bận bế tiểu Băng Nhi.

“Ngự ca ca sẽ nghỉ ở đâu?”

“Hiền chất sẽ ở Thuỷ Liên Các với Viêm An bá phụ của con” phu nhân từ mẫu vuốt má tiểu nữ trả lời.

“Ừ không chịu đâu, Ngự ca ca phải ở Tử Băng Lâu với ta cơ” tiểu Băng Nhi vừa nói thì đồng thời mặt lệ cũng rưng rưng tung đòn sát thủ khiến Ngự ca ca nhà chúng ta gật đầu cái rụp đi theo nàng về Tử Băng Lâu. Lúc Huyền Ngự bế Băng Nhi ra khỏi cửa không hiểu trong ánh mắt to trong suốt kia ánh lên một tia

quang mang kì lạ khiến người khác phải rùng mình. Chỉ có phu nhân là cười bí hiểm lắm lắm “Đúng là hổ phụ sinh hổ tử”

Tử Bạng lâu được bắt đầu xây dựng từ khi tiểu bảo bối của nhà Đông Phương vừa mới thành hình trong bụng mẹ. Mọi thành viên trong Đông Phương gia đều dốc hết yêu thương vào công trình này tuy không quá xa hoa như ý nguyện của lão đảo chủ và tứ đương gia, nhưng thanh nhả thoát tục đầy kì hoa dị thảo. Nhưng lại tròn tròn đáng yêu như chốn kỉ niệm của phu nhân và đảo chủ. Đến lúc tiểu Bạng Nhi biết nhận thức đại thiếu gia còn cất công mang ấu trùng rất nhiều loại hồ điệp tăng thêm vẻ sinh động (thực ra là đem sâu về dọa tiểu Bạng nhưng không ngờ phản tác dụng), ngoài ra còn có cả một nhà nuôi chim bồ câu lớn trong khuôn viên của Tử Bạng Lâu.

“Ngự ca ca, huynh bế muội cả chặng đường có mệt không” Tiểu Bạng Nhi đưa tay nhỏ bé vuốt những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán Huyền Ngự.

“Ta không sao” Huyền Ngự bắt giắc đỏ mặt trước hành động bất ngờ của Bạng Nhi.

“Hay là Ngự ca ca đi tắm đi” Tiểu Bạng Nhi tà tà đề nghị. Hắc hắc ta thực sự muốn xem cơ thể của Ngự ca ca một chút, tiểu oa nhi gian xảo thâm nhũ.

“Vậy Bạng Nhi chờ ta một chút nhé”

“Sao Lại phải chờ?” Bạng Nhi mở lớn đôi mắt ngây thơ vỗ số tội hỏi.

“Cáicái này...”

“Bạng Nhi muốn tắm cùng với Ngự ca ca cơ”

“Không thể”

“Sao lại không thể? có phải Ngự ca ca ghét Bạng Nhi rồi không” Đôi mắt ngây thơ giết người lại tiếp tục ngấn nước làm Đoan Mộc thiếu chủ không thể kiềm chế đành tuân theo sự dẫn dắt của tiểu bảo bối đến dục phòng.

Phía sau Tử Bạng lâu một hồ tắm nước nóng thiên nhiên được can thiệp bởi một chút bàn tay con người càng trở nên tuyệt hảo. Bốn trụ đá hoa cương cao vút xung quanh làm giá đỡ cho những bức màn tre dài buông xuống. Nếu có nhả hứng có thể kéo một bức màn lên vừa tắm vừa ngắm biển rất thi vị.

“Ngự ca ca sao còn chưa thoát y phục?” tiểu Bạng Nhi hồn nhiên cởi ngoại bào còn lại áo lót (Tác giả: mẹ ơi ta còn tưởng nàng cởi hết..) hoà mình vào làn nước ẩn hiện trong tầng hơi nước mờ ảo.

“Hay để Bạng Nhi giúp” tiểu Bạng Nhi lao lên bờ cầm vạt áo Huyền Ngự bắt đầu giăng co.

“Bạng Nhi không được, nam nữ thụ thụ bất thân” Huyền Ngự cố bảo vệ khỏi bị cưỡng đoạt nhưng lại không dám mạnh tay vì sợ tiểu oa nhi đau.

“Ta không phải là chưa thấy qua nam nhân, đại ca và phụ thân ta đều đã thấy qua lúc tắm biển”

“Nhưng tắm thì khác”

“Khác chỗ nào chẳng phải Ngự ca ca có cái gì ta cũng có cái đó sao?” lần này là do Bạng Nhi ngây thơ thực sự.

“Ách thực sự là có thứ ta có mà nàng không có” Huyền Ngự khó xử trả lời.

Tiểu Bạng Nhi kiên quyết không bỏ cuộc tiếp tục lôi Huyền Ngự xuống nước cho bằng được. Bồng cơ thể nhỏ bé mềm nhũn gục xuống, hơi thở chậm rãi đều đều. Đoan Mộc Huyền Ngự hốt hoảng nhìn lên tìm thủ phạm, hay tay vẫn ôm chặt Bạng Nhi bảo vệ.

Đoan Mộc Viêm An đưa tay lên miệng làm hiệu giữ im lặng.

“Ngự Nhi đưa con dâu về phòng ngủ đi, ta chỉ điểm hôn huyệt của nó thôi”

“Tại sao?”

“Không cần nhiều lời?” Huyền Ngự không nói gì thêm bế nhân nhi nhỏ bé vào tắm phòng sau khi vuốt góc chân thẳng thớm mới yên tâm trở ra ngoài.

“Vương phụ”

“Xong rồi?”

“Ân”

“gần đây có thấy gì khác là trong cơ thể không?” Gương mặt anh tuần bông đùa bỗng ngưng đọng.

“Dạ không, ý vương phụ là....?”

Đoan Mộc Viêm An thở dài quay sang nhìn con trai.”Ngự Nhi một mùa trăng nữa là đến sinh thần lần thứ mười tám của người ta cũng không muốn giấu con nữa. Gia tộc Đoan Mộc chúng ta thực ra là hậu duệ của long tộc.Tuy đã đồng hoá với con người trong một thời gian dài nhưng dấu vết của Long tộc không thể biến mất hoàn toàn. Khi chạm vào nước nóng chúng ta sẽ biến thân thành Long nhân nửa thân dưới sẽ mọc vẩy biến thành đuôi rồng. Nhưng chuyện này chỉ đối với long nhân trưởng thành thôi, con thì còn nhỏ dòng máu Long tộc còn mãnh liệt một khi ra khỏi Huyền Minh cung có thể bị biến thân bất cứ lúc nào. Để không làm Băng Nhi sợ hãi con hãy trở về Huyền Minh cung tôi luyện thêm đi”

Đoan Mộc Huyền Ngự mặt không huyết sắc trân chối nhìn phụ thân.Bây giờ hắn đã hiểu vì sao từ nhỏ hắn luôn phải thích nghi với nước lạnh ngắt dù đông hay hạ.Nhưng ghê gớm hơn hắn dường như vừa tìm được thứ gì có ý nghĩa lại phải chia xa, thực sự là trên người mà.Ông trời sao quá nhẫn tâm sao hắn lại phải gánh chịu lời nguyện đáng ghét của gia tộc Đoan Mộc chứ?...

4. Chương 4: Dạy Vợ

Đọc xong đừng kêu ta biến thái..

Kinh Long Đảo vẫn náo nhiệt như mọi ngày, với sự trở về của đại công tử càng tăng thêm. Mới sáng sớm lão đảo chủ đã la hét gọi mọi người dậy dùng điểm tâm, vì lão phu nhân muốn có một bữa sáng đoàn viên. Kể đưa đầu chịu chém đầu tiên dĩ nhiên là phu thê đảo chủ, bộ mặt nhăn nhó không cam lòng vì bị đánh gây phật ân ái đảo chủ buồn bực ngồi phịch xuống ghế. Tiếp theo là nhân vật chính đại công tử bị áp tải ra khỏi phòng trong khi mắt vẫn còn nhắm như người mộng du ngồi xuống bàn. Cứ thế từng tên một lên đĩa không cam tâm ngồi vào bàn dùng điểm tâm sớm.

“Nãi nãi a, Băng Nhi không thích ăn củ cải muối đâu” Tiểu Băng Nhi nhìn chỗ củ cải muối được xếp sẵn trong chén cháo của mình.

“Không sao, ta ăn dùm muội” Huyền Ngự rất tự nhiên múc chỗ củ cải muối sang chén mình, sau đó không ngần ngại múc trả lại nằng mảy miếng thịt bò trong chén mình. Đại gia đang ngái ngủ bỗng chốc mắt to mắt bé sững sờ nhìn.

“Khụ... sư huynh a, huynh thấy tiểu tử nhà đệ chăm sóc con dâu tốt không? hay là chọn ngày lành tháng tốt...” Đoan Mộc Viêm An đưa cột cất tiếng phá tan bầu không khí căng thẳng.

“Ngày tốt cái đầu nhà người..” vù vù một tràng đũa ám khí lao vút về phía oai phong lẫm liệt Huyền Minh vương.

“Oài sư huynh nếu huynh muốn tiểu nữ nhà huynh thành Huyền Minh Vương Phi ngay lập tức thì cũng không cần gì ám sát ta” Viêm An trều trều miệng uỷ khuất lên tiếng.

“Ta nói gả nhi nữ cho tiểu tử nhà người khi nào hả?” Đảo chủ tiếp tục lồng lộn đứng lên.

“A cái này, không phải nữ tử nhà huynh phi lễ Ngự Nhi nhà ta trước sao ?phải chịu trách nhiệm chứ. Nếu không còn gì là trình tiết con trai ta nữa?”

“Người... con trai người là nam nhân cần gì trình tiết?”

“Ai nói không? không biết, Tiểu Băng Nhi đáng yêu cháu có muốn chịu trách nhiệm với Ngự ca ca không?” thấy tranh cãi mãi với đảo chủ không ổn Viêm An quay qua tiểu Băng Nhi đang say sưa ăn cháo hỏi.

“Tất nhiên a, mẫu thân đã dạy phải có trách nhiệm với đồ chơi của mình. Nên ta sẽ có trách nhiệm thực tốt với Ngự ca ca.” Băng Nhi ánh mắt to tròn long lanh hạ quyết tâm.

Đoan Mộc Huyền Ngự ngồi bên cạnh cười khỏ, tiểu hài tử đúng là tiểu hài tử a. Chỉ trách nhân duyên trêu đùa cho hấn lưu luyến nàng làm chi. Nhưng như vậy cũng rất thú vị có thể chậm rãi nhìn nàng lớn lên, người xưa nói dạy vợ từ thuở lơ ngơ mới về nay hấn dạy vợ ngay từ thuở còn thơ sau này còn gì bằng. Một ý nghĩ đen tối xẹt qua trong đầu khiến bạc môi đông cứng giãn ra một nụ cười âm hiểm.

“Sư huynh thấy chưa?” Viêm An đắc thắng tiếp tục trêu tức đảo chủ.

“Ta giết người...”

Huyền Ngự lắc đầu nhìn hai lão nhân đầu đã hai thứ tóc mà vẫn như trẻ con rượt đuổi nhau quanh nhà.”Băng Nhi chúng ta ra ngoài chơi nha”

“Ân” Tiểu Băng Nhi thích thú theo Huyền Ngự ra ngoài chơi, sau một hồi nô đùa rất vui ,hấn còn mua cho nàng đến sáu cây đường hồ lô, thi triển khinh công đem nàng lên ngọn cây ngồi hóng mát.

“Băng Nhi có ngon không?” Huyền Ngự sủng nịnh lau đi đường ngọt dính trên mặt đáng yêu của nàng.

“Rất ngon” Băng Nhi không ngần lên gật gù trả lời, tiếp tục ăn.

“Cho Ngự ca ca nếm thử có được không?”

“Ân, đây cho ca ca” Băng Nhi có chút tiếc nuối đưa cho Huyền Ngự một sâu kẹo hồ lô.

“Nhìn vẻ mặt muội nuối tiếc như thế, ta thực không nở a”

“Vậy sao” Tiểu Băng Nhi mừng rỡ thu lại sâu kẹo đưa lên miệng nhai.

“Nhưng thấy muội ăn ngon như thế ta cũng muốn thử, để muội không tiếc của hay cho ta ăn miếng trong miệng muội đi.Đằng nào nó cũng ở trong miệng muội rồi có gì phải tiếc” Đoan Mộc Huyền Ngự cười đến sáng lạn.

“Cũng đúng a, nhưng không lẽ ta phải nhả ra?”

“Không cần, chỉ cần muội dùng lưỡi đưa qua miệng ta một chút sau đó thu về chẳng phải đường vẫn trong miệng muội mà ta cũng được nếm thử sao.”

“Ngự ca ca huynh thực thông minh” Không do dự Tiểu Băng Nhi liền lọt lưỡi, ghé sát miệng Huyền Ngự. Chỉ đợi môi hấn khẽ nhếch liền nhanh nhẹn đưa lưỡi cùng miếng đường ngọt tiến vào. Đoan Mộc Huyền Ngự xanh thắm mặt nhàn nhạt tiểu ý tiếp nhận thực thơm ngọt lưỡi thơm tho chủ động tiến vào đây đưa, chiếm khúc toàn bộ mật ngọt.(Tác giả: Ngự ca con người ta mới năm tuổi thôi nha...)

“Ừ.. Ngự ca ca huynh đã nếm đủ chưa? Ta ...ta ngộp thở” Thấy gương mặt bụ bẫm đỏ bừng suyển khí Huyền Ngự không cam lòng tách ra.

“Đường hồ lô rất ngon, sau này ta muốn cùng ăn với muội nhiều hơn. Nhưng không được cho người khác ăn đường chung như vậy với muội nhé. Vì muội phải chịu trách nhiệm với trình tiết của ta mới có thể cùng ta ăn đường như thế” Huyền Ngự gian xảo xoa nắn đôi má như đào tiên, đào dạt ý tứ rồi.

“Muội biết rồi Ngự ca ca” Tiểu Băng Nhi ngây thơ không nghĩ gì tiếp tục vui vẻ ăn miếng đường này giờ bị đưa qua đưa lại đã nhạt thêch.Thực tội cho tiểu oa nhi đáng yêu, không biết mình đã bắt đầu bị ném vào cuộc huấn luyện thê tử từ thuở còn thơ của kẻ nào đó.

Sau một ngày chạy nhảy Tiểu Băng Nhi mệt nhoài, ghé sát vào lòng Huyền Ngự mà ngủ hai tay nắm chặt ngực áo không tài nào gỡ ra được. Nếu ai mạnh bạo can thiệp Tiểu Băng Nhi liền khóc ré lên khiến mọi

người đều phải chùn bước. Dù không muốn, đảo chủ vẫn phải để Tiểu Băng Nhi cộng chăm với “vị hôn phu”.

Đến nửa đêm Tiểu Băng Nhi giật mình thức giấc vì cảm thấy quần bị ướt thực khó chịu. Chán thật chắc tại buổi chiều uống nhiều nước hoa quả quá nên tương ra giường rồi. Sáng mai nường mà biết sẽ cười ta cho mà xem, phải thủ tiêu chứng cứ trước.

Tiểu Băng Nhi mơ màng ngồi dậy mới phát giác Huyền Ngự nằm bên cạnh, hình như vật áo của huynh ấy cũng ướt rồi phải làm sao đây? đáng thức Ngự ca ca mới được, không thì không thể thủ tiêu tang chứng được.

“Ngự ca ca thức dậy” Tiểu Băng Nhi lay lay Huyền Ngự. Xanh thắm con người khê mở.

“Băng Nhi chuyện gì?” Huyền Ngự mắt nhắm mắt mở ngồi dậy dụi dụi mắt.

“Muội ...muội lỡ tương ra giường rồi, còn làm ướt cả áo của huynh” Tiểu Băng Nhi then thùng.

Huyền Ngự sững sờ vì đây là lần đầu tiên hắn thấy nàng có biểu hiện như thế, Tiểu Băng Nhi của hắn thực là đáng yêu không sao kể xiết.

“Không sao, ta thay áo liền được. Muội cũng phải tay áo đi a, ướt như thế ngủ sẽ cảm lạnh”

“Nhưng muội chỉ biết mặc quần, chưa biết cài áo làm sao cả” Tiểu Băng Nhi khó xử nói.

“Không sao ta giúp muội”.

Nhanh nhẹn thu mớ chăn mền ướt sũng vứt xuống đất cùng cái áo ướt của mình. Vì lo lắng Tiểu Băng Nhi sẽ bị lạnh hắn liền để mình trần lao đi tìm quần áo cho nàng. Một lúc sao Tiểu Băng Nhi mới chặt vật từ trong màn thay được cái quần, tội nghiệp lon ton đưa cho Huyền Ngự cái áo nhỏ ý nói nàng thực sự lực bất tòng tâm a.

Đoan Mộc Huyền Ngự ôn nhu đem nàng ôm vào lòng. Bất giác là da non nớt vô tình chạm vào bờ ngực trần trụi của hắn. Thân thể thoát nhiên cứng đờ một cổ hỏa khí ngùn ngụt bốc lên. Hắn vô thức không kiềm chế miết miết cánh tay bụ bẫm, tiếp xúc xoa xoa bờ ngực mềm mềm bằng phẳng bây giờ chỉ có như vậy nhưng sau này sẽ thay đổi, sẽ không bụng to hơn ngực nữa, Huyền Ngự tà tà tưởng tượng.

“Ngự ca ca cũng không biết mặc áo sao?” Tiểu Băng Nhi thấy hắn ngẩn ra tò mò hỏi.

“Ách.. không phải, để ta giúp muội.” hắn giật mình nhanh chóng đem áo vội vàng mặc vào cho nàng. Sau đó đặt nàng lên giường.

“Tiểu Băng Nhi sau này không được để ai thay áo như vậy cho muội nữa được không?”

“Nhưng muội chưa biết cài áo phải làm sao? muội nhờ nường, cha hay đại ca mặc giúp nhé”

“Không được” Huyền Ngự bắt giác quát.

“Ngự ca ca...?” Băng Nhi dường như bật khóc nhìn hắn ủy khuất. Thấy thế tâm hắn lại lo lắng vạn phần ra sức dỗ dành, cuối cùng thở dài thoả hiệp.

“Được có thể nhờ nường, nhưng cha và đại ca thì không được đồng thời ai là nam nhân đều không được”

“Ân”

“Băng Nhi ngoan, Ngự ca ca thương Băng Nhi nhất” Huyền Ngự lại ôn nhu cười giúp nàng đắp chăn vỗ nhẹ trên lưng nàng vỗ về giấc ngủ.

Khi nghe thấy tiếng thở đều của Băng Nhi, Huyền Ngự mới nhẹ nhàng bước ra ngoài khép lại môn học tốc chạy ra bờ biển trầm mình xuống làn nước lạnh. Làn nước lạnh vỗ về làn da đu đưa bạch kim tóc theo ánh trăng phát sáng trong đêm tĩnh mịch, giúp hắn nhiệt hỏa dần tiêu thất. Bình tĩnh nghĩ lại hắn thực có chút giật mình hoảng sợ, từ lúc nào hắn biến thành tên sắc lang giống Đông Phương Vô Song đến thế. Nếu cứ tiếp tục thực hắn không đủ tự tin có khả năng kiềm chế, chết tiệt hắn phải rời đi mới có dũng khí đợi nàng khôn lớn.

Hạ quyết tâm Huyền Ngự chậm chậm bước lên bờ vô thức u oán nhìn về phía căn phòng nhỏ, nơi hần biết nàng đang an lành ngủ say đợi hần hoài bão. Nhưng hần không thể trở về, có lẽ đã đến lúc nên về Huyền Minh Cung tu luyện. “Bằng Nhi ta sẽ đợi nàng lớn lên” bằng bạc dưới ánh trăng bạch ngân tóc dài tung bay theo gió như ánh hi vọng chờ mong.

5. Chương 5: Hành Tẩu Giang Hồ

Một ngày mùa hạ nắng vàng mật ong trải dài cát trắng, trên bến tàu của Kinh Long Đảo, một hồng son thuyền buồm sẵn sàng ra khơi. Lúu rúu trên cầu tàu vài bóng người đang nói lời đã biệt.

“Ngự Nhi hiền chất, bá phụ giao Song Nhi cho người. Tin tưởng người cùng hần ra giang hồ sẽ không gây chuyện thị phi” Đão chủ võ vai Đoan Mộc Huyền Ngự nói.

“Bá phụ yên tâm, ta sẽ chăm sóc Song đệ”

“Cha ta không còn nhỏ nữa, có khi ta phải chăm sóc huynh ấy thì có” Đông Phương Vô Song nhăn nhó, miệng lẩm bẩm.

“Đại ca, huynh mà không chăm sóc Ngự Ca cẩn thận thì huynh đừng hòng về nhà” Tiểu Bằng Nhi nhần tâm tặng cho đại ca của nàng một cước đau điếng. Sau đó phóng vào lòng Huyền Ngự nước mắt lưng tròng.

“Không Ngự ca ca đừng đi, Bằng Nhi muốn theo Ngự ca ca...” nàng vừa khóc, vừa nháo đòi đi theo hần.

“Bằng Nhi ngoan, Ngự ca ca phải đi có việc, sau này sẽ quay lại với Bằng Nhi”

“Bằng Nhi không muốn Ngự ca ca đi. Nếu Ngự ca ca đi Ngự ca ca nhớ Bằng Nhi thì biết làm sao” Nàng thút thít dương ánh mắt to tròn đầm nước lên nhìn hần. Khiến hần thật đau.

“Bằng Nhi ngoan, nghe Ngự ca ca nói. Khi nào nhớ ta hãy tìm một bông bồ công anh đã kết hạt, thổi bay theo gió chúng sẽ thay Bằng Nhi đến bên Ngự ca ca”

“Thật không?”

“Thật, vì ở thảo nguyên nơi Ngự ca ca ở là quê hương của bồ công anh. Hạt bồ công anh sẽ theo gió về đến thảo nguyên thay Bằng Nhi ở bên Ngự ca ca.”

.....

.....

Một mảng hồng son chậm chậm tách bờ cát trắng biến mất dần theo đại dương xanh thẳm, thuyền đã rất xa bờ nhưng Huyền Ngự vẫn nghe văng vẳng tiếng khóc của Bằng Nhi. Trong tim như có một khối cự thạch nặng nề mà đau buốt. Hần biết Bằng Nhi sẽ chỉ khóc một chút nữa thôi, khi một cô bé sẽ lăn ra ngủ và khi tỉnh dậy có còn nhớ hần không?

Còn hần sẽ đợi, đợi một ngày nàng lớn lên. Người ta nói đợi là khổ, tương tự là nợ nhưng với hần là một niềm đau ngọt ngào.....

.....

.....

Thuyền xuống bến ở Tử Nguyệt Thành, vì là thuyền chuyên dụng của Kinh Long Đảo nên sau khi tiễn hai vị thiếu gia xuống tàu, thu thập một chút liên khởi hành về lại đảo. Tà dương mùa hạ vẫn oi bức nhàn nhạt phủ xuống hai bóng người phiêu dật trong gió biển.

Một trắng như băng sương, như tuyết. Một đen huyền tịch tịch, như cô tịch đêm đen ngàn năm. Có lẽ bắt từ đó giang hồ đã xuất hiện một cặp hắc bạch song hùng.

“Chúng ta sẽ đi đâu?”

“Hướng tây”

“Thảo nguyên?”

“Phải”

“Ta không thích đến cái nơi khí ho cò gáy ấy, khí hậu ở đó thực không tốt cho da mặt” Đông Phương Vô Song bất mãn(Tác giả: té xỉu).

Đoan Mộc không thèm nhìn lại Vô Song đang nhăn nhó, quay người nhún nhẹ mượn lực thi triển khinh công bay nhanh về hướng Tử Nguyệt Thành.

“Này đi bình thường không được sao?” Đông Phương Vô Song gọi với theo bóng người đã mất hút. Vốn thừa hưởng cái tính “trời xập cũng không lo” của phụ mẫu, nên Vô Song vẫn từ tốn bước đi không thèm phí nửa điểm sức lực dừng đến khinh công. Đến khi thái dương khuất hẳn Vô Song mới lết được vào thành.

Đứng trước Đệ Nhất Quán tửu lâu bề thế nhất Tử Nguyệt Thành, lão trưởng quầy thấy khách quen bèn đơn dả chạy lại. “Công tử đã lâu mới ghé lại để lão chuẩn bị một căn nhà gian ngay”

“Có thấy một nam tử mặc hắc y, tóc bạch kim đến?”

“Ân có, vị ấy ở bên trong”

“Dẫn ta đến chỗ hắn”

“Công tử mời”

Nhàn nhạt nhấp ly rượu nữ nhi hồng lâu năm, Huyền Ngự cũng không buồn ngước lên nhìn Vô Song vừa bước vào.

“Huyền Ngự người thực nhẩn tâm a, đến trước ăn một mình không đợi ta” Vô Song nhàn nhã ngồi xuống bắt đầu động bát đĩa.

.....

....

“Người ăn no?” sau khi thấy Đông Phương Vô Song ăn đến chén đĩa sạch bong, Huyền Ngự mới nhàn nhạt hỏi.

“Ân”

“Đủ sức lên đường?”

“Này lão huynh, huynh nghĩ ta là gì? ngựa thồ sao?” Vô Song ngao ngán chỉ chỉ mặt mình.

“Không, người không giống ngựa thồ” vẫn không đổi sắc Huyền Ngự quả quyết khẳng định.

“Coi như người có mắt nhìn” Vô Song vừa lòng phe phẩy bạch sắc chiết phiến, nói thì nói thế thôi chứ hẳn biết ngọc thụ lâm phong anh tuấn tiêu sai Đông Phương công tử phải giống rồng giống phượng chứ hắc hắc....(Tác giả: xin lỗi em nó lại lên cơn..==)

“Giống với lạc đà hơn, vì ngựa không to mồm như người” vẫn một bộ mặt không biểu tình nói chuyện. Huyền Ngự nhìn Vô Song như thực sự đang nhìn một con lạc đà thồ hàng mới đang trể dài nhieu nhại nước miếng, kêu lên “âu ầu”.

“Người.....” Vô Song nghiêng răng nói không nên lời....

“Nghỉ tạm lại một đêm”

“Vì sao?”

“Vô lâm đại hội” bỏ lại một câu không đầu không cuối. Đoan Mộc Huyền Ngự phải mông đến bên giường thoát áo ngoài, cởi giày, leo lên giường đi ngủ.

“Này...” Vô Song sa xầm mặt mày, nếu không phải chỉ còn lại một gian phòng này thì đừng hòng hắn thêm ở chung với cái tên quái dị kia.

Người nằm trên giường vẫn không có động tĩnh gì tỏ vẻ là sẽ nhường giường cho Vô Song, ngồi trên ghế đến tận khuya. Hắn đành buồn bực thay quần áo miễn cưỡng nằm ghé vào một bên giường.

Không phải lần đầu hắn ngủ chung với người khác nha, nhưng trước đây toàn cộng chằm với mỹ nữ nay lại phải nằm cùng cái tên gỗ đá theo cả nghĩ đến lẫn bóng, Vô Song không tài nào chợp mắt được. Trầm trọc bản khoăn đến gần sáng, hắn mới mệt mỏi nhắm mắt. Chưa kịp tiến vào mộng đẹp hắn bỗng nhiên thấy rợn tóc gáy vì với khả năng của một cao thủ bẩm sinh, hắn cảm nhận được một đạo nhân quang đang chiếu thẳng vào mình.

Hoa đào nhân thần bật mở, tim đập “thịch..” một tiếng như muốn rớt thẳng xuống dạ dày khi thấy một đôi mâu quang lam Bích đang chiếu thẳng vào hắn. Nói đúng hơn là đang chiếu thẳng vào lồng ngực hắn. Không...lẽ tên Huyền Ngự này không những luyện đồng mà còn.....

“Huỳnh...huỳnh?”

“....” Đôi lam mâu tà mị vẫn dăm dăm nhìn.

“Ta.. ta không thích nam nhân a..” Vô Song thân hình cứng đờ lảo bấp nói.

“.....”

“Huỳnh đừng.. đừng. Dù giao tình nhiều năm, nhưng nếu huỳnh khi dễ ta cha mẹ ta sẽ không tha cho người đâu” Vô Song bao nhiêu mồ hôi mẹ mồ hôi con đều toát hết ra, hốt hoảng nhắc mình lùi về phía sau vô tình quên mất phía sau không có thành giường..... Hắn Ngã nhào lặn vài vòng trên nền nhà, không chú ý khiến vạt áo trễ xuống để lộ xương quai hàm xanh tím tể, kèm thêm một bả vai khoẻ mạnh.

Huyền Ngự như bị thôi miên, trườn xuống giường từng bước như con mãnh xà đen tuyền tiến lại gần con mồi.....

” đừng ...làm ơn.. ” Vô Song hai tay ôm đầu kêu lên sợ hãi. Đúng là quả báo lúc trước chọc ghẹo hoàng hoa khuê nữ nhà người ta, bây giờ xấp bị một tên nam nhân khi dễ.... Không....

Tuyệt vọng đón nhận số phận, hắn đang cởi áo của ta, aaaa...

Hắn đã lột trần taaaa....

Hắn.... Sao không làm gì tiếp nữa...?

Hé ra một con mắt ngó nghiêng động tĩnh xung quanh

Hắn đang đứng đó, dưới nắng mai đẹp đến xuất thần. Mái tóc màu nguyệt bạch ánh lên sa số những tia sáng màu bạc. Lam mâu như biển cả say đắm nhìn cái Áo ngủ màu hồng phấn của Vô Song.

Ách... Vậy là có ý gì?

“cho ta được không?” Huyền Ngự khe khẽ mở bạc môi ướm át hỏi....

” ách, được” nhưng mà khoan đã tại sao áo ngủ của bốn thiếu gia lại màu hồng phấn? Tất cả y phục của ta đều màu trắng mà.....

Không lẽ con quỷ nhỏ ở nhà đỡ trò? Như tên bản, Vô Song vô lấy tay nải trên tủ mở bung ra, thì hơi ới.....

Phục trang màu trắng đều biến thành màu hồng phấn, giày vải liền biến thành dép lông thỏ...,,

” Đông Phương Tử Băng chuyển này trở về không đét đít người đến chết ta thề không làm người.....”(tác giả: vậy người là cầu đi =)))

Tuy trong cơn tức giận ngút trời, Vô Song vẫn không thể nào làm ngơ cặp mắt như thú đói của ai kia, đang hau háu nhìn những thứ bên trong tay nải. Đúng là trời không tuyệt đường người , dù là kẻ xấu... Hắc ... Hắc.....

” Huyền Ngự huỳnh, huỳnh thích những thứ này ?” môi cong lên một nụ cười hồ ly , Vô Song dào dạt ý tứ hỏi.

” Ân”

” ta có thể tặng cho huynh nhưng....”

” nhưng sao?” Huyền Ngự nôn nóng hỏi.

” trên đường đi huynh phải nghe lời ta”

“cái này....,”

” huynh không muốn? Ta liền đem chúng đốt” Vô Song đe dọa.

” được” Huyền Ngự bất lực chấp nhận, ai bảo những thứ đó lại đáng yêu đến vậy. Hơn nữa lại do Tiểu Băng Nhi làm , bảo bối đúng là bảo bối.

” thế thì tốt” quả thực đời vẫn đẹp sao ha haha.....

6. Chương 6: Đại Hội Võ Lâm

Trong thành Tử Nguyệt vốn đã đông đúc nay lại càng náo nhiệt vì ngày võ lâm đại hội được tổ chức đang đến gần. Trên đường người qua kẻ lại chật như nêm cối, khiến kẻ chen người lấn va chạm nhau làm Đông Phương đại thiếu gia thực sự bức mình. Nhưng ai bảo hắn ham vui muốn đi xem võ lâm đại hội, cũng thực lạ tên Huyền Ngự đầu đất kia cũng có hứng thú với đại hội này sao? mấy ngày trước đệ tử Huyền Minh Cung đến thêm vài người nhằm phô trương thanh thế cùng thiếu chủ của họ đi luận võ. Theo như Vô Song hiểu biết thì Huyền Minh Cung đã rút khỏi giang hồ nhiều năm, chỉ hoạt động tại thảo nguyên phía tây nay tái xuất giang hồ là có ý gì? Hảo thú vị a...xem ra xấp có kịch hay để xem..

“Huyền Ngự huynh muốn dùng danh nghĩa Huyền Minh Cung dự đại hội võ lâm?”

“Ân”

“Tại sao?”

“.....”

“Nói”

“.....”

“Huynh nuốt lời ? ta liền tiêu huỷ mấy thứ kia cho người xem” Vô Song tức khí.

“Ta hứa nghe người nói trên suốt đường đi, ai nói sẽ làm theo..” vân đạm phong kinh trả lời khiến ai kia tức ói máu..

Vô Song hậm hực đá vài tên cản đường phía trước “ ta đá người..đá người ..đáng chết” thật tội nghiệp a, mấy tên này vô tình trở thành bao cát cho đại thiếu gia trút giận...(tác giả: thương tâm....:))

Các vị độc giả có ai tò mò vì sao Huyền Ngự ca vì sao đang cấp tốc trở về thảo nguyên tu luyện lại rảnh rỗi tham gia đại hội võ lâm không? có tò mò không? cho là có đi. Vậy thân là tác giả ta không ngại giải thích a....

Chuyện này phải kể từ đầu đến đuôi đều do phiền phức từ Kinh Long Đảo mà ra, vào một ngày đẹp trời như mọi ngày. Sau khi tổng khứ đưa con trai phiền phức đi, sư huynh cùng sư tẩu lại biến đi đâu mất mà đi ân ân ái ái, Huyền Minh Vương, Đoan Mộc Viêm An hết sức là nhàm chán, tóm lại là cực kì nhàm chán. Tay chân thừa thãi không biết làm gì liền tẩy máy đùa với mái tóc màu ngân bạc, chân thì vô tình bước đến Tử Băng Lô của Đông Phương Nhị Tiểu thư. Một toà đình lầu tào nhả được vây quanh bởi suối nước nóng sương khói lượn lờ đan xen vào hàng hà sa số tử sa bên trên khéo leo cao thấp mảnh trúc xanh thẫm tạo thành một phong cách đặc biệt không đâu có được.

Trong lương đình nhìn ra biển, không người chỉ có phất phơ tử sa vờn quanh trên bàn bày sẵn vài món điểm tâm màu sắc bắt mắt. Đoan Mộc Viêm An bỗng cảm thấy có chút đói bụng liền tiện tay nhón vài khối hoa quế cao, hoa sen cao cũng không tệ, ăn đã tự rót chén nước ô mai uống mát đến tận chân thực sáng khoái a..

“Này ! người tại sao dám chạm đến điểm tâm của Băng Nhi...aaaa bắt đền..” nhoáng một cái vật thể lạ màu tím bay đến la hét khiến Viêm An giật thót.

“Ách Tiểu Băng Nhi?”

“không biết đâu bắt đền”

“Ngoan nghe Viêm An thúc nói này...”

“Không bắt đền đi..”

“Nghe ta nói”

“Bắt đền đi...”

“Im ngay..” nghe tiểu Băng Nhi cứ la khóc nheo nhéo, Huyền Minh Vương không sợ trời không sợ đất thật sự bị dọa hoảng.

“Ừ...” bị tiếng quát như sấm Tiểu Băng Nhi sợ hãi im bật, nhưng nước mắt trong suốt vẫn đang trào ra thực thương tâm đến băng sơn cũng muốn tan chảy, nên Huyền Minh Vương cũng không ngoại lệ..

“Băng Nhi ngoan, đừng khóc nữa. Viêm An thúc thúc xin lỗi ta sẽ đền cho Băng Nhi thật nhiều điểm thâm a...”

“Không muốn....” Băng Nhi vẫn bộ dạng uỷ khuất thương tâm.

“Vậy Viêm An thúc thúc sẽ bù cho Băng Nhi thật nhiều đường hồ lô..”

“Không muốn.....n”

“Vậy Băng Nhi thích gì, cái gì ta cũng đều cho người....”

“Băng Nhi muốn Ngự ca ca cơ.oa..oa....”

“Được a” Viêm An điềm nhiên đáp ứng ngay.

“Thật?”

“Tất nhiên, Băng Nhi không nghe câu cơ thể là cha mẹ sinh ra nên thân làm cha có quyền cho Băng Nhi toàn bộ cơ thể của Ngự Nhi..”

“Ta tin thúc...”

“Vậy Băng Nhi thích phần nào của Ngự Nhi nào?” Viêm An giả hoạt chào hàng.

“Ừ.. băng Nhi cũng không rõ lắm ngực, tay... cái gì cũng rất tốt...” Tiểu Băng Nhi vẫn còn rất ngây thơ a.

“Sai.. biết phần tốt nhất của Ngự Nhi là gì không?”

“.....”

“Cái mông a” Viêm An đánh một mặt hàng thực hấp dẫn ra bán(Tác giả: sặc...)

“Cái mông không có gì đẹp hết...” Băng Nhi hoài nghi nhìn hấn, mắt đã ráo hoảnh không còn nước mắt.

“Lại sai nữa.. cái mông của hấn mềm mềm nộn nộn vô cùng đáng yêu nha, sau này hắc..hắc còn có thể dùng làm nhiều việc khác nữa” (Tác giả: Viêm An người không hổ là con ta. Viêm: mẹ thân yêu ta tuyệt đối là BT hơn người nhiều...)

“Ừ vậy được lấy cái đó...” Băng Nhi gật đầu đồng ý.

“Nhưng...” Viêm An bắt đầu giả hoạt do dự.

“làm sao?”

“Chỉ vài khối điểm tâm mà thân làm cha như ta lại đem bán cái mông của đứa con thì thật là....”

“Vậy thêm cái này được không..” Bằng Nhi lấy ra một túi gấm nhỏ, bé cẩn thận khai mở đồ thứ bên trong ra. Một mảnh nhìn giống như xương màu trắng sữa nhưng trong như sứ, dưới ánh nắng mặt trời toả sáng nhật như bạch ngọc.

“Cái này là...?”

“cái răng sữa rụng xuống đầu tiên của Bằng Nhi, mẫu thân nói mang theo làm vật may mắn” nuốt nước bọt có chút luyến tiếc nhưng cũng đưa cho Viêm An.

“Ân, vậy thành giao....”

.....

.....

Hai ngày sau Đoan Mộc Huyền Ngự nhận được bồ câu đưa tin của Vương Phụ có nội dung như sau:

“Ngự Nhi lần này người thay ta tham dự võ lâm đại hội, không cần dành chức minh chủ, chỉ đánh một đòn cảnh báo bọn võ lâm nhân sỹ rằng Huyền Minh Cung không phải hư danh. Mặt khác ép lão minh chủ giao ra Tuyết Tầm Đan ta có việc cần dùng.....

Ta biết người đang mắng thầm Vương Phụ vì cái gì có thể sai bảo được người. Yên tâm ta có gởi kèm cho người một phần đại lễ. Có thấy vật nhỏ nhỏ kèm thêm không? là răng sữa của con dâu đấy. Vừa lòng chứ hả?_____Vương Phụ dễ thương “ (Tác giả: người dễ thương? Viêm: không, là cực kì dễ thương hắc...)

Thế là sự tích vì sao cái mông của Minh Vương Đoan Mộc Huyền Ngự bị bán là như thế. Đừng xem thường nha sau này khế ước bán mông này sẽ ám Minh Vương cả cuộc đời đấy....=))

“thùng ...thùng ..thùng...” Lụa đỏ như lửa, nương theo dùi trống như phong, gióng lên tiếng trống như sấm quật khởi anh hùng... Võ lâm đại hội bắt đầu.....

Hào hùng tiếng trống, náo nhiệt phi dương bỗng chốc im bật, khi lão minh chủ một thân trường bào phiêu trong gió trầm ổn bước lên đài.

” Các vị nhân sỹ võ lâm hoan nghênh đến tham dự võ lâm đại hội. Lão phu vô cùng cảm kích” trong khi lão minh chủ cao ngạo phát biểu thì trên hàng ghế danh dự có hai kẻ không biết trời cao đất dày một đang thả hồn tại chín tầng mây một đang vờ bóp cổ điệu bộ buồn nôn.

“Này người có biết lão chừng nào im miệng không?” Vô Song quay sang hỏi một đệ tử Huyền Minh Cung dù trước mưa bon bão đạn bắt tứ phía vẫn đứng im như tượng.

“Theo thông tin từ mật thám, bài phát biểu của hắn còn chừng nửa canh giờ nữa mới xong..”

“Ôi trời ơi nhân sỹ giang hồ đào đâu ra cái gã minh chủ chích phun châu nhả ngọc này thế?” Vô Song than thở.

“Theo Giang Hồ Kí Sử từ khi Thiên Ma giáo chủ tức minh chủ võ lâm đời trước thoái vị thoái ỉn. Do giang hồ quá nhàm chán không có chuyện gì làm nên muốn bầu ra minh chủ đời kế, nhưng vì lúc ấy đa số các cao thủ đều theo chân Đông Phương giáo chủ thoái ỉn nên chẳng còn ai là cao thủ. Minh chủ đương nhiệm vì có tài dùng ba tắc lưỡi nên nhanh chóng trèo lên ngai” đệ tử Huyền Minh Cung không nhanh không chậm giải thích.

Hoá ra là thế , tên minh chủ này là đi nhật mót chức vị của mẫu thân hắn ?oài nhàm chán. Hay là nhân cơ hội Đông Phương Đại Công tử chính thức ra giang hồ ra mắt bà con một chút.....Một ánh sáng linh diệu loé lên trong đầu, phát tay mở ra chiết phiến cười nhẹ.....

“Bây giờ đến phần luận võ” Cuối cùng lão minh chủ lẩm mẩm mới nói được câu kết kéo hai kẻ mơ màng về hiện thực.

“Sau đây là trận khiêu chiến bài vị đệ thập võ lâm cao thủ....”

“Mời các vị đã đăng kí chuẩn bị lên đài”

“Không cần” giọng bén ngọt xé ngang bầu không khí huyền ảo. Mọi sự chú ý đổ dồn về hướng bóng dáng màu đen, đầu đội mũ trùm chen kín mặt ngồi phía bên phải lôi đài.

“Các hạ thỉnh tự trọng” Lão minh chủ thấp giọng.

“Huyền Minh Cung thiếu chủ Đoan Mộc Huyền Ngự, ta thách đấu tất cả các người....”

“Ồ...” bên dưới mọi người xôn xao, hoảng sợ tại sao Huyền Minh Cung lại tái xuất giang hồ.

Chưa hết ngỡ ngàng, bóng dáng màu đen đã bay lên đài cuộn cuộn như cơn gió chướng thảo nguyên. Một làn hạ phong hiềm hơi lướt qua dợn nâng mũ vải hé lộ một vài sợi tóc ngân bạc. Quý dị và nguy hiểm, không lẽ Ngân Tóc Tu La năm xưa lại xuất hiện?

“Các người cùng lên đi...” Đoan Mộc Huyền Ngự giọng băng lãnh chỉ thập đại cao thủ đang run như cây sậy. Bọn họ làm sao bây giờ, năm xưa bao nhiêu cao thủ còn không địch lại Ngân Tóc Tu La Đoan Mộc Viêm An, nay truyền nhân của hắn đến thách đấu bọn họ hữu danh vô thực lần này chết chắc. Một ai đó nhanh tay, đẩy lão minh chủ lên phía trước đỡ đạn.

“Đoan Mộc Thiếu.. thiếu chủ.. Thỉnh...thỉnh...”

Thấy bộ dạng lão như gần như muốn đá cả ra quần, Đoan Mộc Huyền Ngự ngán ngẩm hừ mũi một cái.

“Được rồi, chỉ cần giao Tuyết Tầm Đan ra ta đây liền không tính toán..”

“Vâng..vâng. Người đâu mang Tuyết Tầm Đan ra trao cho Đoan Mộc Thiếu chủ” lão minh chủ thở phào nhẹ nhõm.

Khi Tuyết Tầm Đan đã vào tay coi như hoàn thành nhiệm vụ, Huyền Ngự không còn hứng thú đứng trên lôi đài liền phi thân về chỗ ngồi bắt đầu nhập thần mơ mộng. Nhưng trong mắt người ta thì là nhắm mắt dưỡng thần luyện công....=)))

Thở hắt ra như trút được gánh nặng, lão minh chủ lại hăm hở nói chuyện.

“Vậy bắt.....”

“Khoan” bây giờ lại bị một giọng khác chen ngang. Lão minh chủ tức khí nhìn thấy bóng trắng như sương, nhẹ nhàng như tuyết rơi xuống trên đài. Người thiếu niên này tuấn dật khi phàm, tản mát khí thế bá chủ như đẹp tự thiên tiên thiếu chút nữa bóp chết tim vài nữ hiệp đứng bên dưới.

“Vị này?”

“Ta Đông Phương Vô Song”

Bên dưới lại hít một khẩu lãnh khí, không lẽ hôm nay minh chủ lại xui xẻo đến vậy? khai cuộc thì gặp Đoan Mộc, tiếp theo lại gặp Đông Phương. Chắc do lão ăn ở thất đức không chịu khó đi dâng hương chư Bồ Tát.

“Chẳng hay Đông Phương công tử...?”

“Ta muốn làm minh chủ”

“.....”

“Vậy công tử làm luôn đi” Lão minh chủ mếu máo. Một người thì đợi Tuyết Tầm Đan của lão, một người đòi chức minh chủ của hắn vậy đã đến lúc hắn về quê cày ruộng rồi.

“Ồ vậy ta là tân minh chủ” Đông Phương Vô Song khoái trí xèo chiết phiến cười híp mắt.

“Khoan” Gì ?lại nữa dân tình bên dưới không thể chịu đả kích thêm nữa nga.

“Không phục” Đông Phương Vô Song nụ cười liền biến mất quanh thân toả ra hàn khí nguy hiểm nhìn về hướng kẻ lên tiếng.

“Đúng ta không phục..” vũng vàng không sợ hãi, thanh nhã như thu thủy một thân lam nhạt trường bào khoan thai tách đám đông bước lên lôi đài.

“Người....” Vô Song thất thần nhìn người thiếu niên trước mặt phần điều ngọc mài, dung nhan vẫn còn đượm nét ngây thơ như thần thái kiên định vũng vàng. Vô Song cảm nhận được trong con người trong suốt kia là vô vàn bí ẩn, lần đầu tiên hắn mới thấy không thể nhìn thấu một người một cảm giác kì lạ dâng lên..

“Tại hạ họ Dương tên một chữ Tri...Xin thỉnh giáo Đông Phương công tử..”

7. Chương 7: Loạn Thế Tam Hiệp

Không gian như ngừng lại, trường bào lam sắc tùy phong bay lượn trong suốt dung nhan khơi gợi ý trí chiến đấu của Đông Phương công tử đến cực hạn. Sát khí tỏa ra đậm đặc khiến những kẻ yếu bóng vía ướm đứng quần, nữ tử chân yếu tay mềm liền không do dự ngất xỉu.

“Dương công tử thỉnh ra chiêu..” Đông Phương rất là quân tử nhường đối phương ra chiêu. Tự tôn cùng cao ngạo không cho phép hắn tự hạ thấp giá trị bản thân, dù đối phương có là ai thì hắn Đông Phương công tử vẫn là “tuyệt thế vô song”. (Tác giả: cái này gọi là tự kỉ thẩm vào máu rồi..)

“Đông Phương công tử, tại hạ đành thất lễ vậy” khéo môi thoáng cười nhẹ, một luồng chưởng phong đánh úp lại phía đối diện.

“Không tầm thương.” Đông Phương Vô Song một chút chật vật né tránh, hắn thật sự không ngờ thân hình mảnh mai kia lại có sức mạnh đến nhường ấy. Quả thật giang hồ a, đúng là ngọa hổ tàng long. Không biết từ nơi đâu đào tạo được một trang thiếu niên như thế? Cũng tốt Đông Phương công tử ta hôm nay sẽ tận hứng cho người, Dương Tri.

Hút lấy không khí tràn đầy buồng phổi, từ đan điền chân khí tích tụ, không báo trước Đông Phương Vô Song tung đòn sát thủ, công phu “sư tử hồng”...

Nhưng cuồng phong bão táp một tòa tửu lâu liền oan mạng chỉ còn lại đồng đở nát, tuy nhiên đối tượng bị công kích thì chẳng hề hấn gì. Dương Tri vẫn một bộ phiêu diêu tự tại đứng trên lôi đài đã bị tàn phá hơn nửa.

Gì? cái tên đó có thể đỡ được “sư tử hồng” ? năm xưa người có thể tiếp chiêu “sư tử hồng” chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, tên Dương Tri này là thần thánh phương nào mà có thể....? bên dưới quần chúng đều hít vào một hơi lạnh khí, thậm chí vô tâm đại hội năm nay quả thật là cao thủ như mây a.

Hoả bốc lên đỉnh đầu, Đông Phương Vô Song không còn để ý đến cái quái gì là phong thái nữa. Hắn liền tiếp ra chiêu biến ảo từ Giáng Long Chưởng đến Hỏa Lân Thần Công nhanh chóng áp đảo đối thủ. Dương Tri chật vật né tránh, đôi mắt trong suốt cuối cùng cũng trở nên nghiêm túc, đã vậy đành phải ra đòn cuối thành bại chỉ trong một chiêu này.

Đứng thẳng tháo bỏ phòng thủ, Dương Tri vận khí từ đan điền vào lòng bàn tay lao như tên bắn về hướng Đông Phương Vô Song.....

Nhìn thấy đối phương đột ngột không phòng thủ, Đông Phương Vô Song trong cơn say chiến đấu bỗng bình tĩnh. Chết tiệt tên ngu ngốc kia làm gì? chỉ cần chiêu thức thứ mười của Hoả Lân Thần Công có thể đánh hắn tan xác. Nhưng lúc này trong tâm thức Đông Phương Vô Song lại thấy tiếc nuối hắn không muốn làm tổn thương con người mảnh mai kia. Người đó quá thánh khiết trong sáng hắn không thể.....

Đông Phương Vô Song liền thu lại chưởng lực, nhưng do tung chiêu quá mạnh khi thu chưởng lại liền bị phản phệ một cổ lực đánh mạnh vào lồng ngực đau đớn....Tiếp đến một luồng chưởng phong khác tại tập kích vào bụng khiến dòng kinh mạch vốn đã bị đảo nghịch liền bị phá vỡ dâng trào, huyết tinh chói mắt từ khoe miệng trào ra, Đông Phương Vô Song lão đảo xấp ngã.

Từ xa Đoan Mộc Huyền Ngự thấy đại sự không ổn, liền phi thân lên lôi đài vừa vặn đỡ lấy Vô Song. Nhanh chóng điểm mấy huyết đạo trên người Vô Song để cầm máu, sau đó ôm lấy hân phi thân đi bỏ lại vô lâm đại hội lặng ngắt như tờ.

.....

.....

“Chúc mừng tân minh chủ” tiếng hô phá tan bầu khí mi lặng, lúc này gương mặt trắng bệch vì quá sức kinh sợ của Dương Tri mới hồi thần ngượng ngạo nhận lời chúc mừng từ vô lâm đồng đạo. Nhưng vì sao hân không hề cảm thấy sung sướng khi dành được vị trí minh chủ, tâm thật trống rỗng. Người mang họ Đông Phương kia vì sao lại thu chưởng lực? hân là có ý gì?

.....

.....

“Á aaaa.....” Đoan Mộc Huyền Ngự người muốn ám sát ta, đau quá” tiếng la hét thất thanh trong một tiểu viện vùng ngoại thành khiến chim muông bay giáo giác. Từ lúc bị thương, tên nào đó vị đưa về đây tỉnh dưỡng. Đồng thời những tiếng thét khiến mái ngói rung lên cảnh cách cũng ngày một thường xuyên.

“Người còn la nữa ta lập tức trói ngươi lại, tiền gian hậu sát” Đoan Mộc Huyền Ngự trừng mắt nhìn tên không biết sống chết kia, thiếu chủ ta đã hạ mình giúp hân sát được mà còn dám chửi nhặng xị lên. Nếu hân không là huynh trưởng của Băng Nhi thì đừng hòng hân ngó đến cái tên to mồm này.

“Người có ý gì?” Đông Phương Vô Song sợ hãi kéo vạt áo lại, hân tuy có nội công thâm hậu hộ thể may mắn không bị nội thương, nhưng ngoại thương khiến hân đau muốn chết. Mà cái tên họ Đoan Mộc này thực không biết thương hương tiếc ngọc.(Tác giả: cái gì? thương hương tiếc ngọc? Song: chứ gì nữa, đại mỹ nam như ta còn hơn cả ngọc ngà ấy chứ, hừ..)

“Đầu tiên trói ngươi lại, giang rộng tứ chi sau đó....” Giọng nói bình thản như đang bàn việc nhà của Huyền Ngự khiến Vô Song cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Tên này không phải luyện đồng thôi sao? đừng nói hân còn có sở thích đoạn chi phích nữa, ôi trời ơi.

“Sau đó thế nào?”

“Sau đó sẽ đem toàn bộ được sát lên người ngươi, cho ngươi đau chết chứ sao “ nhìn bản mặt trắng xanh của thằng kia Đoan Mộc Huyền Ngự suýt bật cười, hoá ra đùa thằng này cũng thú vị chẳng kém gì chơi với Tiểu Băng Nhi. Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, Tiểu Băng Nhi trắng trắng nõn nõn, đáng yêu hơn cái tên to mồm này nhiều.

“Người là tên máu lạnh...”

.....

“Thiếu chủ, có tân minh chủ Dương Tri cầu kiến” đang la hét Vô Song bỗng im bật đôi mày kiếm nhíu chặt thần sắc bỗng đùa biến mất, đôi mắt hoa đào ánh lên phức tạp.

“Hân đang ở đâu?” Huyền Ngự lạnh nhạt hỏi.

“Bẩm, đang ở tiền thính đợi”

“Ta sẽ đến ngay”

“Vâng” nghe được câu trả lời hạ nhân lui ra.

“Huyền Ngự ta cũng muốn ra gặp hân”

“Người đứng được sao?”

“Tất nhiên, kẻ sĩ thà chết không thể chịu nhục. Ta dù có đau chết cũng đi ra, ta thừa biết hắn đến để chế nhạo bổn công tử, nhưng đợi kiếp sau đi” Vô Song bưng bưng khí thế lết xuống giường.

(Tác giả: trước sau Vô Song nhà người cũng chết vì sĩ diện =)))

.....

Tập tễnh đến được tiền thính Đông Phương Vô Song đã mệt muốn chết, mà cái tên vô lương tâm đi bên cạnh cũng không thêm đỡ hần một chút. Đoan Mộc Huyền Ngự sau này đừng hòng đụng đến Tiểu-ác-ma nhà ta.

“Đoan Mộc thiếu chủ, Đông Phương công tử” vừa thấy hai người bước ra Dương Tri vội vàng đứng dậy chào hỏi. Mấy ngày nay hần luôn tự trách, áy náy trong lòng, mỗi đêm ngủ đều nhìn thấy ánh mắt trách móc của nam tử tuyệt thế tựa như xuân phong kia.

“Dương minh chủ hôm nay quá bộ đến đây, hần là có việc” Vô Song ngồi xuống ghế không quên tặng cho người kia một ánh mắt giết người, rồi mới quay sang nói chuyện với khách.

“Ta muốn biết vì sao hôm đó người lại thu chưởng lực?”

“Ách ” cái tên này cũng thật làm khó người quá đi mà. Chính bản thân ta còn không biết là vì sao, nêu người biết được mới lạ.

” là tại sao? Tại hạ nghe không rõ” thái độ Dương Tri càng thành khẩn càng khiến Đông Phương Vô Song nên khóc hay nên cười.

” Vì ngươi là đồ ngốc, hừ” dưới sự ép hỏi Đông Phương công tử cuống quá đáp bừa. Khiến mọi người suýt nữa bị nghẹn chết, đó mà là lý do sao?

Tuy nhiên riêng một người lại rơi vào trầm tư.

Hần vì ta? Không hiểu sao bên trong tâm khảm có một thứ gì đó bắt đầu giao động ầm ập. Dương Tri lần đầu tiên chủ động muốn gần hơn với một người.

” Đông Phương công tử, tại hạ đa tạ vì đã hạ thủ lưu tình. Ta không có gì báo đáp”

” khỏi cần”

” như thế, Dương mỗ lớn mật muốn cùng công tử kết bái Kim lang. Người quân tử không chấp kẻ tiểu nhân,xin công tử đừng chấp nhất”

Gi? Hần nói thế thì buộc ta chấp nhận sao? Bổn công tử sao có thể là tiểu nhân.

” được, kết bái thì kết bái ta sợ sao?” Đông Phương Vô Song hùng hồn đáp ứng.

” người đâu mang rượu ra đây” Huyền Ngự một bộ xem kịch vui, cái tên mồm to ngốc thật. Tên Dương Tri đó cũng thú vị không kém, coi như trong thời gian xa Băng Nhi cùng hai tên ngốc này chơi cũng tốt.

Giang hồ truyền kì lại bước sang một trang mới, các cao thủ thời trước đã bị thần thánh hóa quá mức khiến thiên hạ chẳng còn mấy ai tin. Hiện nay truyền kì về những trang anh hùng mới xuất hiện mới khiến võ lâm phải điên đảo.

Nghe nói tân võ lâm minh chủ tài cao bậc đấu, là đệ tử của một môn phái đã thất truyền có thể ra tay đả thương người của Kinh Long Đảo.....

Có người chính mắt nhìn thấy Thiếu chủ của Huyền Minh Cung xuất hiện, có lẽ Huyền Minh Cung lại muốn xưng bá võ lâm sao?

Truyền nhân của Kinh Long Đảo, Đông Phương đại công tử vừa bước vào giang hồ. Có lẽ là thay mặt Kinh Long Đảo ngăn chặn Huyền Minh Cung quấy nhiễu võ lâm.....

Người qua đường Át: này những chuyện đó xưa như trái đất rồi.

Người qua đường Giáp: người nói gì?

Người qua đường Ất: Không biết thì đồng tai lên mà nghe này.....

Theo thông tin nội bộ của người họ hàng xa, của bà thím, con ông chú của tên đầu bếp nhà nhạc phụ ta Dương Tri minh chủ, Đông Phương đại công tử và Thiếu chủ Huyền Minh Cung vừa kết bái kinh lang.

Người qua đường Bính đi ngang, không thể nhịn: ngu ngốc, cái tin từ thời tiền sử ấy mà nói là mới à. Nghe này.....

Ba người Dương, Đông Phương và Đoan Mộc đã kết bái được giang hồ xưng tụng “Loạn thế tam hiệp”. Vì sao các người biết không?

Toàn gia lắc đầu.....

Vì ba vị thiếu niên cái thế anh hùng trên vừa chính vừa tà, chỉ ra tay khi thấy chuyện chướng mắt. Dù người dân lương thiện hay ác bá nếu Loạn thế tam hiệp đều giúp, nếu thấy hợp lý. Thế nên võ lâm vừa hận vừa kính mấy vị này a. Nhưng đặc biệt, ở đâu có mặt Loạn thế tam hiệp thì ở đó bảo đảm sẽ loạn.....

“Wao đúng là không làm loạn, không phải anh hùng mà ...”

8. Chương 8: Long Biên

Những cao thủ năm xưa thực sự chỉ còn là truyền thuyết, bây giờ đương thời thật sự là rất nhiều anh hùng xuất thiếu niên. Nổi trội nhất trong ba năm trở lại đây chính là Loạn Thế Tam Hiệp. Giang hồ nhân sĩ đều kiêng kị ba huynh đệ họ vài phần. Kẻ lùn cúi thì kiên kị thân thế hiển hách, đại ca Đoan Mộc Huyền Ngự là thiếu chủ Huyền Minh Cung, lão nhị là đại công tử Kinh Long Đảo Đông Phương Vô Song, nhỏ nhất tam đệ Dương Tri võ lâm minh chủ. Kẻ trong hắc đạo rảnh rồi mà đến trêu chọc ba huynh đệ, hoặc xui xẻo khiến họ thấy chướng mắt liền có kết quả không tốt đẹp gì. Bạch đạo buồn miệng mà nói xấu họ liền bị chính cho lên bờ xuống ruộng, có kẻ vì muốn giữ vững chân ngôn “kẻ sĩ có thể chết chứ không chịu nhục” liền tự xử thì hăng hà xa số. Nhưng cũng có những đại ma đầu và cổ quái hiệp khác kính nể võ công và tính cách hào sảng của Tam Hiệp. Có thể nói Loạn Thế Tam Hiệp bằng hữu như mây, nhưng kẻ thù thì cũng không thiếu.

Nên Loạn Thế Tam Hiệp đi đến đâu thì nhân sĩ võ lâm đổ xô đến đấy, có kẻ vì tò mò, có kẻ đến khiêu chiến, có kẻ đến để báo thâm thù huyết hận. Lần này nghe tin Tam Hiệp đến vùng Thảo Nguyên phía tây thì thiên hạ cũng ùn ùn kéo đến, khiến thương trấn trong vùng làm ăn phát đạt. Thương nhân thật sự coi ba huynh đệ là thân tiên sống.

“Vô Song người đã mười tám tuổi rồi mà vẫn dành thức ăn với ta là sao?” Đoan Mộc Huyền Ngự giọng điệu tuy tức giận, nhưng ngọc nhan vẫn vô biểu tình.

“Lão đại a, vì món bánh trôi Tiểu Tri làm rất ngon ta ăn mãi mà không chán nhường cho ta đi” Đông Phương Vô Song miệng nhai nhồm nhảm tay không ngừng vơ đồ ăn nói.

Dương Tri vừa tròn mười sáu, tuy mặc nam trang vẫn như hoa xuân nở rộ mỉm cười đưa phần của mình đến trước mặt Vô Song.

“Ta mặc kệ, cái gì tam đệ làm người đều khen ngon ăn hết. Chúng ta đi cùng nhau chỉ có Dương Tri biết nấu ăn, người ăn hết ta ăn cái gì?” Huyền Ngự hần nhin đủ rồi nha, bị đối hai ngày khiến thánh nhân cũng phải nổi giận.

“Thì sao huynh không bảo thuộc hạ ra ngoài mua cho huynh ít bánh bao lót dạ đi, đúng là xấu bụng đói là nổi cáu” Vô Song cũng không vừa cãi lại.

“Thôi đại ca đừng chấp nhệ ca nữa, để đệ xuống bếp làm cho huynh bát mì ăn tạm vậy, bánh trôi nếu Vô Song thích như thế cứ để huynh ấy ăn”

“Tiểu Tri đệ tốt bụng ta cũng muốn một bát mì” Vô Song miệng còn dính nước đường bóng loáng ngẩng lên nhìn Dương Tri cười cầu tài.

“Huynh thật là, sớm muộn gì cũng thành heo” Dương Tri mỉm cười nhéo tai Vô Song kêu lên oai oái.

Nhìn hai tên trước mặt khanh khanh ta ta, Đoan Mộc Huyền Ngự chỉ có thể lắc đầu hỏi trời xanh hấn kết nghĩ với cái loại gì đây. Nhưng bây giờ hấn còn có chuyện khác phải lo, không rảnh quan tâm đến hai tên gốc kia.

Trong ba năm này nội công của hấn thăng tiến vượt bậc nhưng cơ thể cũng suy sụp không ít. Mấy ngày trước hấn đã nôn ra máu thì biết đã đến lúc rồi, nên phải gấp rút quay về thảo nguyên. Hấn không biết lần này trở về còn có thể ra khỏi Huyền Minh Cung hay không. Hấn muốn đến Kinh Long Đảo một chuyến xem Tiểu Băng Nhi thế nào như nếu lỡ hấn phát bệnh tại đó, có khi còn hại nàng lâm vào nguy hiểm. Bây giờ mới hiểu tương tự là khổ thế nào, nhưng thà hấn chịu khổ còn hơn tâm hồn thuần khiết của Tử Băng phải nhuốm ưu thương. Hấn sẽ hết sức bảo hộ nàng luôn luôn thuần khiết như thế.

Thở dài một hơi Huyền Ngự đứng lên rời bàn ăn trở về phòng. Khi vừa đẩy cửa bước vào, thì ngực bị nén lại đau đớn, một tia ngồn ngọt nóng hổi trào lên khỏi cuống họng hồng huyết tuôn trào. Huyền Ngự vội ngã vào phòng, phất tay đóng cửa. Nhìn máu huyết đỏ tươi trên đất nay lại có lấm tấm tơ vàng kim cho thấy độc Long trong máu hấn đã bắt đầu phát tán xấp vào tim.....

.....Độc vào tim hấn sẽ không còn là hấn, hấn sẽ mất nhân tính trở thành một con cuồng long chỉ biết cắn nuốt xương máu. Bất kể sinh vật sống nào xung quanh hấn đều sẽ bị xé xác. Không hấn không thể tiếp tục đồng hành cùng Vô Song và Dương Tri nữa. Trước khi phát điên hấn phải rời đi, huynh đệ nếu qua được kiếp nạn này sẽ có ngày tương phùng nếu không xin hay nhớ ngày ta rời đi thì rót cho ta một tia rượu nhạt tưởng nhớ. Vô Song đừng nói cho Băng Nhi biết chuyện của ta, nàng sẽ đau lòng...

Hạ nét bút cuối cùng, Huyền Ngự lưu luyến một chút rồi đặt lại lên thư án. Hấn xoay người phi thân đi, ngay cả hành trang cũng không thu thập.

.....

“Đại ca ta làm mì cho huynh rồi đây, huynh ăn nhanh đi nếu không nhị ca lại dành mất bây giờ” Dương Tri gõ cửa phòng Huyền Ngự, tưởng hấn còn giận dỗi chuyện Vô Song dành ăn của hấn nên Dương Tri mới bưng mì vào phòng.

“Đại Ca mở cửa”

“Lão đại không ăn sao? tam đệ đưa ta ăn luôn cho” Vô Song từ đâu chạy đến.

“Không biết đại ca có chuyện gì không”

“Dương Tri cho ta mì”

“Nhị ca huynh thực tham ăn” Dương Tri nhú mồm.

“Việc gì đứng đây nhăn nhó với ta, sao không vào phòng xem lão đại ra sao, có khi lại trùm chăn ngủ rồi cũng nên”

“Nói cũng phải, đại ca chúng ta vào” cả hai đẩy cửa bước vào phòng không người, cửa sổ mở lớn, trên thư án bút nghiên vẫn còn ướt mực, chứng tỏ người rời đi chưa lâu.

“Hồng lão đại, hồng thật rồi Tiểu Băng Nhi sẽ xé xác ta cho coi” Vô Song bắt lấy tờ giấy tuyên thành trên thư án, gào thét.....

.....

Thảo nguyên quanh năm thăm thẳm trời xanh cùng cỏ đại, chỉ có những đoàn du mục hoặc hiệp khách lang thang qua nơi này. Ánh chiều chạng vạng phủ lên thảo nguyên một màu vàng nhạt một bóng hắc y lao như bay trên đồng cỏ. Giáng người tuy uy vũ nhưng có một chút chật vật, rồi ngã xuống. Không lâu sau, từ không khí hiện ra mười hắc y nhân tỏa ra nồng nặc sát khí. Kiếm lạnh lờ sáng dưới ráng chiều càng thêm chết chóc, nhẹ nhàng di chuyển đến chỗ người nằm trên đất.

Như tia sét chết chóc trường kiếm chém xuống, tưởng như dễ dàng lấy mạng một người đã không còn sức phản kháng. “Keng” một tiếng chất chứa vang lên trường kiếm chạm phải cánh tay của người dưới đất liền gãy đôi.

Chậm chạp nhưng đầy nguy hiểm người nằm dưới đất vươn tay bắt lấy cánh tay một hắc y nhân đứng gần nhất. Đằng sau lớp bột mặt hắc y nhân chỉ để lộ đôi mắt toát ra sự kinh hoàng tột độ. Bàn tay của người nằm dưới đất, không phải nói là móng vuốt nhọn hoắt màu xám bạc bầu vào da thịt như có nọc độc kiến hắc y nhân toàn thân tê buốt đau đớn. Móng vuốt càng siết chặt thì những mảng vẩy ánh bạc cũng dựng đứng lên sắc bén tua tủa nhưng ngàn đao nhọn. “Răng rắc” một tiếng vang lên cánh tay hắc y nhân liền bị xoắn vặn méo mó như dây thừng, kéo theo cơ thể hắn cũng chổng chéo lên nhau đến khi cốt nhục đứt rời nát bươm máu thịt nhót nháp rơi xuống. Nhìn thấy đồng bạn chết thảm những hắc y nhân còn lại cũng không chùn bước liền đồng loạt xông lên.

Hoàng hôn dần tàn từ cam vàng chuyển sang đỏ ối vì huyết tinh bay lượn tanh nồng một vùng thảo nguyên. Ánh sáng cuối ngày vụt tắt kịp lóe lên một thân ngân quang chết chóc đứng trong huyết quang đỏ tươi tê diễm đến quỷ dị. Bạch kim tóc dài phiêu tán trong gió phủ lên thân trên trần dày đặc lớp vẩy ngân quang bàng bạc cùng đôi tử nhân huyết thệ, tất cả mỹ lệ thuộc về một ác long vừa xuất thế...

Trong đêm chết chóc, ngay cả tiếng côn trùng cũng không có, vang lên tiếng lướt nhẹ trên cỏ. Dưới trăng ảm đạm một bóng người không sợ hãi tiến đến trước mặt ác long vẫn đứng như tượng trên đồng cỏ.

“Gào.....” Ác long gầm gừ lên thành tiếng khi người đó đến trước mặt.

Dưới ánh sáng mờ nhạt người vừa đến một thân y sam không rõ màu sắc, chỉ nổi lên làn tóc ngân bạch lấp lánh hơn cả nguyệt nhá. Người đó chỉ đứng im lặng nhìn ác long một thân xám bạc nhuộm máu mà thở dài, hình như hắn đã đến quá muộn. Khi nhi tử của hắn qua được ải này biết chuyện khi mình không tỉnh táo đã gây ra, sẽ đau đớn hối hận. Ngự Nhi vì sao con quá nhân từ kiến kẻ làm phụ thân này thực khó xử.

“Gào..” gầm lên một tiếng nhào về phía người kia liền bị một tia kim quang chế ngự lơ lửng giữa không trung. Ác long đau đớn vùng vẫy một lúc liền bị kim quang trói chặt, biến mất trong đêm. Bỏ lại thảo nguyên rì rào tiếng gió cùng bờ công anh bay lượn.

Đau đớn, thứ đau đớn từ trong cốt tủy không thể xoa dịu. Đoan Mộc Huyền Ngự lơ mơ tỉnh dậy cảm thấy cơ thể không còn sức lực cứng còng, tay chân như bị trói chặt trong một lớp giáp sắt nặng nề.

“Tỉnh rồi sao?” giọng nói đều đều vang vọng.

“Phụ vương?”

“Biết được ta là ai thì tốt rồi” Đoan Mộc Viêm An di chuyển đến cạnh mép nước ngồi xuống, kéo móng vuốt đầy vẩy màu bạc của Huyền Ngự lên xem xét một chút rồi lại cẩn thận ấn móng vuốt vào trong nước sóng sánh màu ngọc bích.

“Con đang ở đâu?” Huyền Ngự khó khăn lên tiếng hỏi, vì bây giờ cổ họng hắn tắc nghẹn chỉ có thể phát ra những tiếng gầm gừ.

“Đang ở Hàn Đàm bên dưới Huyền Minh Cung, nơi này là hồ nước ngầm được tích tụ từ tuyết ngàn năm của thiên sơn, theo sơn đạo ngầm chảy đến đây nên không bị pha tạp. Chỉ có tuyết ngàn năm từ Thiên Sơn mới có đủ linh khí để hóa giải ma chướng thị huyết của Long Nhân chúng ta” Viêm An từ tốn giải thích.

“Bao lâu?”

“Ta cũng không biết, tùy vào mỗi long nhân mà thôi. Long nhân càng mạnh thì ma chướng càng lớn thời gian ở Hàn Đàm càng lâu. Lúc ta tìm được con trên thảo nguyên thì con đã nhiễm huyết nhân loại nên ma chướng muốn loại bỏ không phải dễ. Có lẽ sẽ mất khoảng năm đến mười năm.”

“Không thể, quá lâu. Còn Băng Nhi?”

“Ngốc, con đâu còn nhỏ thế lo gì. Con cứ lo tu luyện ở đây đi mọi chuyện có ta lo. Nhi tử à phải cố lên đây là cửa ải mà Long Nhân nào cũng phải trải qua”

“Biết”

“Biết là tốt, ta đi đây”

“Ân”

Huyền Ngự lơ đãng đáp lại tiếng bước chân xa dần, nhấc cánh tay khỏi mặt nước hắt bâng hoàng nhận ra hắt đã thực sự không còn là người. Toàn thân phủ một lớp vẩy kì lân dày cộm ngân sắc. Hai tay thành hình móng vuốt ngũ trảo như chim ưng, hai chân biến mất thay thế vào là một chiếc đuôi dài uyển chuyển vạm vỡ nam vẩy như kim cương. Hắt tiếp tục hít một hơi đầy hàn khí vào cuống phổi, khó khăn mở lớn con ngươi màu tím nhìn xuống bóng mình dưới nước. Khuôn mặt anh tuấn khi xưa đã biến mất thay vào đó là loang loáng vẩy rồng bóng lờn, sau mái tóc ngắn sắc vành tai xám nhọn hoắt, ngay cả đến con ngươi màu ngọc bích quyến rũ khi xưa cũng chuyển thành màu tím ma mị. Nếu Tiểu Băng Nhi nhìn thấy sẽ phải khóc thét lên vì sợ hãi. Hắt phải ở lại Hàn Đàm này năm năm, hay mười năm lúc đó Băng Nhi có còn nhớ tới Ngự ca ca này không? Hắt rất sợ, sợ một ngày hắt trở lại nàng đã quên mất hắt. Tất cả bất lực cùng cảm phần, Huyền Ngự một chương đánh ra kiến bọt nước bắn tung tóe kèm theo tiếng rống giận điên cuồng của một con dã thú.

.....

Bên trên Huyền Minh Cung bất ngờ một cơn chấn động khiến trời đất nghiêng ngả kiến mọi người toán loạn. Chỉ có một mình Minh Vương, Đoan Mộc Viêm An là ngồi chống cằm suy tư. Nhi tử của hắt nếu không thể tỉnh tâm thì làm sao thanh lọc ma chướng đây? nếu cứ như thế dù ở trong Hàn Đàm cả đời cũng chưa chắc biến trở về nhân dạng được.

“Vương chủ có thư của Độc Cô Lão nhân vừa được chim ưng mang về” một cận vệ chạy vào phòng báo.

“Thư của sư phụ, mau đem vào, sư phụ ắt hẳn có cách giúp ta” Viêm An mừng rỡ nhận lấy ống trúc trong tay cận vệ, rồi vội vàng đóng kín cửa.

Ánh đèn trong thư phòng của Viêm An sáng trắng một đêm, đến khi mặt trời đã lên cao vẫn chưa thấy Minh Vương ra ngoài Vương Phi bắt đầu lo lắng đi qua đi lại trước cửa. Cuối cùng khi hoàng hôn dần tắt cửa thư phòng mới bật mở.

“Tướng công có chuyện gì vậy? Ngự Nhi ...”

“Nương tử không cần lo Ngự Nhi nó sẽ tốt thôi, sư phụ đã dạy ta cách giúp con rồi, nàng yên tâm. Bây giờ ta phải đi giúp Ngự Nhi” Viêm An nắm lấy tay thê tử an ủi, sai người đưa nàng về phòng nghỉ ngơi rồi mới đến chỗ Huyền Ngự.

.....

“Ngự Nhi là ta”

“Phụ Vương”

“Đây là Hảo Lân Thần Công khẩu quyết. Hảo Lân Thần Công tính hỏa chí dương khắc với tính chí âm của long huyết với người thường là chết, nhưng với long nhân chúng ta chính là tìm đường sống trong chỗ chết. Ngự Nhi nếu con có cơ duyên thì sẽ khắc chế được long huyết còn nếu không thì.....”

“Thì sao?”

“Ta.. cũng không rõ, nhưng Ngự Nhi cha không muốn người mạo hiểm. Hay là thôi đi dù con có hình dạng ra sao thì ta và mẫu thân của con cũng thấy không sao.”

“Không, con không muốn Băng Nhi nhìn thấy hình dạng kinh tởm này”

“Nhưng”

“Cha hãy để con thử đi. Con thà hết mình rồi chết đi, còn hơn sống trong cảnh sống không bằng chết như thế này”

“Người là cha như ta sao nỡ thấy con mình đi vào chỗ chết chứ. Nhưng Ngự Nhi à vì con là con ta, dù có chuyện gì xảy ra ta vẫn luôn đưa về phía con”

“Cha...”

“Ngự Nhi bảo trọng.”

9. Chương 9: Thần Long

Thảo nguyên vùng đất bằng phẳng dường như không có gì lẫn khuất vĩnh viễn chỉ có một màu xanh bao la của đồng cỏ và chân trời. Dân sinh phóng khoáng trên lưng ngựa như có thể nắm được cả trời đất. Trên đồng cỏ bình yên ngân nga câu hát dân ca của cô nàng chăn dê với làn da bánh mật bỗng nhiên rung chuyển. Con chấn động khiến đàn dê nhón nháo chạy loạn, cô gái nghiêng ngã một chút rồi nhanh chóng dùng chiếc gậy dài lừa đàn dê trở lại bãi chăn, miệng rửa thắm.

“Khỉ thật, thần long lại chuyển mình. Hiện tượng này đã thường xuyên xảy ra hai năm rồi, không biết khi nào thần long mới thôi nháo”

“Con a đừng nói vậy, Thần Long nghe thấy sẽ bị trừng phạt” Bà lão ngồi đan len bên túp lều vải mỉm cười nói. Minh Vương nói hiện tượng này là do thần long đang tỉnh giấc chỉ cần ngài thức tỉnh hoàn toàn thì sẽ mang lại thời kì hoàng kim cho thảo nguyên.

Cô gái không nói gì, nhưng trong bụng thì rửa thắm bà mình thật mê tín. Làm gì có thần long chứ, Minh Vương chỉ nói nhằm nếu muốn nâng tin tưởng trừ phi chính mắt nhìn thấy. Đôi khi không nhìn thấy thì tốt hơn, cô gái nhỏ không biết rằng ẩn sâu bên dưới thảo nguyên Thần Long đã tỉnh giấc.....

.....

Mặt hồ trong hang động ngăm bên dưới Minh Cung luôn toả ra sắc xanh huyền diệu nay được nhuộm một màu hồng đào quý dị. Càng tiến dần về giữa hồ màu sắc càng trở nên đậm đặc đến đỏ như viêm hoả nguyên thủy nhất. Màu đỏ tượng trưng cho viêm hoả biểu tượng của Chu Tước thần, tương truyền có nguyên thân là phượng hoàng bất tử trong lửa đỏ. Còn Long thần nắm giữ mạch nước toàn thể gian lấy biểu tượng là màu xanh của nước tương truyền là Thanh Long. Nước lửa không dung Hỏa thần và Thủy thần kỳ phùng địch thủ. Nhưng trong khắc lại sinh ra tương hỗ, thủy có thể làm nguội liệt hỏa và ngược lại chỉ có lửa mới hâm nóng nước.

Theo nguyên lý đó thì Hỏa Lân Thần Công khi luyện thành tầng cuối cùng sẽ có thể kiềm chế Long tính của Long tộc. Nhìn cái kén đỏ rực giữa đầm nước Đoan Mộc Viêm An vừa lòng gặt đầu, có lẽ không lâu nữa hần sẽ lại được bay nhảy vì thẳng con xấp phá kén chui ra không cần trông nom nữa, ôi tự do ta xấp đến đây.....

.....

Đêm thảo nguyên bao la phủ một màu đen tuyền khiến những ngôi sao bạc càng thêm lấp lánh yên tĩnh. Gió thảo nguyên vi vu ca hát bỗng chốc trở nên cuồng nộ hình thành lốc xoáy cuối bay mọi vật trên đường đi của nó, khiến cảnh vật tang hoang. Nhưng đó chỉ là bề mặt biến động, thật sự là tận sâu trong lòng đất. Cái kén màu viêm hỏa pháp phòng từng nhịp tạo thành những đường nứt màu hoàng kim chói mắt. Vết nứt ban đầu chỉ như tia chỉ của mặt trời dần biến lớn, tiếng rạn vỡ ầm ầm vang lên khiến thạch ngũ bên trên như ngàn thương sắc nhọn rơi rụng vuông khiến mặt hồ lẫn tảo rùng động trở nên nhộn nhạo. Một tiếng nổ lớn rung chuyển kim quang chói loà che lấp mọi thứ khiến người ta phải đui mù. Ánh sáng mạnh mẽ cường đại càng thêm toả sáng khi một nhân ảnh xuất hiện giữa đồng hồng độn của hào quang.

Mái tóc màu ngân bạc ánh lên sắc hồng hồng bồng bênh buông phủ lấy làn da như cẩm thạch ánh lên như lụa. Trên trán chú văn màu bạc lấp lánh, đặc biệt chân mày cùng lông mày cũng thuần một màu ngân luyện rung rẩy như ánh trăng. Chính giữa sống mũi cao thẳng chạy dài xuống cánh môi mịn như cánh sen màu nhạt.

Phong tình cần cổ với làn da trong suốt như có thể nhìn thấy từng mạch máu pháp phòng, mang theo hơi thở tối cao xuống lồng ngực rỗng rỗng mở ra một cơ bụng hoàn mỹ như một tác phẩm nghệ thuật thuần khiết nhất của tạo hoá. Cánh tay hữu lực đang mạnh mẽ tách vỏ bọc màu đỏ còn vương lại. Những mảnh vỡ khi chạm vào nước của hàn đầm liền kết tủa biến thành một loại đá thạch anh màu tím hồng trong suốt quý giá.

Từng tinh thể đá đan kết lại với nhau tạo thành một chiếc ngai huy hoàng cho vị Long Thần vừa xuất thế. Đoan Mộc Viêm An đang yên giấc bên thê tử liền mở mắt bật dậy. Ánh màu lục bảo trường lớn rồi chuyển thành nét cười. Âm thanh khùng khục từng trong cổ phát ra, sau đó là tràng cười dài đầy thỏa mãn.

“Này, điên hay sao mà nửa đêm bật dậy cười?” Minh Vương Phi nhéo trượng phu một phát, làu bàu.

“Ách, lão bà nha Tiểu Ngự Nhi đã xuất quan rồi” Hắc cảm nhận được khí tức mạnh mẽ của đồng loại. Ban đầu hắc ngạc nhiên vì Long Khí này quá mạnh tựa như Long Khí thượng cổ.

Nhưng đó là nhi tử của hắc, nó đã chính thức khống chế được long tính bên trong từ nay không còn lo lắng gì nữa.

“Này đừng tưởng Ngự Nhi xuất quan mà trốn đi nhé, thiếp không cho” Vương Phi phụng phịu ông chặt lấy thẳng lưng Viêm An khiến hắc dở khóc dở cười. Thật là đã quên mất lợi hại nhất vẫn là thê tử nhà hắc a.

“Bảo bối nha, nhi tử đã khôn lớn vậy thì phu thê chúng ta cùng nhau vân du tứ hải được không?”

“Được nha, lão công nha yêu chàng chết mất”

“Vậy nhanh chóng thu thập một chút, trước khi Ngự Nhi biết nếu không chúng ta đừng hòng thoát”

“Được....”

Ngay trong đêm có hai bóng người dính chặt lấy nhau phi thân vượt tường, trốn nhà đi bụi....

.....

Sáng sớm đại tổng quản của Minh Cung như thường lệ dẫn theo người hầu đến đánh thức Vương cùng Vương Phi rời giường, sẵn tiện hỏi một số chuyện khác phục hậu quả của vòirồng đêm qua để lại.

“Vương, Vương Phi đã đến lúc rời giường” Tổng quản lễ phép gõ cửa, như thường lệ thì

Vương sẽ ra lệnh cho bọn họ tiến vào. Nhưng hôm nay gõ mãi đến ba lần vẫn không thấy ai trả lời, Tổng Quan quyết định gõ mạnh lần nữa ai dè cánh cửa không khóa bị tổng quản gõ hé mở. Nhìn vào bên trong thấy chần ìm vẫn còn hỗn ãn, phòng ốc có chút dấu vết bị lật tung nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng người. Tổng quản tái mặt vọt vào, tình huống này lão nhìn cũng thành quen nhưng hai năm nay không có xảy ra nên có chút bất ngờ. Nhưng sao lần này cả Vương Phi cũng không thấy? A lão biết công đạo thế nào với thiếu chủ ãy. Đêm qua thiếu chủ bỗng nhiên xuất quan cho gọi nói hắc phải chăm chú vào Vương ã phòng ngài lại trốn đi chơi. Bây giờ vườn không nhà trống

Tổng Quản vội tìm khắp phòng liền thấy vật giá trị ãu bị mang đi sạch hết như gặp thổ phỉ.

Trên bàn trà bát tiên còn lưu lại hai cuộn giấy da ã. Một cuộn ã mở có thể thấy rõ nét chữ vội vàng của người viết.

“Ta Minh Vương nay tuổi ã cao, muôn tiêu dao cùng thê tử, Nay thoái vị, sắc phong nhi tử Đoan Mộc Huyền Ngự làm Huyền Minh Vương. Sau này nếu có dịp sẽ quay về, mọi chuyện trong cung ãn nghe tân nhiệm Vương mệnh lệnh.”

Còn cuộn da thứ hai ã tự tên của thiếu chủ lão cũng không tùy tiện mở ra xem, liền vội cầm lấy hai bức thư chạy ãn Đông Điện Điện của Thiếu chủ.....

.....

“Hừ lão cha lại chạy biến...” Trong ãi sảnh của Đông Điện Điện, Đoan Mộc Huyền Ngự một thân tử sắc trường bào cười khẩy nhìn cuộn da ã phụ vương hắc lưu lại. Tổng quản nhìn hắc ãn đến gần người, thiếu chủ từ khi xuất quan liền trở nên rất khác lạ. Về bề ngoài ã không còn vẻ anh tuấn ngây ngô của thiếu nhiên mà ãược thay thế bởi vẻ mị hoặc huyền bí, khiến người khác bị mê hoặc bởi một vẻ ãẹp không thể thốt lên thành lời. Tính cách lại càng chuyển biến, không lạnh lùng không ã dễ nổi giận như trước, mà trở nên thâm sâu khó ão không ai có thể ãoán biết trong ãôi mắt màu lục bảo khi ãang ẩn chứa những gì. Chỉ có sự huyền hoặc khiến người ta phải mê muội.

“Tổng quản.”

“Có lão nhân” tổng quản giật mình thoát ra khỏi mê hoặc.

“Truyền lệnh xuống dưới thông báo cho mọi người biết, ta từ nay là tân chủ nhân của Minh Cung, Huyền Minh Vương”

“Vâng Vương, có cần tổ chức đại điển lên ngôi sao?”

“Không cần rườm rà, chỉ cần mời những đường chủ đứng đầu là được.”

“Vâng”

“Trong Cung có sự vụ quan trọng gì nữa không?”

“Dạ bẩm không có gì quang trọng chỉ là vừa nhận được thiệp hồng của Kinh Long Đảo, thông báo tháng sau Đại Công tử Đông Phương Vô Song thành thân. “

“Vậy sao, người đi chuẩn bị đi. Tháng sau ta sẽ đến Kinh Long Đảo dự hỉ tiệc”

Sau khi phát tay cho tổng quản lui xuống, Huyền Ngự mới đưa tay vào ngực áo lấy ra một chiếc túi thơm màu hồng nhạt, bên trên có thêu một con bướm nhỏ màu tím. Cẩn thận lấy vật nhỏ bằng hạt bắp màu trắng ngà trong suốt như sứ.

“Tiểu Băng Nhi, nhóc con đã lớn lên như thế nào?” Cánh môi mỏng mấp máy thì thầm, con người màu lục bảo ánh lên một tia nhu hoà ngọt ngào. Không tự giác Huyền Ngự lại cười khổ, không biết bé con có còn nhớ hắn hay không, hay chỉ mình hắn tự đa tình. Đã năm năm rồi, một bé con trắng trắng nhiều thịt đáng yêu có lẽ đã trở thành một tiểu cô nương. Trong năm năm hắn biến mất không hiểu trong khi ỨC NÀNG còn đọng lại những gì của hắn. Còn hắn luôn nhớ đến ỨC NÀNG trong vô thức mỗi khi nhắm mắt hắn đều nhìn thấy bé con đang giang tay nhào vào lòng, muốn hắn ôm ấp.

Nhưng hắn là ai a, dù bé con có quên mất hắn thì hắn cũng sẽ khiến bé con nhớ lại. Rồi vĩnh viễn trở thành hình bóng duy nhất ỨC NÀNG phải nhớ đến. Tiểu Băng Nhi của hắn, bé con mà lần đầu tiên nhìn thấy Đoàn Mộc Huyền Ngự đã biết ỨC NÀNG là định mệnh duy nhất trong đời.

“Tiểu Băng Nhi a, chúng ta gặp lại. Bé con nhớ ta sao?”

Bên ngoài gió trên thảo nguyên vẫn lồng lộng thổi mang theo bờ công anh trắng thuần như ngàn vạn bông tuyết đến chân trời. Giữ theo nỗi nhớ tưởng niệm thiết tha bay xa bay xa mãi.

10. Chương 10: Tương Phùng

Thảo nguyên xanh non một màu, nay lại được phủ thêm mây trắng tơ của ngàn vạn đóa bờ công anh đã kết hạt chuẩn bị theo gió bay đi về vùng đất mới. Ngón tay thon dài có vẻ mảnh khảnh như nhánh hoa tuyết liên, bắt lấy một bông bờ công anh đã kết hạt. Một làn hơi thổi nhẹ khiến hạ hoa như tuyết trắng phiêu tán trong gió thảo nguyên, như vân mây mở ảo chấp chờ theo mị nhan theo ánh dương chói lọi lại thập phần tà nghệ. Nhìn những bờ công anh thương nhớ bay biến mất vào đường chân trời hắn bất giác mỉm cười, vì chúng ta sắp được tương phùng rồi tiểu tinh linh bé nhỏ. Tương tư kết cuối cùng cũng giải...

Đoàn người ngựa như một con rắn dài cắt ngang qua thảo nguyên xanh ngắt. Hai ngày sau, đoàn người cũng dừng lại trước bến cảng đơn điệu với một chiếc cầu cảng bằng gỗ thô sơ có thể bị đại dương bao la trước mắt nhấn chìm bất cứ lúc nào. Mấy tên hầu cận đi theo Minh Vương nhíu mày tỏ vẻ không hài lòng. Vì sao Kinh Long Đảo Chủ lại hẹn Vương Thượng đến nơi này, không phải là quá xem thường Vương thượng hay sao. Không thèm để ý đến mấy tên hầu cận thiếu hiểu biết, mấy ảnh vệ ẩn mình trong tối anh chống dầy nên cảnh giác. Có một cái gì đó đang đến gần chỗ họ, một cỗ kinh khí áp bách sắp ập đến mặc dù trước mắt là sóng yên biển lặng. Trước những cảm xúc trái ngược của thuộc hạ, Đoàn Mộc Huyền Ngự vẫn

bình thản như nước. Tóc dài ngân bạch tung bay trong gió như tơ mặt trời, khóe môi đỏ thắm vẫn mị hoặc như cười như không, khóe mắt ánh lên sắc lục bảo nhìn mặt biển gợn sóng.

Bỗng từ đằng xa nước biển bỗng nhiên xuất hiện những bọt khí lẫn tăn, rồi biến thành cuộn cuộn sôi sục. Khi những tên hầu cận hoảng hốt cố trấn tĩnh những con ngựa chở lễ vật, thì từ mặt nước cuộn sóng một chiếc cầu cảng màu hồng son trời lên. Chiếc cầu to lớn oai hùng như con tôm hùm oai phong trường trên mặt biển, những con hào đá bám vào thành cầu màu đỏ khiến nó càng trở nên cổ quái bí ẩn.

Phản phát từ đằng xa, một ngọn cờ đen thêu kim long tiến gần dần dần hiện rõ một thuyền bốn cánh buồm trắng như cánh chim biển to lớn. Thuyền cập bến, một nam tử trung niên hòa nhã xuất hiện

“Đoan Mộc công tử?”

Đoan Mộc Huyền Ngự khẽ gật đầu, coi như trả lời.

“Lão hủ là quản gia của Đông Phương phủ trạch, lão gia cùng thiếu gia ủy thác lão đến đón ngài. Xin mời ngài lên thuyền.”

“Làm phiền” Huyền Ngự hé miệng nói một tiếng rồi bước lên thuyền, tao nhã uyển chuyển như nhân ngư bơi lội trong nước khiến lão quản gia có một chút ngẩn người. Nhưng lão rất nhanh lấy lại tinh thần, kì nhân dị sĩ ở Kinh Long Đảo còn thiếu sao? Lão kinh ngạc cái gì chứ? Lão nhanh chóng nhường đường cho đoàn người đang bận rộn mang lễ vật lên thuyền. Nhanh chóng để con thuyền màu son lại dương cao buồm trắng muốt lướt trên biển màu lục, hư ảo ảnh biến mất ở chân trời. Chiếc cầu cảng như con tôm hùm uy vũ dần chìm xuống vùi mình vào nước, chỉ còn lại gió khơi quanh quẩn bên chiếc cầu cũ nát.

.....

Khi chiếc tàu của đoàn người Huyền Minh Cung đến đảo, thì cũng đã là hoàng hôn. Ánh dương đỏ ối nhuộm bãi cát trắng trải dài thành màu hồng đào đầy thơ mộng. Khi Huyền Ngự bước chân lên đảo đôi mắt màu lục bảo khép hờ, hần hít lấy không khí đặc trưng trên đảo khiến một cỗ hỏa nhiệt không rõ dâng lên trong cơ thể.

“Đoan Mộc công tử, xin mời ghé qua nơi ở của Đại thiếu gia một chút” Khi vừa bước vào đại môn Đông Phương gia thì một gã tiểu tư đến trước mặt Huyền Ngự cung kính nói.

“Các người theo quản gia trước, ta sẽ quay lại sau” Huyền Ngự nói với mấy người phía sau, rồi nhanh chóng đi cùng với tiểu tư. Vị huynh đệ kết nghĩa này của hắn thật sự là có vấn đề, lúc trước hắn và Dương Tri đánh nhau như sam thế mà hắn mới bế quan một thời gian, đã quay sang thành thân với tiểu thư Mộ Dung gia. Ai....hắn nên thế nào đây? không lẽ đắm vào mặt trăng kia mấy phát để thay tam đệ trút giận sao?

Mãi suy nghĩ, rất nhanh Huyền Ngự đã đến Vô Song Các nơi ở của Đại công tử, Đông Phương Vô Song. Kiến trúc tao nhã theo kiểu thiên tịnh với sự sắp xếp của đá và cây cảnh, khiến Vô Song Các như chốn niên bàn thanh tịnh vô ưu. Huyền Ngự thoáng ngạc nhiên, vì theo tính cách của nhị đệ thì không thể sống ở một nơi thanh u như vậy. Nhận thấy Huyền Ngự kinh ngạc, tiểu tư giải thích.

“Trước đây Vô Song Các trăm hoa đua nở, rực rỡ thơm ngát bốn mùa. Nhưng không hiểu sao khi đại thiếu gia trở về hai năm trước liền ra lệnh phá bỏ hết, cải tạo thành bộ giáng như bây giờ. Thiếu gia cũng trở nên trầm lặng hẳn” tiểu tư thở dài.

“Vậy sao?” Huyền Ngự nhíu mày đáp bằng khờ.

“Đã đến nơi, thiếu gia đợi ngài trong vườn. Tiểu nhân cáo lui” tiểu tư chỉ Huyền Ngự đến một lương đình chính giữa khu vườn đá đen, nổi bật trên nền cát trắng được rẽ nhánh kéo léo.

“Đại ca huynh đến rồi” Đông Phương Vô Song người cũng như tên vô song tuyệt mỹ, nhưng không còn tỏa sáng như ánh dương như trước. Mà thần thái lại nhiễm một chút ưu thương sâu muộn như nắng chiều thu.

“Nói đi” Huyền Ngự bước vào đình, ngồi xuống ghé đá mát lạnh bất động nhìn Vô Song, để mặc gió chiều đùa bỡn với mái tóc ngân bạch loạn bay đầy mị thái.

“Dương Tri, đệ ấy không cần ta. Ta không tìm được” Giọng nói Vô Song như nước vỡ, buông ra tâm tình kiềm nén lâu ngày không thể cho ai biết. Cho đến khi gặp người hắn có thể y lại cho phép mình yếu đuối.

“Vì sao?”

“Là Lam Kiều, Dương Tri hiểu nhầm đệ với Lam Kiều. Nàng ta chuốc say ta rồi cố ý cài bẫy để ta nói ra những lời có lỗi với tam đệ. Sau đó đệ ấy bỏ đi, ta tìm không được...”

“Vì sao lại cầu hôn với Mộ Dung gia?” Huyền Ngự dùng ngón tay gõ xuống bàn khiến chiếc bàn đá nứt một đường. Hắn không hiểu trong cái đầu heo của thằng kia chứa thứ gì nữa.

“Lệnh song thân” Vô Song nhàn nhạt đáp, hắn không dám nói thẳng là bị song thân đe dọa.

“Hừ, người tự lo đi. Đừng phá hỏng cuộc đời thêm một người nữa, một Dương Tri là quá đủ. Xin lỗi vị nghĩa huynh như ta không phụng hồi” Không khí bỗng chốc hạ nhiệt xuống băng lãnh khi Huyền Ngự phất tay áo bỏ đi. Đông Phương Vô Song rét lạnh cười khổ “Đại ca chưa bao giờ thấy huynh giận như thế...”

Ra khỏi Vô Song Các về Thủy Liên Các nơi ở của khách quý, Huyền Ngự phải đi qua một rừng đào hoa đang dịp nở rộ. Cánh hoa màu phấn hồng trong ánh chiều biến màu đỏ rực như lửa, tựa như tâm trạng Huyền Ngự lúc này. Từ khi hắn chuyển biến thành long nhân, tâm tình rất bất định phải thường xuyên dùng nội công áp chế. Có lẽ do khí huyết long nhân quá mạnh mẽ khiến hắn thay đổi, thực muốn lấy lại tính cách trầm ổn trước kia. Ngọn lửa trong ngực dâng lên khiến hắn chỉ muốn phát tiết ra ngoài. Huyền Ngự vung quyền đâm một phát vào gốc đào hoa cổ thụ bên cạnh, khiến thân cây rung lắc mạnh mẽ như muốn bật gốc.

“Á..” Tiếng hét thanh thúy vang lên. Huyền Ngự theo tiếng gió thấy vật gì đó trên ngọn cây đang hoa hoa lệ lệ rơi xuống.

Giữa ngàn vạn cánh hoa màu hồng phấn nhàn nhàn, một thân tử sắc sa mỏng quần áo tựa như cánh hồ điệp phiêu lãng trong không khí. Huyền Ngự sững sờ thất thần cổ hỏa trong ngực tiêu tan không còn dấu vết.

“Á..” tiếng hét lại vang lên khiến hắn giật thót, tim thất lại vội phi thân tiếp lấy thân hình nhỏ bé.

.....

Đông Phương Tử Băng đang ngồi gần người trên cây để trốn mấy vị gia gia, thúc thúc phiền phức trong nhà. Bỗng nhiên cây anh đào nàng đang ngồi trên ngọn, rung lắc thật mạnh, khiến nàng ngã ngào xuống. A chết mất nàng còn chưa có học kinh công thành thạo nha. Thượng đế Đông Phương Tử Băng nàng mới chỉ là một tiểu cô nương mười tuổi nga, nàng còn yêu đời mà...oa..oa...

Tưởng như lần này nàng chết chắc, Tử Băng bỗng lọt vào một vòng ngực ấm áp thoang thoảng mùi long tiên hương. Hơi thở này, nhiệt độ này...rất quen thuộc ..nhưng mùi hương này sao có một chút gì đó không giống với người đó. Đôi mắt đang nhắm nghiền vì sợ hãi run rẩy mở ra. Khi đã xác định mình an toàn, Tử Băng mới hé một mắt nhìn ân nhân cứu mạng.

Suối tóc ngân bạc loạn bay trong sắc đỏ của cánh hoa, tuần nhan không còn vương nét ngây thơ của thiếu niên mà trở nên góc cạnh đầy mị hoặc. Sóng mũi thanh thoát hơn trước, đôi môi màu đỏ sậm như trái anh đào chín có thể khiến người ta thềm thuồng. Nhưng chính là đôi mắt màu lục bảo kia xanh thẳm hơn bao giờ hết, vẫn chưa nhìn nàng ôn nhu sủng nịnh, nay lại thêm thêm một tia mê luyến.

“Ngự ca ca?” Giọng nói ngọt như mật hoa rót vào lỗ tai, khiến Huyền Ngự run rẩy một chút vì mất tự chủ. Là nàng, Tiểu Băng Nhi năm xưa đã trở thành một tiểu cô nương ngọt ngào. Những chỗ thịt thừa bị bấm của trẻ con đã nhường chỗ cho nét đẹp thanh thoát của thiếu nữ, nhưng khí tức lại mang hơi thở nhàn nhạt mùi sữa thơm. Là sự kết hợp tuyệt vời giữa sự quyến rũ và thơ ngây. Làn da nàng trắng như sứ, trang phục sa mỏng màu tím càng khiến làn da nổi bật cũng như cho hắn cảm nhận tinh tế về thân hình mềm mại của thiếu nữ chuẩn bị lớn lên.

“Phải, Tiểu Băng Nhi nhớ Ngự ca ca sao?” âm thanh trầm thấp khàn khàn.

“Ngự ca ca, cuối cùng huynh đã trở lại. Huynh biết không muội đã thổi rất nhiều bồ công anh. Hàng ngàn, hàng vạn đóa.....” Tử Băng nức nở vui vào lồng ngực ấm áp mà nàng đã từng rất nhớ như ngàn vạn niềm bông công anh theo gió.

“Băng Nhi, xin lỗi. Ngự ca ca đã trở lại, niềm bồ công đã mang ta trở lại” Huyền Ngự nhẹ nhàng vuốt lưng nàng an ủi, hắn thì thầm nói bên tai nàng trấn an. Vòng tay cẩn thận nhưng ngày càng siết chặt như muốn

dung nạp nhân nhi bé bỏng trong ngực tiến nhập trong cơ thể.

“Huynh sẽ không rời muội đi nữa chứ?” Tử Băng đã ngừng khóc nhưng hơi thở vẫn còn dồn dập khi đôi má hồng hồng, đôi mắt ngập nước đáng yêu lộ ra sự mê hoặc khó cưỡng lại.

“Sẽ không, ..sẽ không” Huyền Ngự nỉ non đáp lại, không kiềm chế chiếm lấy cánh môi ngon ngọt của nàng. Hắn đã chờ đợi giây phút tương phùng này rất lâu, suốt năm năm dài đằng đẳng. Đã gặp lại sẽ không bao giờ buông tay.

Đào hoa vẫn nương theo gió, lất phất phủ lấy nam tử vận bạch trắng trường bào phiêu bồng như mây quần quýt lấy tử y không rời. Vĩnh viễn bên nhau, trao đổi hơi thở thỏa mỗi tương tư.

11. Chương 11: Bài Học Giáo Dục Giới Tính Đầu Tiên Của Tiểu Băng Nhi

Kinh Long Đảo nhộn nhịp đón khách mời từ khắp mọi nơi đến tham dự hôn lễ của đại công tử. Vấn đề về nơi ở cũng làm các vị chủ nhân chóng mặt hoa mắt. Nhưng có một đôi mắt to tròn thâm nheo lại đặc ý nhìn các vị trưởng bối bận rộn. Thân hình nhỏ xinh lướt đến phòng của Đảo Chủ phu nhân.

“Nương” đồng âm kéo dài nũng nịu vang lên.

“Tiểu Băng Nhi, bây giờ nương không có thời gian chơi với con. Con tự chơi một mình đi” phu nhân quý phái đang vui đùa vào mớ sơ đồ sắp xếp nơi ở cho khách.

“Có phải nương đau đầu vì việc xếp chỗ cho khách?” Tiểu Băng Nhi đưa tay lên bóp vai cho phu nhân, cười mị mị hết như tiểu hồ ly.

“Tiểu Băng Nhi có thể giúp nương sao?” Phu nhân đảo chủ híp mắt nhìn khuê nữ. Là nàng mang thai chín tháng, đau đớn mà để nó ra làm sao không biết tiểu hồ ly này đang có âm mưu gì.

“Con thấy hay là để Ngự Ca Ca đến Tử Băng Lâu đi, dù gì cũng sẽ tiết kiệm được một chỗ sao”

Tiểu Băng Nhi ngây thơ vui mừng thực hiện được gian kế, không nhìn thấy trong mắt vị “từ mẫu” kia lóe lên một tia kì dị.

A....thật là khuê nữ lớn rồi không thể giữ a, mới có mấy tuổi đầu mà đã biết tính kế dắt trai về phòng. Nữ nhi a, thực ta sinh ra người nhưng mà sao tính cách lại háo sắc giống hệt cha người.

Ở tiền sảnh không hiểu sao đảo chủ liền đánh một tràng hắt hơi, đảo chủ lấy làm lạ vì sao mùa hè mà vẫn bị cảm lạnh?~ing~~

“Không được” phu nhân như đinh chém sắt liền cự tuyệt.

“Nương...” Băng Nhi mắt ngấn nước long lanh, môi hồng run run như sắp khóc.

“Chiêu làm nũng đó chỉ lừa được Ngự ca ca của con thôi” phu nhân tiếp tục ngó lơ Băng Nhi.

“Nương không cho ta liền ra câu đào ngoài kia thất cổ” Băng Nhi bắt đầu nháo.

“Ngu ngốc, chiêu đó chỉ có nương người xài để lừa cha người” Phu nhân bình tĩnh uống một hớp trà.

“Nương ta khóc nè” Băng Nhi nặn ra được vài giọt nước mắt trong suốt rất là thương tâm.

“Haiz.....con có khóc thì cũng không được. Nếu khóc nhiều hai mắt sẽ sưng lên giống hai trái đào giống y như con cá nóc, lúc đó xem Ngự ca ca còn thích con không. Sao nào khóc đi” Phu nhân nhìn bé con nhà nàng đang đắn đo có nên khóc hay không mà nhin cười đến rút gân.

“Vì sao muốn ở cùng Ngự ca ca lại không được? chẳng phải lúc nhỏ cũng ngủ cùng huynh ấy sao?” Băng Nhi biết có khóc cũng chẳng được gì. Từ nhỏ cha đã dạy không được làm ăn lỗ vốn, liền bình tĩnh tiếp tục đàm phán với mẫu thân.

“Nhỏ khác, lớn khác”

“Khác như thế nào?”

“Haiz.. Khi nhỏ thì hần và con trong sáng (Tác giả: không có đâu...) Nhưng bây giờ con đã bắt đầu dậy thì về tâm sinh lý không nên quá gần với Huyền Ngự. Nên giữ khoảng cách an toàn. Qua vài năm nữa khi con trưởng thành con sẽ hiểu. Được rồi con tìm Ngự ca ca của con chơi đi. Nhưng nhớ đến tối ai về phòng này”

“Nương..”

“Băng Nhi nghe lời.” phu nhân nghiêm sắc giọng, Băng Nhi biết nương sắp nổi giận liền không giám mè nheo nữa, cúi đầu ra ngoài. Đằng sau, phu nhân nhìn bóng lưng nhỏ xinh mà thở dài. Cái thời đại chết tiệt, tại sao con nít lại trưởng thành sớm vậy chứ? tiểu nữ của nàng còn quá ngây thơ không biết rằng nam nhân bên ngoài càng tao nhã, cao cao tại thượng. Thì khi cởi bỏ lớp vỏ bên ngoài liền biến thành cầm thú. Mà khi đã cởi bỏ y phục thì cả cầm thú cũng không bằng.

Ở đâu đó, đảo chủ liền hắt hơi thêm lần nữa.

“Băng Nhi bánh hoa quế ngon sao?” những ngón tay thon dài tao nhã đưa nước ô mai đến trước mặt Băng Nhi. Nàng nhanh chóng nhận lấy len lén nhìn nam nhân trước mắt. Một đầu tóc ngân bạch cùng đôi mắt như bảo thạch cao quý nhưng lại yêu dã huyền bí. Doan Mộc Huyền Ngự, Ngự ca ca của nàng đã khác xưa rất nhiều khiến Băng Nhi có cảm giác sợ hãi. Sự sợ hãi không thể nắm bắt rồi mất đi.

“Rất ngon.” Băng Nhi ngượng gạo đáp một tiếng có lẽ.

Huyền Ngự trong lòng thở dài, nhìn nhân nhi trước mặt đang nhú mày. Hần biết bé con không vui, hẳn cũng có thể dùng năng lực của long nhân để biết vì sao Băng Nhi buồn. Nhưng hẳn không muốn, vì Băng Nhi là một phần trân quý nhất trong tim hẳn. Không thể tổn thương nàng, chỉ có thể yêu thương và trân quý. Huyền Ngự nhẹ nhàng nhắc bé con trên ghế ngồi vào lòng mình, điều chỉ tư thế cho nàng thoải mái rồi ôm vào ngực.

“Băng Nhi vì sao buồn vậy? ở cùng Ngự ca ca không vui sao?” Huyền Ngự cẩn thận vỗ nhẹ tấm lưng nhỏ.

“Ta không có”

“Còn không có? muội ăn bánh thủy tinh mà ta hỏi bánh hoa quế ăn ngon không, muội cũng trả lời.”

“Ngự ca ca...” Băng Nhi bắt đầu thút thít khiến Huyền Minh Vương cả trời xập cũng không sợ, liền luống cuống tay chân.

“Băng Nhi ngoan đừng khóc, ta sẽ đau lòng. Nói cho Ngự ca ca ai bắt nạt muội ta sẽ cho hắn sống không bằng chết.” Huyền Ngự hùng hồn tuyên bố.

“Là nương...”

“Ách...bá mẫu sao?” Huyền Ngự hận không thể cắn lưỡi mình. Muốn hẳn thế nào đây, nương của nàng là mẹ vợ của hẳn nha.

“Nương không cho huynh đến ngủ ở chỗ muội” câu nói ngây thơ cùng với đôi mắt trong suốt ngấn nước khiến tên “đầu óc đen tối” cảm thấy toàn thân đang nóng rần lên.

“Băng Nhi nam nữ thụ thụ bất thân” Huyền Ngự cố kiềm nén đóng vai lưu manh giả danh trí thức, dạy giáo dục giới tính cho Tiểu Băng Nhi.

“Muội không hiểu.”

“Có nghĩa là muối đã lớn đã trở thành khuê nữ không thể quá gần gũi với nam nhân, như vậy là trái lễ giáo.” Huyền Ngự hết sức nghiêm túc giảng dạy.

“Như vậy cả cha và đại ca đều là nam nhân ta cũng phải tránh xa sao?”

“Không bá phụ và Vô Song là người thân không tính”

“Ta là ngoại lệ”

“Huynh không phải là nam nhân sao?”

Cái này thật động chạm tự tôn của hắc nha, cho hắc nha là long nhân thì cũng là nam nhân. Để xem đợi bé con lớn một chút sẽ biết hắc nha có phải là nam nhân hay không. Tuy nhiên bây giờ phải diệt trừ mầm mống nguy hiểm đến từ nam nhân khác trước. Nói hắc nha ích kỷ cũng được, nhưng hắc nha không quan tâm. Bóng ma tâm lý không thể xóa tan trong tâm hắc nha chính là khoảng cách tuổi tác giữa hắc nha và bé con. Hắc nha sợ Băng Nhi bên cạnh hắc nha chỉ là tình cảm ỷ lại của trẻ con, một ngày nàng sẽ lớn lên như cánh chim nhỏ bay khỏi hắc nha. Nàng sẽ lựa chọn một nam nhân cùng độ tuổi, một nam nhân cùng tận hưởng thanh xuân bên nàng. Hắc nha thực sự rất sợ. (Tác giả: đại khái là em nói sợ già =))).

“Ta là nam nhân, nhưng không giống những nam nhân khác”

“Khác như thế nào?” Băng Nhi rất là ham học hỏi.

Huyền Ngự liền cúi xuống cuốn lấy cánh môi thơm ngọt còn đọng mùi ô mai. Tham luyến cho đến khi bé con mặt hồng thắm suyễn khí thở gấp hắc nha mới buông tha, kéo theo một sợi chỉ bạc đầy mê hoặc. Hắc nha lại tự nhủ phải kiềm chế a.

“Chỉ có huynh mới được làm như vậy với muối, hiểu không?” ngón tay thon dài trắng xanh âu yếm vuốt cánh má hồng tựa trái đào tròn mọng của bé con, thủ thủ nói.

“Người khác thì không được sao?” Băng Nhi vừa khôi phục hô hấp nhanh chóng hỏi.

“Đúng nếu muối làm như vậy với nam nhân khác hắc nha liền ăn tươi muối.” Huyền Ngự khẳng định như thế vì Băng Nhi của hắc nha quá đáng yêu đi.

“Ăn muối sao, sẽ rất đau.. Ừ.. thật đáng sợ.. Ngự ca ca muối hứa sẽ không đến gần nam nhân khác” Băng Nhi co rúm người lại, vùi mặt vào hõm vai Huyền Ngự. Nên bé con không nhìn thấy được khóe môi mỉm cười như màu sen nhếch lên đắc ý vì vừa thực hiện được gian kế tấy nảo cho bé con.

“Không sao, có Ngự ca ca ở đây, sẽ bảo vệ Băng Nhi không bị nam nhân khác ăn...” để dành lớn lên ta ăn thôi (Tác giả: m=__=m..)

“Nhưng Băng Nhi thích ngủ với Ngự ca ca”

“Ta cũng vậy, nhưng chưa phải lúc.”

“Lúc nào mới được?”

“Ừ đợi muối lớn gả cho ta, lúc đó đêm nào chúng ta cũng ngủ cùng nhau không ai quản nữa”

“Vì sao phải đợi lớn mới gả cho huynh, bây giờ gả luôn không được sao?” (Tác giả: Băng Nhi con đáng thương tự đưa thân vào miệng sói rồi biết không hả??)

“Chưa được phải qua lễ thành niên, năm muối tròn mười sáu mới được gả đi. Bây giờ chưa được” Huyền Ngự thở dài.

“Như vậy năm mười sáu tuổi muối sẽ gả cho huynh”

“Được”

“Huynh hứa sẽ lấy muối chứ?”

“Tất nhiên a” hắc nha con không được.

“Lấy gì chứng minh đây?” Tiểu Băng Nhi từ nhỏ được dạy dỗ làm gì cũng phải có khế ước rõ ràng mới chắc ăn.

Huyền Ngự ngẫm nghĩ một chút.

“Có thể cho muội đảm bảo nhưng khi đã đảm bảo muội không được đổi ý. Nếu muội đổi ý ta sẽ chết” Huyền Ngự nghiêm túc nhìn bé con. Hắn nghĩ đến Minh Ấn, ấn kí long nhân để lại khế ước trên bạn đời đồng sinh cộng tử. Một khi bạn đời chết trước hay phải bội thì tim long nhân liền vỡ nát mà chết. Rất ít long nhân dám sử dụng Minh Ấn cho dù có bạn đời cũng không nhất thiết phải dùng đến. Huyền Ngự thực sự là đang mạo hiểm đặt cả sinh mệnh vào tay một đứa trẻ.

“Như vậy có làm huynh đau không?” Băng Nhi lo lắng nếu Ngự ca ca bị đau nàng cũng không cần sự đảm bảo kia, nàng tin Ngự ca ca.

“Không, ta sẽ không đau. Chỉ cần muội không đổi ý, vĩnh viễn ở cạnh ta thì sẽ không có chuyện gì xảy ra.”

“Vậy muội đồng ý” Băng Nhi không do dự liền đồng ý, từ lúc đó được gả cho Ngự ca ca chính là giấc mộng suốt đời của Đông Phương Tử Băng nàng.

“Vậy muội hãy nhắm mắt lại, dù huynh làm gì cũng không được mở mắt cho đến khi huynh cho phép.”

Băng Nhi ngoan ngoãn nhắm mắt, Huyền Ngự bắt đầu đưa bàn tay đã biến đổi thành một ngũ long thảo màu bạc. Hắn không do dự liền ấn long thảo sâu vào trong ngực, cánh môi mím chặt nhịn đau đến lấy ra máu từ trái tim. Huyền Ngự mở ra áo con của Băng Nhi dùng móng rồng cùng tâm huyết vẽ một trứ văn lên trước ngực nàng. Long huyết vừa chạm vào làn da trắng như sứ liền ngấm xuống phát ra bạch quang nhẹ nhẹ, rồi tắt hẳn để lại một vết bớt màu bạc mỏng manh như khói. Nếu không có ánh sáng mặt trời chiếu trực tiếp thì không thể nhìn thấy vết bớt.

Huyền Ngự như đã dốc cạn sức lực vào Minh Ấn thần sắc yếu mị có phần tái nhợt trán lấm tấm mồ hôi. Hắn cố gắng không phả ra âm thanh điều thức thu lại ngũ long thảo. Vết thương trên ngực thì dùng khăn lụa bịt chặt, chỉnh trang lại y phục Huyền Ngự nói lên tiếng.

“Được rồi Băng Nhi mở mắt ra đi”

“Huynh vừa làm gì vậy?” Băng Nhi cảm lấy trên ngực có một chút gì đó lạnh lạnh tựa băng, nhưng lại vô cùng thoải mái mang một chút mùi long tiên hương thoang thoảng của Ngự ca.

“Ta để lại ấn ký trên cơ thể muội. Vĩnh viễn không thay đổi” Huyền Ngự âu yếm ôm lấy bé con.

“Vĩnh viễn không thay đổi” Băng Nhi thì thầm đưa tay xoa vết bớt trên ngực, nàng không biết là cái gì nhưng nàng rất thích vì tựa như Ngự ca cùng nàng đã có một sợi dây vô hình kết hợp vĩnh viễn không thay đổi, đời đời kiếp kiếp.

12. Chương 12: Rời Đảo

Việc hỉ của đại công tử Kinh Long Đảo kết thúc bằng một màn chú rở chạy trốn, tân nương quất ngựa truy phu. Cho nên quan khách cũng chẳng còn việc gì mà xem lục tục ra về. Dù không muốn Đoan Mộc Huyền Ngự cuối cùng cũng phải rời đảo, hắn mới trở thành Huyền Minh Vương chưa lâu còn rất nhiều chuyện cần làm. Huyền Ngự lựa chọn rời đi khi trời chưa sáng hẳn, vì Tiểu Băng Nhi có lẽ vẫn còn ngọt ngào ngủ trong chăn ấm mà biết hẳn phải đi sẽ khóc hết nước mắt cho coi.

Khi không còn nhìn thấy đất liền, trời và biển ngập lút tầm mắt Huyền Ngự mới thở phào nhẹ nhõm. Băng Nhi chắc chưa biết hắn rời đi, nếu biết thì thuyền đã đi xa bé con có lẽ sẽ khóc nhưng hắn thà không nhìn thấy. Nhìn thấy đôi mắt ngập nước ấy, hắn lại mất tự chủ đáp ứng mọi yêu cầu của Băng Nhi. Rời mũi thuyền, Huyền Ngự mới trở vào khoang thuyền dù việc nghỉ ngơi đối với hắn có hay không cũng chẳng sao. Nhưng long nhân vẫn chịu ảnh hưởng tập tính của rồng thích nằm ngủ lim dim. Huyền Ngự ngả lưng lên tấm đệm lông thú, những ngón tay thon dài đan vào mái tóc ngân bạch phát quang nhẹ nhẹ trong ánh sáng mờ nhạt. Đôi nhãn thần yếu đã lười biếng khép hờ hững, cánh mũi cao thẳng bắt đầu khe khẽ thở đều.

Không gian tĩnh lặng chỉ còn lại âm thanh trầm trầm hít thở, nắp rương gỗ ở góc phòng vô thanh vô thức hé mở.

Một bàn tay thò ra qua khe hở đen ngòm khuất sáng dưới nắp rương. Ngập ngừng một lúc không thấy có động tĩnh, thêm một vật tay áo màu tím nhạt trượt ra mang theo cái đầu nhỏ tóc đen rối bời. Đưa tay vén tóc làm lộ ra khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu, Tiểu Băng Nhi rón rén bò ra khỏi rương. Khi cái chân cuối cùng chạm sàn tàu, nàng liếc nhìn nam nhân vẫn nằm im trên đệm lông thú mà thở phào, may quá không bị phát hiện.

Nhón chân thật nhẹ, nhân ảnh nhỏ nhắn nhanh chóng đến trước nam nhân đang ngủ say. Bàn tay nhỏ nhón lấy tấm chăn mỏng lên rồi chui tuột vào chăn, Tiểu Băng Nhi co người nhắm mắt chuẩn bị cho cơn thịnh nộ của Huyền Ngự khi bất ngờ thấy nàng. Thế nhưng chờ cả buổi, nam nhân vẫn thở đều đều không có động tĩnh. Băng Nhi hé mở một mắt thấy hình như Ngự ca ca vẫn chưa phát hiện ra nàng liền bịt miệng cười như tiểu hồ ly, đuổi người tìm tư thế thoải mái ôm Ngự ca ca. Nàng ngáp nhẹ “oa..” từ đêm qua không ngủ tìm cách trốn xuống tàu, ở trong rương vừa ngập vừa nóng không tài nào ngủ được bây giờ đã đi ra giữa biển xem Ngự ca ca làm sao đuổi nàng về, trừ phi huynh ấy nhẫn tâm ném nàng xuống biển.

Nhanh chóng cái miệng nhỏ khép mở đều đặn còn chảy ra một dòng thóa dịch (Tác giả: thóa dịch cho sang chứ thẳng ra là nước miếng) trong suốt, Tiểu Băng Nhi đã ngủ không biết trời đất.

Lúc này mị nhân mới hé mở ôn nhu nhìn nhân nhi trong ngực mà thở dài, nhưng khóe môi không tự chủ nhếch lên cười nhẹ. Ánh sáng mờ nhạt càng khiến làn da Tiểu Băng Nhi trở nên trong suốt như một búp bê bằng ngọc mong manh dễ vỡ. Nàng còn quá nhỏ, hẳn một mực muốn mang theo nàng bên mình để giờ giờ khắc khắc nâng niu bảo vệ. Mặt khác muốn nàng ở lại Kinh Long Đảo tách biệt với loạn lạc bên ngoài để không một ai có thể bước vào tâm nàng ngoại trừ hắn. Nhưng Băng Nhi à, nàng đã lựa chọn theo ta vậy thì thuận theo nàng đi. Huyền Ngự thở dài, ôm sát thân hình nhỏ bé của Băng Nhi vào ngực tham lam hưởng dụng mùi thơm nhân nhạt còn vương mùi sữa.

Khi thuyền gần cập bến, hạ nhân đến báo cho Huyền Ngự. Tuy tiếng bấm báo rất khê nhưng cũng đã đánh thức Băng Nhi. Thấy Băng Nhi sắp tỉnh dậy, hắn điều chỉnh lại tâm tình giả bộ như mình cũng vừa tỉnh và ngạc nhiên khi thấy tiểu hồ ly đáng yêu trong ngực.

“Băng Nhi sao muội lại ở đây?”

“Băng Nhi muốn theo Ngự ca ca đến quê hương của Bồ Công Anh. Ta muốn ở bên cạnh Ngự ca ca chứ không cần nhờ đến hạt bồ công anh theo gió nữa” Khuynh thành nhan sắc còn đôi ba phần trẻ thơ, ánh mắt như lưu thủy vẫn to tròn và ướt át khiến định nhìn hắn.

“Nhưng bá phụ và bá mẫu sẽ lo lắng”

“Ngự ca ca ghét Băng Nhi rồi sao?”

“Không ta...ta vẫn thích Băng Nhi” ôm nàng vào lòng, hắn thờ dài. Hắn vô phương phản kháng trước sự đáng yêu của nàng, trước nàng bản thân hắn hoàn toàn biến mất chỉ còn như hạt bồ công anh mặc cho gió cuốn bay.

Vì mang theo Tiểu Băng Nhi, Huyền Ngự quyết định ngồi xe ngựa chậm rãi thưởng ngoạn trên đường trở về Huyền Minh Cung. Tiểu Băng Nhi tuy có rất nhiều kiến thức do được sự dạy dỗ của những kì nhân trên Kinh Long Đảo, nhưng vẫn là lần đầu tiên đến đất liền mọi thứ đều thực hấp dẫn. Vì đi đường vòng nên trên đường đi qua Tử Nguyệt Thành, đế đô của vương triều, Huyền Ngự dưới sức mạnh làm nũng của bé con liền đồng ý ở lại đây vài ngày.

“Ngự ca ca, Băng Nhi muốn đi dạo phố”

“Không phải mới mang muội dạo phố buổi sáng rồi sao?”

“Phố đêm thì khác phố ban ngày chứ, đi mà Ngự ca ca....”

“Thôi được rồi, nhưng muội phải ăn chết chén cơm này thì mới được đi” Huyền Ngự lại thở dài thường thượt, Băng Nhi điên cuồng với mấy món ăn vặt trên phố đến no bụng không chịu ăn uống đàng hoàng hắn thực lo lắng.

“Ngự ca ca muội ăn xong chúng ta dạo phố”

“Trời còn chưa tối” Huyền Ngự kiểm có.

“Cứ đi dạo đến chợ, trời tối là vừa” không đợi Huyền Ngự phản đối Băng Nhi liền lôi kéo hần ra khỏi khách điểm.

“Lan người mang theo áo choàng phòng khi đêm xuống trời lạnh” Huyền Ngự bị Băng Nhi lôi kéo cũng không quên phân phó tì nữ bên cạnh. Tiện đây nói luôn, Huyền Ngự có bốn thiếp thân tì nữ là Mai Lan Cúc Trúc, và một tiểu tư tên Lân. Cúc và Trúc hiện đang ở lại trong cung giúp đỡ tổng quản làm việc, chỉ có Mai, Lan và Lân theo bên cạnh Huyền Ngự.

“Vâng thưa vương thượng” Lan mỉm cười nhìn giáng về bất lực của chủ nhân, đúng là chỉ có Băng Nhi tiểu thư mới khiến chủ nhân có nhiều cảm xúc đa dạng như thế. Bình thường hầu hạ bên cạnh chủ nhân một người khó đoán hỉ nộ không hiện, lại mị hoặc yêu dã không giống phàm nhân chỉ khi ở cạnh tiểu thư chủ nhân mới giống một con người.

Ánh sáng cuối ngày vụt tắt, cũng là lúc thứ ánh sáng phồn hoa của kinh đô được thấp sáng. Trong thời kì quốc thái dân an, nhà nhà no đủ đều treo đèn lồng đỏ tượng trưng cho may mắn phú quý. Chợ đêm cũng nhộn nhịp không kém ban ngày, nhưng lại mang một phong vị hoàn toàn mới mẻ. Băng Nhi mê mẩn với hàng lồng đèn đoán câu đố, chỉ cần trả một đồng tiền mua một câu đố nếu giải được sẽ được thưởng một lồng đèn.

“Ngự ca ca ta có thể mượn huynh một đồng tiền sao?” Băng Nhi thèm thuồng nhìn lồng đèn hình cá vàng.

“Nếu muội thích huynh sẽ mua tất cả lồng đèn ở đây cho muội” Huyền Ngự cưng chiều, đang định ra hiệu cho Lân mua hết lồng đèn treo trên sạp hàng.

“Không, như vậy không còn thú vị nữa. Nếu đoán được câu đố thì mới cảm thấy có thành tựu” Băng Nhi nhú nhú mày, chu môi anh đào.

“Vây tùy muội” Huyền Ngự đưa cho nàng một túi tiền may lam thêu chỉ bạc trong nó nặng trĩu bạc vụn.

“Nha, muội chỉ cần một đồng tiền thôi” Băng Nhi khó xử nhìn túi tiền.

“Lân ?” Huyền Ngự hỏi tiểu tư bên cạnh.

“Ách chủ nhân, chúng ta vì ra ngoài gấp nên không có chuẩn bị tiền đồng chỉ mang ngân phiếu và kim bảo. Túi bạc vụn này là do Lan bỏ ra a” Lân một thân to cao, gãi tai giải thích.

“Ông chủ dùng bạc vụn được không?” Băng Nhi buồn buồn hỏi ông chủ hàng. Đôi mắt lấp lánh như sao, dung mạo mềm mại ứng hồng khiến ông lão chủ hàng đã ngoài ngũ tuần cũng thoáng ngẩn ngơ. Nhưng nhanh chóng bị ánh mắt giết người của nam nhân đứng sau lưng tiểu cô nương làm cho tỉnh lại.

“Ách tiểu cô nương bạc quá nhiều đi, à hay là thế này. Hôm nay các gian hàng có tổ chức một cuộc tranh tài giải đố người thắng sẽ được tặng một bộ giá y. Tiểu cô nương tuy nhỏ tuổi nếu thắng được giá y chưa dùng được thì cũng coi như điểm lành. Chi phí tham gia cuộc chơi là một nén bạc” ông lão chủ hàng nói.

“Được a” Băng Nhi cười tươi đưa cho ông chủ hàng một nén bạc, nhận lại một mảnh giấy đồ tựa như vé thông hàng tham gia cuộc thi.

Giữa khu chợ, người ta dựng nên một đài bằng tre dùng vải đỏ trang trí hơi giản, rất nhiều đèn lồng đủ màu sắc treo xung quanh khiến đài cao lung linh mờ ảo khác thường. Đa số người tham gia giải đố là những cô nương thanh xuân e thẹn, chỉ có vài nam nhân thay ý trung nhân lên đài dành giải thưởng. Phần thưởng là giá y lụa đỏ phiêu phiêu, thêm một bộ trang sức tinh xảo không tính là trân bảo nhưng đối với thường dân cũng là khó cầu.

“Băng Nhi muội thực sự muốn tham gia” Huyền Ngự nhú mày chán ghét những ánh mắt kinh ngạc say mê xung quanh khi Tiểu Băng Nhi bước lên đài. Nếu nàng muốn chỉ cần tùy tiện lấy một bộ trong rương còn quý báu gấp trăm lần bộ giá y tầm thường kia, việc gì phải vất vả giải câu đố.

“Ân muội muốn mà” Băng Nhi mắt long lanh nhìn Huyền Ngự.

“Nhưng huynh không thích những người kia nhìn muội” Huyền Ngự nói chuyện có một chút hờn dỗi.

“Vậy Ngự ca ca cùng muội lên đài đi, huynh dùng áo choàng che khuất muội để không ai nhìn muội, mà muội lại được chơi giải đố rất thú vị nha”.

“Vậy coi như tạm được” Huyền Ngự có vẻ hòa hoãn một chút. Dùng áo choàng phủ lấy thân hình nhỏ nhắn của Băng Nhi chỉ để lộ một đầu tóc đen như mây ra bên ngoài.

Nam nhân một thân huyền sắc áo choàng, viền cổ làm từ lông ngân hồ quý hiếm cũng không nềm mại bằng đầu tóc ngân bạc tuyệt đẹp. Nam nhân mang khí tức vương giả, nhìn ngũ quan quý khí cũng biết là người ngoại tộc lại tăng thêm một tầng mê hoặc câu nhân, khiến mấy cô nương đứng trên đài ngốc lẳng ngẩng nhìn dường như sức hút của phần thưởng đã không còn hấp dẫn. Trong ngực nam nhân ôm nhân ảnh nhỏ nhỏ, chỉ lộ một góc áo hồng điều viền da lông chồn lửa đỏ rực quý phái. Tuy không rõ dung mạo nhưng một đầu tóc đen dài như mây óng ả hơn lụa thì chắc chắn nhân cũng không tầm thường.

“Giải đố bắt đầu” một vị lão giả râu tóc điểm bạc cất cao giọng.

“Câu thứ nhất, “trong bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn là gì?”

Mọi người viết câu trả lời vào giấy đỏ đưa cho ông lão, nếu đúng ông lão sẽ thông qua còn trả lời sai liền rời đài. Mới chỉ câu đầu tiên đã hơn phân nửa thí sinh xuống đài, chỉ còn lại mấy cô nương có vẻ thông minh và ba nam nhân trong đó tính cả Huyền Ngự. Câu đố dễ vậy mà đã không đoán được nền giáo dục của triều đại này cần cải cách a.

“Câu thứ hai, thân em vừa trắng lại vừa tròn bảy nổi ba chìm với nước non, là món ăn gì?”

Giấy đỏ tung bay, chỉ còn lại một cô nương, một nam nhân và Huyền Ngự ở lại trên đài giải đố. Bên dưới mọi người đã râm ran bàn tán, khen ngợi tài năng của ba người. Vị cô nương kia là cháu gái của Bắc Thần thừa tướng, tài nữ đệ nhất kinh thành thái hậu rất yêu thương nên được phong Phính Đình Quận Chúa. Vị nam tử là công tử của đại tướng quân, ai cũng biết vị công tử này say mê Phính Đình quận chúa hôm nay muốn thi thố tài năng lấy lòng giai nhân, mong ngày sau có thể thành người nhà. Nhưng hôm nay đột nhiên xuất hiện nam nhân kiệt xuất không tầm thường kia, khiến ánh mắt Phính Đình quận chúa không thể rời. Đáng thương cho vị công tử ôm mối tương tư vô vọng a.

Phính Đình quận chúa lớn lên trên châu ngọc, có được yêu thương sủng ái của gia tộc. Nàng lại là tài nữ suất chúng nơi kinh kì nên ánh mắt vài phần cao hơn người thường cũng không thể trách. Hôm nay vì muốn phô diễn tài năng mới tham gia giải đố ai ngờ gặp được kỳ nhân, nàng tin vào mũi mào và tài năng của mình sẽ chinh phục được nam nhân bất phàm kia.

“Câu thứ ba, khi đánh thì sống, khi không đánh thì chết, là cái gì?”

Công tử nhà đại tướng quân mặt mày như trái khố qua khi đưa mảnh giấy cho ông lão, đổi lại được một cái lắc đầu không cam lòng mà hạ đài. Còn lại Phính Đình quận chúa và nam nhân tóc ngân bạch đầu tiếp. Phính Đình quận chúa ngày càng tán thưởng Huyền Ngự, lòng ngưỡng mộ lại tăng lên thể hiện rõ qua ánh mắt. Ngoài nhân nhi trong ngực, Huyền Ngự không để ý đến ai làm sao thấy được sự mê luyến trong mắt quận chúa chứ.

“Câu tiếp theo, con gì khi tròn khi khuyết?”

Lần này Phính Đình quận chúa đúng là bị làm khó, nàng đoán không ra đành thua cuộc như thua vào tay nam nhân kia cũng đáng. Nữ nhân vốn mê luyến anh tài, nam nhân thì trầm mê hương sắc. Phính Đình định tiến đến nói vài câu cùng tài tử ai ngờ hắn đã phi thân đi mất chỉ để lại hậu cận ở lại nhận giải thưởng.

Trở về khách điểm, vào phòng đóng cửa lại Huyền Ngự mới mở áo choàng để lộ bé con vì quá ấm áp mà ngủ gật trong lòng hắn. Hôn lên má hồng hồng như trái đào Huyền Ngự yêu chiều mà bật cười. Bé con nằng nặc đòi chơi giải câu đố vừa xong trên đường về liền ý lại trong ngực hắn mà ngủ, đúng là đáng yêu quá đi mà.

“Chủ...”

“Suyt” Lân ôm một đồng phần thưởng về vừa định báo cáo công việc liền bị chủ tử trừng nha, thật lạnh chết người đi. Vì sao trời bất công sinh ra chủ tử chỉ duy nhất nhìn Băng Nhi tiểu thư mới có độ ấm chứ?

Vì quá hưng phấn Băng Nhi không ngủ lâu, chỉ qua một hai canh giờ liền tỉnh lại. Đập vào mắt nàng là hung linh rất nhiều đèn lồng đỏ treo từ trần nhà rải rác khắp phòng.

“Ừ, Ngự ca ca?”

“Băng Nhi tỉnh rồi. Thật hư nha chưa xem phần thưởng liền ngủ” Huyền Ngự sủng nịnh khẽ vuốt má bé con.

“Đâu phần thưởng đâu muội muốn xem” Băng Nhi hào hứng muốn ra khỏi vòng tay Huyền Ngự để xem giải thưởng.

“Không cần chạy loạn, phần thưởng không phải đang mặc trên người muội sao?” cánh môi quyến rũ nhếch lên cười khi thấy bé con thích thú vuốt ve giá y rõ rệt trên thân. Ánh sáng hồng thấu từ đèn lồng đỏ càng khiến Băng Nhi lộng lẫy như một con chim lửa loài chim xinh đẹp nhất mạnh mẽ nhất, giống loài duy nhất có thể sống đôi với rồng. Đồng tử như bảo thạch co rút tỏa ra quang lam tử sắc như muốn từ nhân ảnh bé nhỏ nhìn thấy được bé con sẽ còn tuyệt mỹ hơn nữa trong vài năm tới khi mặc giá y sắc đỏ gả cho hấn, thật mong chờ.

“Ngự ca ca thực đẹp quá, muội còn muốn được trang điểm như tân nương thực nha” Băng Nhi cười mắt híp lại như mặt trăng.

“Được ta giúp muội”

Đặt Băng Nhi ngồi xuống trước gương đồng, Huyền ngự điểm lấy chu sa vẽ một đóa mai đỏ giữa mi tâm nàng. Vì da Băng Nhi trơn mịn trong suốt như sứ, một đỏ mọng hồng đào như hoa không cần tô vẽ. Chấm thêm một nét màu đen vẽ lên đuôi lông mày khéo léo, khiến đôi nhãn đồng to tròn tăng thêm một phần thanh tao phong vị.

“Tiểu Băng Nhi muội có biết cái gì làm nên thần khí cho khuôn mặt không?”

“Cái gì nga?”

“Là chân mày, một nam nhân khi vẽ chân mày cho nữ nhân chính là muốn trở thành thần khí có nữ nhân ấy. Một nét là nguyện cùng sống chết kiếp này, hai nét là kết tóc se tơ cả kiếp sau”

“Như vậy cả kiếp sau Ngự ca ca sẽ tiếp tục vẽ chân mày cho muội, để chúng ta cùng nhau đời đời kiếp kiếp được sao?”

“Tất nhiên, Băng Nhi đời đời kiếp kiếp là cô dâu của Đoan Mộc Huyền Ngự”

“Vâng” Băng Nhi e thẹn cúi đầu.

Huyền Ngự nhẹ nhàng phủ khuôn mặt nàng trong bàn tay ấm áp, trân quý và tôn nhờ nhẹ nhàng hôn lên cánh môi rực rỡ hơn chu sa, ngọt ngào hơn mật. Băng Nhi của hấn, cô dâu đời đời kiếp kiếp của Đoan Mộc Huyền Ngự.

13. Chương 13: Phính Đình Quận Chúa

Sau khi tham dự võ lâm đại hội, Huyền Ngự quyết định đưa Băng Nhi rời Tử Nguyệt Thành vì hấn không muốn làm kì đà giữa đôi phu thê ân ái Đông Phương Vô Song và thê tử nhà hấn. Với lại Băng Nhi hình như đã chơi chán nơi này rồi.

Lúc rời thành vợ chồng Vô Song có đến đưa tiễn, theo bóng tịch dương hình giáng hai người huynh đệ tốt của hấn đã có cái kết đoàn viên Huyền Ngự cũng an tâm rời đi. Nhìn về hướng chân trời dần mất ánh sáng tựa như một trang sách mới được lật, Huyền Ngự thực chờ mong tương lai của hấn và bé con.

Sau vài ngày, thảo nguyên bao la một màu xanh ngắt hiện ra trước mắt. Thảo nguyên càng thêm lộng lẫy vào mùa hạ, thảo cỏ xanh như ngọc điểm tuyết bồ công anh trắng như bông. Chỉ qua một cơn gió hằng hà sa số hạt bồ công anh tựa tuyết mùa hạ theo gió.

“Woa, Ngự ca ca thực tuyệt” Băng Nhi thích thú bắt lấy bồ công anh trắng muốt bay lượn lơ xung quanh.

“Ngự ca ca đã nói rồi mà, nơi đây là quê hương của Bồ công anh. Cuối cùng ta cũng đưa được Băng Nhi đến đây” Huyền Ngự mỉm cười nắm tay Băng Nhi đi dạo trên cỏ tận hưởng nắng và gió thảo nguyên, để xe ngựa và tùy tùng theo phía sau.

Đoạn đường đáng lẽ chỉ mất một canh giờ, biến thành cuộc dạo chơi đến nửa ngày. Khi đã mệt mỏi được Huyền Ngự bế trên tay, Băng Nhi tựa đầu lên bờ vai rộng lớn đùa với mái tóc ngân bạch, có lẽ bồ công anh trắng muốt không còn thu hút được bé con nữa.

“Băng Nhi chúng ta đến”

“Nhà của Ngự ca ca sao?”

“Ân” Huyền Ngự để Băng Nhi xuống, nàng quay lại nhìn tòa thành trước mắt không khỏi sửng sốt. Trong ánh hoàng hôn màu vàng cam đặc thù của thảo nguyên tòa thành nhuộm một màu hoàng kim sừng sững lưng tựa vào vách núi màu oải hương xám tím. Xung quanh là hồ nước hình bán nguyệt vừa vặn ôm trọn tòa thành và vách núi, tựa như một rào chắn tự nhiên bảo vệ cho bảo khố bên trong. Xuôi xuống một đoạn, hồ bán nguyệt bắt đầu dốc dần tạo thành một con đập nhỏ biến ra thực nhiều bọt nước, khiến tòa thành luôn đủ độ ẩm ướt không quá khô vì khí hậu đặc thù của thảo nguyên. Bọt nước tạo thành ảo giác bông bênh như mây, tòa thành tựa như đang lặn trong vân mây. Trong mắt người nhìn thì đây chính là cung điện của tiên nhân, một tòa tiên cảnh nhân gian.

“Huyền Ngự ca huynh chắc huynh là phạm nhân chứ không phải tiên nhân trốn nhà đi chơi chứ?” Băng Nhi giật giật tay áo Huyền Ngự hỏi, vẫn không rời mắt khỏi tòa thành.

“Băng Nhi ngốc” Huyền Ngự cười lớn ôm bé con lên, nhéo cái mũi đang yêu của nàng, rồi phất tay ra lệnh mọi người vào cung.

Cầu treo từ từ hạ xuống trong ánh nắng cuối ngày biến thành một cầu cầu vàng, bắc ngang qua mặt nước thực giống y như cầu nối giữa nhân gian và cõi tiên.

“Cung nghênh vương thượng hồi cung”

“Được rồi” Huyền Ngự nhàn nhạt đáp lại, không nhìn hàng người đông đúc đón tiếp, bế Băng Nhi tiếp tục bước lên những bậc thang cẩm thạch trắng. Vì Huyền Minh Cung được thiết kế dựa theo vách núi, nên tòa kiến trúc được đan kết với nhau bởi những chuỗi hành lang dài và những bậc thang bằng cẩm thạch. Hạ nhân vốn đã quen với sự lạnh nhạt của vương thượng, nhưng nay lại hết sức tò mò vì nhân nhi nhỏ bé bị vương thượng keo kiệt giấu trong ngực không cho bà con chiêm ngưỡng. Lời đồn về Nhị Tiểu Thư của Kinh Long Đảo và vương thượng có gian tình, mọi người đã nghe từ tám trăm năm trước. Vương Thượng còn bày đặt che che giấu giấu, đúng là keo kiệt mà.

“Vương Thượng, phòng cho tiểu thư đã được sắp xếp. Là phòng cách vách với” tổng quản lạm dụng chức quyền mà tiến gần vương một chút mới thấy được lấp ló sườn mặt của tiểu thư.

“Không cần, Băng Nhi ở cùng phòng với ta. Sợ nàng không quen giường ngủ không được”

Huyền Ngự không để tổng quản nói hết liền cắt lời.

“Vâng” Tổng quản cười híp mắt, lão biết mà vương thượng từ nhỏ đã có tính độc chiến siêu cường làm gì có chuyện để tiểu thư ở phòng riêng. Vả lại trong cung phòng thích hợp nhất với tiểu thư đáng yêu như thảo ngọc kia chỉ có phòng của vương mà thôi. Tổng quản cười lên thực ám muội, truyền cảm hứng cho mọi người xung quanh cười cũng thực ám muội. Cả cái Huyền Minh Cung này thực ám muội (=)).

“Băng Nhi tỉnh, muội muốn tắm rửa trước hay dùng bữa trước. Ngủ bụng đói không tốt” Huyền Ngự từ tay Lan lấy một chiếc khăn nóng, giúp Băng Nhi lau mặt một chút cho tỉnh ngủ. Nữ tỷ đứng xung quanh không khỏi sửng sốt cảm rớt xuống, từ lúc nào vương biết chăm con nít giỏi thế? Mai và Lan nhìn cảnh này suốt đường đi đã quen chỉ che miệng cười khúc khích.

“Muội thực mệt chỉ muốn ngủ” Băng Nhi làm nũng cọ cọ vào cổ Huyền Ngự.

“Thỏ con lười biếng này.” Huyền Ngự dung túng nàng hừ hổng, chỉ mỉm cười.

“Lan người giúp Băng Nhi lau người một chút, còn Mai mang một ít cháo và sữa dê nóng lại đây”

Huyền Ngự phân phó xong liền bế Băng Nhi vào nội thất. Đã tỉnh hẳn Băng Nhi có một chút không tin tưởng nhìn tấm thất của Huyền Minh Vương a, nói sao nhỉ? Ừ thì nó quá đáng yêu đi. Bước vào cửa là thảm lông dài trắng tinh êm mượt như đang bước trên mây. Trần nhà chạm trổ tiên điệp từ bảo ngọc xanh thẫm kéo dài theo hàng hà sa số màn sa trắng thỉnh thoảng đan vào một mảnh hồng sa, tạo nên hiệu ứng màu sắc khiến cả căn phòng nhuốm màu hồng phấn.

Bên trong không có nhiều vật dụng, chỉ có một bàn nhỏ bằng cẩm thạch để trà cụ. Một bàn dài đàn hương để đàn bên cửa sổ, vì nằm ở vị trí cao nhất trong cung nên từ tám cử sổ lớn có thể nhìn thấu toàn bộ Huyền Minh Cung từ trên cao. Sâu hơn một chút là chín cột đá trắng chạm khắc ngũ trảo long văn từ miệng rồng trên đỉnh cột phủ ra ngàn vạn dây kim tuyến được kết bằng vàng và hổ phách che chắn cho chiếc giường lớn giữa phòng. Sau lớp màn kim tuyến không gian chuyển sang màu trắng thuần pha lẫn sắc lam nhạt. Chiếc giường lớn hình tròn, khung giường là cẩm thạch trắng vân tím xanh quý hiếm, tứ phía là những quả cầu vàng chạm khắc tinh xảo tỏa khói xông hương. Phủ lên trên đệm lông ngỗng là lãnh tư trắng ẩn ẩn hoa văn thiên thanh, đặc biệt có rất nhiều gối nhỏ bằng lông thú nhiều màu sắc ôm vào trong ngực thực mềm thực thoải mái. Huyền Ngự đặt Băng Nhi xuống giường lông ngỗng nhẹ bồng bênh như giường tường vân. Lúc này Băng Nhi có một chút nghi ngờ về sở thích thẩm mỹ của Ngự ca ca.

Bây giờ nàng mới biết hình như Ngự Ca Ca hình như có một chút sở thích biến thái (Tác giả: biết quá muộn rồi cưng) Nhưng mà biến thái thì cấp độ của người Kinh Lăng Đảo chỉ có hơn chứ không kém, do đó Băng Nhi nghĩ Huyền Ngự chính là hình tượng nam nhân lý tưởng để kén làm rể Kinh Long Đảo a.

“Băng Nhi muội ở đây để Lan và Mai giúp muội, ta có chuyện cần xử lý muộn một chút mới quay lại được. Mệt rồi ngủ sớm một chút” Huyền Ngự yêu thương hôn nhẹ lên trán nàng. Băng Nhi nhu thuận gật đầu, Huyền Ngự hài lòng cười nhẹ lưu luyến một chút rồi mới rời đi.

Tổng quản đã đứng đợi trước cửa, Huyền Ngự vừa bước ra liền nói gót hần đến thư phòng.

“Vương thượng, chúng ta nhận được thư tín từ triều đình hai ngày trước”

“Bọn muốn gì?”

“Triều đình muốn phái sứ giả đến tặng lễ vật chúc mừng tân Huyền Minh Vương”.

“Sứ giả lần này có lẽ không đơn giản”

“Vâng, đúng vậy. Lần này triều đình phái Cửu hoàng tử và Phính Đình quận chúa đến”

“Phính Đình quận chúa?”

“Là vị quận chúa được sủng ái nhất xuất thân từ Bắc Thần tướng phủ. Lại là hồng nhân bên cạnh thái hậu, tài nữ vang danh kinh thành”

“Phái một vị quận chúa cao quý như thế đến đây thì thực có dụng ý a” Huyền Ngự cười lạnh ngả lưng vào ghế dựa nhắm mắt dưỡng thần.

“Xưa nay thảo nguyên vốn chỉ nghe lệnh từ Minh Cung, triều đình vô phương thu phục có lẽ bọn họ muốn dùng quan hệ thông gia đây” Tổng quản vân vê râu mép nói.

“Thông gia? để xem triều đình muốn diễn tuồng gì? cứ để sứ giả đến còn đạt được mục đích hay không còn phải xem thủ đoạn của vị Phính Đình quận chúa này. Còn chuyện gì nữa không, ta muốn về phòng cùng Băng Nhi ngủ”

“Dạ không còn đại sự, cung tiền vương thượng. Chúc vương thượng và tiểu thư ngủ ngon”

Tổng quản điệu nghệ cúi chào tiễn bước Huyền Ngự. Nhìn bước cân bước dài hơn bình thường của vương thượng, lão cười cười thực là thương cảm cho vị quận chúa kia a hình như đến không đúng lúc nàng sẽ chịu khổ rồi.

.....
Bảy ngày sau, đoàn sứ giả truyền đình đã đến trước Huyền Minh Cung mang theo rất nhiều không kể xiết trân bảo phủ hồng điều.

“Nhìn kiểu nào cũng giống của hồi môn của tân nương về nhà chồng a” nha hoàng Ất nói.

“Giống gì mà giống, tân nương là do tân lang đón về còn đây là đem dâng tận cửa” nha hoàng Giáp bình luận.

“Các người ở đó làm gì? không mau làm việc” Lan nhanh chóng lên tiếng cắt đứt câu chuyện của hai nha hoàn kia. Vì hai nàng đứng nói chuyện ngay phía dưới cửa sổ Bàng Nhi đang ngồi để Lan giúp nàng chải tóc. Nhìn đôi chân mày xinh đẹp khê nhú, trái tim bé bỏng của Mai như muốn treo lên tận cổ họng.

“Tiểu thư đừng nghe bọn nha hoàn nói lung tung, chỉ là sứ giả đến chúc mừng vương đăng cơ. Không có gì đâu” Mai vội giải thích, để vị tiểu tổ tông này không vui vương không lời các nàng ra trút giận mới lạ.

“Ân” Bàng Nhi thản nhiên đáp như không để tâm. Nhưng trong cái đầu bé nhỏ bắt đầy hình thành ý tưởng gì thì không ai biết được

Sứ giả lần này đáng chú ý chính là Phính Đình quận chúa, còn lại Cửu hoàng tử mười một tuổi chỉ là một mao đầu tiểu tử đi theo giúp vui. Phính Đình quận chúa một thân cung trang chính thức, ngoại y kim tuyến tơ tằm quý phái không mất đi thanh tao khi kết hợp với bên trong nhiều tần gấm vóc màu lam ngọc từ đậm đến nhạt tuyệt phối màu sắc của thập nhị cung bào. Mái tóc đen mượt vấn cao để lộ cằm cổ xinh đẹp không cần kim sức rườm rà, búi tóc đính một bộ kim phượng hoàng nhĩ nhìn thôi cũng biết giá trị liên thành. Ngoài ra nàng không mang nhiều trang sức chỉ có chiếc chuông ngọc bên thắt lưng theo từng bước đi uyển chuyển vang lên tiếng đình đang tĩnh tế. Qua sự tinh tế của trang phục có thể nhận biết được tính cách của một nữ nhân, Phính Đình quận chúa này cũng là người hiếm có. Ngồi trên Minh Vương bảo tọa kiến tạo từ pha lê thiên nhiên nguyên khối cao quý tao nhã tỏa quang mang tím nhạt, Huyền Ngự một thân hắc bào đơn giản nhưng cao quý nhú mày nhìn Phính Đình đang bước vào chính điện, cô ta nhìn có vẻ quen mắt.

“Phính Đình xin ra mắt Huyền Minh Vương” đoan trang nghiêng mình theo đúng quy củ hoàng gia chào hỏi.

“Cửu Hoàng tử có lời chào đến Minh Vương” giọng nam hài vẫn còn non cất lên, tuy nhỏ tuổi nhưng vẫn có phong phạm nhà đế vương.

“Hoàng tử cùng quận chúa ngàn dặm xa xôi đến đây là vinh hạnh của bốn vương”

“Minh vương quá lời”

“Đây là chút quà mừng phụ hoàng gửi đến ngài làm quà chúc mừng” Cửu hoàng tử đỉnh đạc trình bày xong.

“Cám ơn hoàng đế Tử Nguyên triều, ta thực hân hạnh. Hoàng tử cùng quận chúa đi đường đã mệt mỏi, xin đừng chê khách phòng đơn giản mà nghỉ ngơi đêm nay bốn vương mở tiệc đãi hai vị đón gió tẩy trần”

“Minh vương khách khí, ta cùng quận chúa xin phép cáo lui” trên chính điện đóng vai nam chính đã xong Cửu hoàng tử tung tăng chạy biến, Phính Đình đang định nói tiếp liền thấy trên bảo tọa không bóng người cũng buồn bực bỏ đi.

.....
Cửu hoàng tử từ lúc vào thành liền tò mò muốn chết với nơi đẹp không giống nhân gian này. Huyền Minh Cung lầu các được phân chia theo thang bậc gồm chín tầng, mỗi tầng biến ảo theo một phong cách riêng biệt. Tầng thứ bảy thể theo kiến trúc Giang nam đình đài thủy trúc, liên trì, non bộ nhã nhặn. Cửu hoàng tử tách ra khỏi đám người tổng quản chạy được đến liên trì xanh mượt lá biếc đan hoa sen phấn hồng cùng bạch liên. Cái hồ sen này tuy không lớn bằng trong cung nhưng nói về phong cảnh và hoa quý hiếm thì hơn nhiều lần, chỉ nhìn số tịnh để liên hoa hai màu hồng trắng trải khắp hồ thì biết. Cửu hoàng tử cảm thán, nhanh chóng đến bên hồ nước mát lạnh có lẽ do dẫn nước từ Nguyệt hồ bên ngoài mà đến nên sắc nước có phần tương tự. Hoa sen thơm chỉ thiếu mỹ nhân nữa là đủ một bức mỹ nhân đồ. Ông trời cũng không bạc đãi Cửu hoàng tử nha, lập tức liền cho mỹ nhân xuất hiện. Trên tiểu kiều bắc ngang đến lương đình chính

giữa liên trì mỹ nhân một thân hồng y đơn giản, tóc đen dài chải thành hai búi nhỏ hai bên theo kiểu tiểu cô nương chưa đến lễ trưởng thành. Nha, mới nhỏ như vậy đã có phong vị như

thế vị tiểu mỹ nhân kia sau này thì chắc chắn là khuynh quốc khuynh thành. Cửu hoàng tử nhanh chân chạy đến tiểu kiều.

“Mỹ nhân xin dừng bước”

Tiểu mỹ nhân vội quay người lại, mỹ mạo xinh xắn đáng yêu nhưng có phần quen mắt.

“Là người?” tiểu mỹ nhân có vẻ chán ghét Cửu hoàng tử người gặp người thích này thì phải.

“Người biết ta?” Cửu hoàng tử ngơ ngác hỏi.

“Người là tên nhóc Cửu Cửu ngu ngốc” mỹ nhân mỉm cười như xuân nhưng sao Cửu hoàng tử thấy lạnh gáy. Nụ cười đó, cách gọi bất kính như thế nếu đổi lên hình dạng một cục bột nham hiểm thì không thể nhầm lẫn chính là nàng, ác ma ám ảnh hắn rất nhiều năm Đông Phương Tử

Ma Đầu aaaaaa. Năm xưa chủ nhân Kinh Long Đảo có tiến cung ít ngày có mang theo Ma đầu này vì gần tuổi, Cửu Cửu đáng yêu bị cùng chơi với nàng. Đó là quãng thời gian bi thảm nhất trong đời Cửu hoàng tử nha thực không muốn nhớ lại.

“Người...người..”

“Ta làm sao?”

“Không có gì?” Cửu Hoàng tử sợ hãi không dám nói tiếp.

“Con người đến chỗ này làm gì? không phải chỗ cho khách nhân ở tầng thứ năm sao?” Tử Băng nheo mắt nhìn Cửu hoàng tử như nhìn cún con trước mặt.

“Ta chỉ tò mò một chút...” Cửu hoàng tử càng thêm co rúm trước khí thế bức người của Băng Nhi.

“Chút cái gì? cấm người chạy lung tung nghe chưa, yên thân ở chỗ biểu tỷ nhà người. Cấm ả ta đến gần Ngự ca ca của ta” Băng Nhi hung dữ đe dọa.

“Vì sao? Biểu tỷ lần này để là để liên hôn sao lại cấm nàng đến gần Minh Vương? với lại người có quyền gì ra lệnh cho ta.” Cửu hoàng tử lấy hết dũng khí mà nói.

“À đúng nha, ta không có quyền gì. Có phải lâu ngày không giáo huấn tên gốc nhà người muốn làm phản à?” Băng Nhi mắt sáng quắc, tay chống hông một chưởng xuất ra nhanh chuẩn chính xác ngay hạ bộ của Cửu hoàng tử, một tiếng gào cao vút thấu trời xanh vang lên. Cửu hoàng tử tội nghiệp mặt mũi tái mét khóc lóc ôm hạ bộ. Băng Nhi khoái trá, môi anh đào nhếch lên cười đúng kiểu ác ma. Khi xưa vô tình nàng bắt gặp tên gốc này tắm rửa, cơ thể hắn không khác gì nàng nhưng chỉ riêng hạ bộ thừa ra một khối thịt. Tò mò Tiểu Băng Nhi liền nhéo chơi ai biết tên gốc Cửu Cửu đau chết đi sống lại từ đó nàng biết được nhược điểm này cho nên chuyên tập kích vào đó, cho hắn biết sự lợi hại của bản tiểu thư. Sau này mới biết chỗ đó chính là tiểu kê kê, nói gì thì nói đúng là tên gốc đến tiểu kê kê cũng quá nhỏ đi.

“Bây giờ biết nghe lời?” Băng Nhi rút qua kê răng hỏi.

“ta biết, hứa lần sau không tái phạm nữa aaa”

“Biết thì tốt” Băng Nhi bỏ mặc Cửu hoàng tử chật vật tung tăng đi tìm chỗ khác chơi, giờ này hình như nhà bếp đã làm xong mẻ điểm tâm mới nàng phải nhanh ném thử mới được.

.....

Càng quét một trận ở phòng bếp, Tử Băng từ biệt mấy thẩm thẩm nấu bếp tốt bụng trở về đến tắm thất thì cũng vừa lúc chạng vạng. Bên trong Mai và Lan tỷ tỷ đã đốt đèn, sao hôm nay lại đốt đèn sớm vậy?

Chân chạm đến lớp thảm lông dày, Tử Băng lấy làm lạ mọi ngọn đèn đều đã được đốt sáng nhưng không có ai trong phòng. Tiến sâu vào bên trong cũng không thấy người, hình như có tiền róc rách phát ra từ dục trì phía sau. Vượt qua tầng tầng sa mỏng, làn khói mỏng tách dần hiện ra một bể tắm bằng cẩm thạch mờ cừ trắng muốt tinh mịn không vân đá, nhìn vô cùng sạch sẽ đã được đổ đầy nước nóng phun ra từ đầu

rồng đá bên cạnh bể. Hương hoa theo nhiệt khí bốc lên, trong hồ nam nhân tuyệt mỹ đang dựa vào thành hồ tóc dài buông xõa tùy ý nhắm mắt dưỡng thần. Băng Nhi nuốt nước bọt, nhìn từng múi cơ bắp ưu mỹ từng bắp tay bắt chéo đến xương cổ rồi khéo léo kéo dài đến bờ ngực vững chãi, rất may mặt nước phủ đầy cánh hoa nếu không Băng Nhi liền có thể nhìn thấy nhiều hình ảnh cấm trẻ em.

“Băng Nhi?”

“Ân, Ngự ca ca hôm nay về sớm a” Băng Nhi nuốt một ngụm khí cố gắng bình tĩnh trả lời.

“Đêm này có yến tiệc, huynh trở về sớm một chút để chuẩn bị. Muội lại chạy đi chơi mất nên ta đành tắm trước. Nào lại đây cùng tắm nếu không sẽ không kịp giờ mất” Huyền Ngự mỉm cười vẫy tay.

“Ách..” Băng Nhi túm chặt tay áo do dự. Trước giờ chỉ có ôm ôm ấp ấp, với ngủ cùng giường chứ chưa thâm mật đến mức tắm chung a. Tuy chưa lớn Tiểu Băng Nhi cũng biết thẹn thùng nha.

“Không muốn sao? Băng Nhi chán ghét tắm cùng ta sao?” Huyền Ngự làm ra vẻ ủy khuất, nhưng đôi nhãn đồng xanh thắm lại mang theo ý cười. Băng Nhi không thích thấy Ngự ca ca không vui đành cắn răng thoát y phục một mạch nhanh chóng trườn xuống hồ để những cánh hoa che khuất đi thân thể. Không biết do nước nóng hay xấu hổ mà cả cơ thể nàng đều nhuộm một màu hồng thắm ngọt ngào như ăn được vào búp.

“Làm gì ngồi xa quá vậy, lại đây Ngự Ca ca giúp muội chà lưng” Huyền Ngự giang rộng tay mời gọi. Băng Nhi dù rất muốn nhảy khỏi hồ chạy trốn nhưng mà vì Ngự ca ca a. Nàng chậm chạp men theo thành hồ nhích dần đến chỗ Huyền Ngự khi còn một quãng ngắn liền bị vòng tay rộng lớn nhanh chóng thu vào bờ ngực cứng cáp.

Huyền Ngự vui vẻ nhìn thỏ con màu hồng đáng yêu trong ngực, bắt đầy táy máy tay chân. Từ năm năm trước hẳn không còn nhìn rõ bé con như bây giờ. Tứ chi mập mạp như củ se đã thon gọn dài ra mảnh khảnh trắng nõn. Hương vị non sữa dần bị thay thế bằng mùi thơm của thiếu nữ dậy thì. Vô tình hắn chạm đến một nơi đã không bằng phẳng như ngày xưa, nhân nhi trong lòng thoáng chốc cứng đờ. Còn hắn tựa như có một dòng khí mạnh mẽ từng ngón tay chạy thẳng lên não khiến Huyền Ngự choáng váng mà say mê, thâm tâm bắt đầu rục rịch.

“Băng Nhi lúc chiều muội làm gì Cửu hoàng tử mà khiến hắn kêu như heo bị chọc tiết vậy” điềm nhiên rời khỏi nơi kia, Huyền Ngự vẫn thản nhiên dùng khăn bố chà lưng cho bé con.

“Ách chỉ dạy dỗ tên ngốc đó một chút mà thôi” Băng Nhi chột dạ nói chuyện, nhanh chóng nghĩ cách lấp liếm nào còn nhớ đến màn phi lễ vừa rồi.

“Vậy à, sao muội biết tấn công vào hạ bộ hắn sẽ đau như thế? Không được nói dối nha huynh sẽ rất thương tâm” Huyền Ngự nửa đùa nửa thật ôm Băng Nhi quay sang đối mặt với mình. Băng Nhi thực sự là không thể cãi lời Ngự ca ca, nên đành mang sự tích tiểu kê kê ra kể hết cho hắn nghe. Nàng cứ nghĩ Ngự ca ca sẽ giận cho coi nhưng.

“Vậy là muội đã nhìn thấy và còn chạm vào tiểu kê kê của hắn?” giọng điệu vẫn bình thường không giận dữ mặt khác lại có phần ma mị.

“Ân”

“Như thế Ngự ca ca thực ghen tỵ nha” Huyền Ngự cúi xuống để chóp mũi chạm lên má phẩn hồng tạo ra một giáng về ủy khuất đẹp đến nao lòng.

“Ách, vậy muội phải làm sao? huynh đừng đau lòng, huynh buồn muội cũng buồn nha” Băng Nhi vội vàng nhận lỗi nàng không muốn bị Ngự ca ca ghét bỏ đâu.

“Vậy muội cũng chạm vào kê kê của ta vậy coi như huề. Sau này Băng Nhi chỉ xem kê kê của ta thôi như vậy Ngự ca ca sẽ không đau lòng nữa” Huyền Ngự mở to đôi mắt màu xanh lục bảo rất là thành khẩn yêu cầu.

“Ách ..” Băng Nhi muốn chết a.

“Vậy thì.....”

“Được rồi, muội hứa sau này chỉ nhìn chỉ sờ một mình kê kê của Ngự ca ca mà thôi nếu trái lời liền bị huynh ghét bỏ cả đời” Băng Nhi hết cách đành đưa tay lên thề độc.

“Vậy thực ngoan nha” Huyền Ngự cười đến mức mắt loan loan cong thành hình lưỡi liềm hết như hồ ly tinh chuyển thế.

“Vậy bây giờ sờ thử một lần đi được không” Huyền Ngự muốn lập tức rền sắt khi còn nóng . Thấy Băng Nhi có vẻ muốn rút lui, Huyền Ngự liền bắt lấy bàn tay nhỏ ẩn xuống nước. Băng Nhi giật bắn khi bàn tay chạm phải một vật dài, to lớn và cứng rắn như sắt nhưng lại mang xúc cảm của da thịt và nhiệt độ của lửa nóng. Vật thô to không ngừng trưởng lớn, còn nổi lên những đường gân như muốn nứt ra.

“Ngự ca ca, ta có thể bỏ tay ra chưa?”

“Chưa, muội không thích sao?”

“Huynh không đau sao? trưởng lớn như vậy?”

“Không rất thoải mái, nắm chắc một chút” Huyền Ngự hơi thở bắt đầu dồn dập, nhãn đồng bắt đầu chuyển màu.

“Nhưng ma huynh chắc là muội đang chạm vào cái đóchứ không phải chỗ khác sao?”

Băng mồ hôi lấm tấm trên trán, có chút bất an hỏi.

“Sao lại nói vậy?”

“Vì nó không giống với tên gốc kia” Băng Nhi nuốt nước bọt nói.

“Có gì không giống?” Huyền Ngự thâm sâu nhìn nàng.

“Của Cửu Cửa là tiểu kê kê còn của huynh giống....”

“Giống gì?”

“đại chim ưng a.”

“Ha ha. ha” Huyền Ngự cười đến bọt nước xung quanh cũng run rẩy theo.

“Băng Nhi muội thực đáng yêu. Người đâu vào giúp Băng Nhi thay quần áo” nghe thấy tiếng bước chân đám nha hoàn vào phòng Huyền Ngự liền hôn nhẹ Băng Nhi một chút lấy khăn bông quấn nàng lại rồi cẩn thận đặt nàng lên thành bể. Vừa lúc Mai và Lan tiến vào, Băng Nhi vẫn còn hồng thắm được mang đi trang điểm chuẩn bị cho tiệc tối. Khi bóng người đã đi khuất Huyền Ngự mới âm trầm đứng lên khỏi bể. Cơ bắp hoàn mỹ trời lên khỏi mặt nước, sáu múi cơ bụng khiến mỹ chạy dài đến hông liền thay đổi sần sùi chuyển thành những chiếc vẩy bạc. Huyền Ngự nhú mày nhìn biến hóa của thân thể, không phải một năm mới biết thân một lần sao? không lẽ do dục vọng tăng vọt? Huyền Ngự nhú mày với lấy áo choàng màu ngọc che khuất phần cơ thể biến đổi như không có chuyện gì xảy ra bước ra ngoài.

14. Chương 14: Dạ Yến

Trên thảo nguyên khi hậu tuy không quá khắc nghiệt như đại mạc nhưng cũng rất khô và nóng.

Do đó đêm thảo nguyên mới chính thực đặc sắc, những cơn gió thanh lương mang theo mùi hương thảo nhàn nhạt hòa vào không khí. Bầu trời đêm trong suốt lấp lánh ngàn vạn vì sao. Không bị ngăn trở bởi bất cứ vật cản cao lớn nào, bầu trời thảo nguyên như cao hơn rộng lớn hơn. Những bộ tộc du mục cũng dừng lại nghỉ ngơi dựng lều, đốt lửa, nướng thịt, ca hát những khúc tình ca lãng mạn phóng khoáng như gió thảo nguyên.

Huyền Minh Cung đêm nay cũng thập phần náo nhiệt bởi vì dạ yến đón chào sứ giả đến từ triều đình. Những chiếc đèn lồng lớn màu điều được thắp sáng trên khắp các hành lang cùng hai bên bậc đá trắng khiến một vùng trời như nhuộm hồng quang. Khi chiếc đèn bằng vàng và thạch anh bên trong đại điện được thắp sáng, những chiếc chuông đồng vang lên từng hồi ngân trầm trầm dạ yến chính thức bắt đầu.

Mời khách gia chủ không thể đến muộn, rất nhanh Huyền Minh Vương đã xuất hiện. Một thân hắc sắc trường bào chính thống, hoa văn mây bạc tỉ mỉ trên viền áo bằng lụa màu ngọc. Cổ áo bằng nhung thêu kim tuyến hình ngũ long trảo uy mãnh mà cao quý, tràn ngập khí tức đế vương. Mái tóc dài được ngọc quan bằng thạch anh trong suốt ẩn ẩn một chút vân đá tím nhạt, tựa giống ánh tím từ đôi mắt ngọc lục yêu mị huyền bí độc nhất vô nhị. Vì là tuyệt thế vô song cho nên vĩnh viễn tịch tịch, nhưng bên cạnh bóng đêm tịch tịch điểm hỏa nhỏ bé đã xuất hiện.

Huyền Minh Vương nâng niu bế trên tay nhân nhi một thân y phục đỏ rực rỡ như lửa. Tiểu Băng Nhi không quen trang điểm nên cực lực phản cảm với đồng tâm cài tóc nặng trĩu mà Cúc và Lan muốn cài lên đầu nàng, do đó đã lén lút đem ném hết. Nên mái tóc đen dài mượt mà như trời đêm thảo nguyên chỉ điểm tuyết một đóa châu hoa phi thủy xanh mượt tự như sao băng.

Rất may bộ y phục này Ngự ca ca đặt riêng chế tác tỉ mỉ cho nàng từ thiên tia tằm, kiểu điểm trang lệ nhưng mềm nhẹ thoải mái. Ngoại y một màu đỏ điểm lệ, gấu áo và viền ống tay thêu hoa văn ngân sắc, xen ngũ sắc kim hoa. Cổ áo khéo léo đính bảo thạch chạy xuống một chiếc thắt lưng hoàng kim. Nội y là sự kết hợp hoàn hảo của màu xanh lục bảo cùng sa y hồng nhạt đáng yêu nhưng tao nhã, chứng minh thân phận không tầm thường của chủ nhân.

Bước vào chính điện trang hoàng rực rỡ, Huyền Ngự một mực đi thẳng hướng đến bảo tọa thạch anh. Nhưng hôm nay bố trí có thay đổi một chút, bên cạnh bảo tọa còn đặt một ngọc ỷ.

Toàn bộ được chế tác từ ngọc lục bảo, ngọc ỷ thanh thoát được chạm khắc tự như một con rồng xanh biếc. Đầu rồng và đuôi uốn lượn tạo thành tay vịn cách điệu tự như mây uốn khúc, thân rồng khéo léo để gọt thành chỗ ngồi lót một tấm lông bạch hùng xinh đẹp. Những chỗ uốn lượn nhô ra từ đầu và đuôi rồng được trang trí bằng những chiếc chuông vàng buộc tơ hồng xinh xắn.

“Ngự ca ca muội không thể ngồi cùng huynh sao?” Khi Huyền Ngự mang Băng Nhi đến trước ngọc ỷ, nàng nhỏ giọng năn nỉ hẳn.

“Băng Nhi ngoan chỉ hôm nay thôi, ngồi chỗ đó hôm nay là cần thiết. Huống hồ Ngự ca ca đã mất rất nhiều công sức thiết kế ngọc ỷ cho Băng Nhi nha” Huyền Ngự mang theo ai oán ủy khuất, khiến Tiểu Băng Nhi chào thua. Chỉ hận công phu làm nũng của nàng chưa tu thành a.

Băng Nhi vừa yên vị trên ngọc ỷ, Mai và Trúc nhanh nhẹn buông xuống màn sa xanh nhạt phía trước ngọc ỷ. Nhân ảnh Băng Nhi chỉ còn là hình bóng mờ nhạt, quần chúng bên dưới trẻ môi kinh hãi vương thượng keo kiệt, cho thiên hạ ngắm một chút không được sao.

“Vương thượng, khách đã đến” Khi Huyền Ngự vừa ngồi xuống bảo tọa, tổng quản liền nhắc nhở.

“Vậy bắt đầu đi”

Nhạc sư bắt đầu tấu nhạc, khách nhân vui vẻ bước vào dạ yến tuy nhiên nhân vật chính lại chưa xuất hiện. Khi hầu hết mọi người đã an vị thì từ đại môn khách quý mới xôn xao xuất hiện. Phính Đình quận chúa vẫn một thân cung trang hoa lệ như trước, tuy nhiên buổi sáng thì là cung trang chính thức nhưng lúc này thì có biến tấu một chút. Cổ áo mở rộng thêm để lộ xương quai hàm xanh, thân áo thấp xuống chút nữa ép sát bộ ngực nhưng muốn bức tử nó nhảy ra ngoài. Trước ngực thêu một bông mẫu đơn rực rỡ khiến cho đôi gò bồng càng nổi bật như muốn đập vào mặt người ta. Toàn bộ nam nhân có mặt lần lượt nuốt nước bọt, mắt hiển nhiên đã gần như lờ lửng. Cửu hoàng tử theo sau lác đầu ngao ngán ‘đám ngu ngốc không biết rần càng đẹp càng có độc sao’

“Phính Đình đến trễ xin Minh Vương bỏ quá” Phính Đình bày ra tư thế quyền rũ nghiêng người chào hỏi.

“Quận chúa đa lễ rồi, mời an tọa” Huyền Ngự không chịu ảnh hưởng từ mình, Phính Đình có một chút ngoài ý muốn. Nhưng đêm còn dài a, nàng sẽ có cách.

Vừa an vị ở chỗ ngồi gần bảo tọa nhất, cho thấy được sự xem trọng của Minh Vương đối với mình, Phính Đình cười đẹp như hoa. Nàng rót rượu nho màu hồng nhạt vào chén ngọc định kính rượu Minh Vương, khoe mắt lướt qua vị trí bên cạnh bảo tọa. Ban đầu do màn che nên không chú ý đó là cái gì? Ngọc ỷ nơi đại diện cho vương phi? Vì sao nàng không được sắp xếp ngồi đó. Hay Minh Vương cho rằng chưa công khai

hôn ước mà nàng đã ngồi ở ngọc ỷ sẽ ảnh hưởng đến danh tiết của nàng. Minh Vương quả là người tinh tế a. (Tác giả: ta thêm ăn dưa bở....)

“Tiểu nữ kính ngài một ly”

“Quận chúa mời” Huyền Ngự lịch sự nâng ly lên nhấp một ngụm, nhưng ánh mắt không dừng lại trên người nàng chỉ chăm chú nghe tấu khúc thỉnh thoảng lướt qua phía màn sa màu xanh nhạt.

Phính Đình trong ngực dâng lên một chút ủy khuất, nhưng nàng là người biết tiến biết thoái không vì xúc động mà hỏng việc lớn.

“Gia phụ có chút lễ mọn muốn dâng lên Minh Vương, xin ngài vui lòng thu nhận”

“Ồ ban sáng ta nhận được rất nhiều lễ vật từ hoàng đế...” Huyền Ngự ý vị thâm thường nhìn Phính Đình đang cười đầy thâm ý.

“Đây là bảo vật chấn gia của Bắc Thần Gia. Tương truyền là thần binh của thượng cổ thần cùng bạn đời lưu lại khi hai người rời nhân giới. Thụy khí của chúng có thể củng cố long mạch, phu thê tình thâm trường tồn cùng thiên địa”

“Thực vậy? Bỏn vương thực chờ mong” Huyền Ngự nhướn mày. Hắn không để ý đẩy cái gì long mạch vì bản thân hắn chính là rồng cần quái gì mấy thứ long mạch lung tung. Nhưng có thể giữ vững phu thê tình thâm trường tồn cùng thiên địa có vẻ hấp dẫn.

Hai người hầu bưng lên một thay lớn phủ lụa đỏ. Phính Đình tiến đến trước khay lớn nhẹ nhàng trút bỏ tấm lụa, kim quang chói lòa phóng xuất trong những tiếng trầm trồ kinh ngạc. Trên khay rõ một đôi song kiếm hiện ra một trường một đoản. Trường kiếm thân được đúc nguyên khối bằng một thứ kim loại màu rậm nắng có vẻ thô ráp nhưng lại phát kim quang nhàn nhạt. Vì kiếm được đúc nguyên khối từ khoáng thạch tên cuối kiếm không hoa lệ, nhưng được điêu khắc hình vân mây sóng động nổi bật một ấn hình huyết mai đỏ rực từ hồng ngọc. Đoản kiếm một màu ngân bạc nhu hòa, được chế tác tinh mỹ hơn. Thân kiếm bằng thép bạc nhẵn nhụi trong suốt như nước, chuôi kiếm tử ngọc điểm xuyết một vài hoa văn hồ điệp bằng ngọc bích. Cuối cùng là một viên kim cương lớn lấp lánh tuyệt mỹ như giọt lệ của hưng không. Song kiếm một nhu một cương, một thô ráp một tinh mỹ tự như âm dương của trời đất, như phu thê vĩnh viễn sóng đôi.

Có lẽ truyền thuyết về bảo kiếm không phải để nói cho vui.

“Quận chúa mang đến lễ vật chân quý như thế nếu bỏn vương không đáp ứng yêu cầu của hoàng đế cũng khó a” Huyền Ngự nhàn nhạt lên tiếng.

Phính Đình mở cổ trong bụng lần này đã đạt thành tâm nguyện.

“Người đâu mang bảo kiếm lại đây” Huyền Ngự gọi tổng quản mang song kiếm đến trước mặt vương tay cầm lấy trường kiếm. Bất chợt một dòng khí nóng từ cổ tay xông đến toàn thân khiến hắn choáng váng. Trong đầu vang lên tiếng nói sắc lạnh.

“Ta nhận người thừa kế của rồng làm chủ nhân, thỉnh đặt tên kiếm”

“Ta sao?”

“Phải chỉ cần cắt máu nhận chủ ban tên, ta nguyện trung thành với ngươi. Ta đã ngủ vạ năm bảy giờ thức tỉnh vì long khí thịnh đại của ngươi”

Huyền Ngự liền dùng kiếm cắt lấu máu từ cổ tay, huyết đỏ nhuộm thân kiếm thắm thầu rồi biến mất. Kiếm phát hào quang đỏ rực.

“Ta đặt tên ngươi là Kim long” Quang mang màu đỏ uốn eo thu mình thành hai chữ đỏ rực đóng ấn vào kiếm rồi biến mất.

“Chủ nhân, bạn đời của ta xin giao cho ngài. Mong rằng ngài sẽ tìm cho nàng chủ nhân xứng đáng” kim kiếm liền trở lại trạng thái bình thường.

Không để ý đến quần chúng bên dưới ngóc lằng, Huyền Ngự nắm lấy đoản kiếm dứt khoát bước đến ngọc ỷ phía sau sa mạn.

“Đông Phương Tử Băng, con gái duy nhất của gia tộc Đông Phương chủ nhân Kinh Long Đảo nàng có muốn nhận lấy đoản kiếm này để trở thành bạn đời của ta.” Tiếng nói uy quyền dõ dạc vang vọng khắp đại điện như tuyên bố thân phận người sau bức màn.

Sa mạn xanh nhạt nhẹ nhàng bay lên, nhân ảnh ngồi trên ngọc ỷ hiện rõ điềm đạm đáng yêu mỉm cười đưa tay phải nhận lấy kiếm, tay trái trao vào lòng bàn tay nóng hừng hực của Minh Vương.

Huyền Ngự mỉm cười rực rỡ hơn bao giờ hết hôn xuống bàn tay trắng sứ của bạn đời. Băng Nhi dùng kiếm cắt nhẹ một đường ở ngón tay, huyết đỏ rực rỡ như hoa nhỏ xuống.

“Ta đặt tên ngươi là Ngân Điệp” giọng nói thanh thúy nhẹ nhàng ngân nga một cái tên hồng quang thu lại đóng dấu rồi biến mất.

Trước cảnh tượng vừa rồi ai ai cũng minh bạch chủ nhân thứ hai của Minh Cung chính là vị Đông Phương tiểu thư kia. Người trong cung không lấy làm ngạc nhiên, nhưng Phính Đình quận chúa thì mặt màu xanh mét. Móng tay bầu vào thịt đến bật màu, bảo vật gia tộc tưởng chừng sẽ là bậc thang cho nàng ai ngờ lại biến thành vật cản.

“Minh Vương bốn quận chúa có chút mệt mỗi xin cáo từ trước” nàng bực tức vung áo bỏ đi không thèm nghe Huyền Ngự nói lời tiễn khách. Lúc này nàng cần bình tĩnh, không tin một con nhóc miệng còn hôi sữa có thể làm đối thủ của nàng. Khách quý đã đi, tiệc cũng tàn thôi. Minh Vương cười tươi miệng ngoác đến mang tai vì đã cầu hôn được rồi. Tổng quản cười híp mắt vì gian kế đạt thành, mọi người vui vẻ vì được chứng kiến một bữa tiệc thật đặc sắc. Ai cũng vui chỉ một người không vui.

Đêm thảo nguyên tinh không cao vút, tinh tượng biến hóa lặng lẽ quyết định vận mệnh an bài.

Huyền Ngự bỗng giật mình tỉnh giấc vì cảm giác nóng ran ướt dính trước ngực. Băng Nhi trong ngực hần nóng hổi, gương mặt đỏ hồng vì sốt cao mồ hôi tuôn như suối. Cơ thể bé nhỏ liên không ngừng co giật.

“Băng Nhi tỉnh tỉnh” Huyền Ngự lồng ngực như bị bóp chặt vì sợ hãi lay nhẹ bé con.

“Ngự ca muội đau”

“Đau ở đâu?”

“Bụng đau..đau quá”

“Trúc ngươi ở đâu lại đây Băng Nhi khó chịu” Trúc trên gian hồ có danh xưng là vô ảnh thần y, không ai biết thân thể của nàng chỉ biết một thần y đến từ Tây Vực. Ít ai ngờ rằng nàng lại là tì nữ dưới trướng của Minh Vương.

“Băng Nhi ngoan cố chịu một chút” Huyền Ngự run rẩy tung chăn chặc nàng dậy. Hấn sợ điếng hồn khi nhìn thấy máu loang lổ trên giường. Máu từ hạ thân Băng Nhi thấm ra ướt đầm cả quần lụa mỏng.

“Vương Thượng có chuyện gì”

“nàng ..nàng chảy máu”

“Đề nô tì xem” Trúc vội đặt tay lên mạch môn của Băng Nhi, có hai luồng khí kì lạ không ngừng chạy loạn một âm hàn một nóng bức. Hàn khí có lẽ là do bẩm sinh nhưng còn nhiệt khí thì không rõ đại khái do hai luồng khí chưa thể dung hòa khiến nàng sốt cao. Uống một vài thang tĩnh tâm được có thể khắc chế. Còn máu thì....

“Ách cái này vương ngài nên ra ngoài một chút sao” Trúc khó xử nhìn Vương gần như xấp phát điên ôm khư khư tiểu thư.

“Không ta phải ở đây với nàng. Nói đi dù có chuyện gì ta cũng chịu được ta sẽ không rời Băng Nhi nửa bước” Huyền Ngự làm ra vẻ lẫm liệt tử vì đạo sẵn sàng làm thịt kẻ nào bắt hấn rời Băng Nhi.

“Ách tiểu thư sốt vì chân khí không thể dung hòa ta có thể kê đơn giúp nàng hạ sốt. Có lẽ tiểu thư cần trở về Kinh Long Đảo một chuyến để trị tận gốc căn nguyên chân khí nghịch lưu. Còn máu là do..”

“Do cái gì nói mau”

“Cái đó là...”

“Gì nói mau không ta đá ngươi ra cửa”

“Cái đó là nguyệt sự của nữ nhi a, tiểu thư có lẽ là lần đầu có” Mặt Trúc đỏ bừng, vấn đề xấu hổ đó mà bất nàng nói ra miệng thực là mặt mặt aaa.

Huyền Ngự đơ ra một chút, rồi mới từng giọt hồi thần nuốt nước bọt đánh ực một cái.

“Vậy ngươi ở lại giúp nàng ta..ta ra ngoài” Huyền Ngự bằng tốc độ nhanh nhất vọt ra khỏi phòng, một mạch nhảy xuống hồ nước lạnh hần tự nhủ phải bình tĩnh Băng Nhi không có sao...,chết tiệt chỉ là bé con đã lớn....

“Tổng quản”

“Có”

“Giữ bò câu đến Kinh Long Đảo ngay”

“Vâng”

Kinh Long Đảo

“lão công chuẩn bị đi đón con gái”

“Không phải nó ở chỗ tiểu tử kia quên mất cha mẹ sao?” về đây phá đám ta cùng lão bà tình tự.

“Con gái ngươi đã gặp đại di mục lâu lâu rồi a”

“Ách”

“Nếu lão không muốn tên tiểu tử kia nổi máu cầm thú liền rút nhanh đi đón con gái về...”

15. Chương 15: Dù Có Cách Xa

Thảo nguyên vẫn xanh, theo từng cơn gió bồ công anh đã từ đất mẹ bay xa theo đuổi một mối tình không có điểm kết. Cho đến một ngày không còn sức để bay, bồ công anh đậu lại mang theo bi thương đi vào lòng đất sản sinh hậu đại vươn mình theo gió. Dù có vĩnh viễn vô vọng nhưng tình yêu gió vẫn động mãi trong tim.

Sau đêm hôm đó Băng Nhi vẫn không tốt hơn, tuy đã hạ sốt nhưng vẫn ngủ ly bì thời gian thanh tỉnh ngày càng ít. Huyền Ngự đôi mắt thâm quầng túc trực bên giường, nhân đồng màu lục bảo đã mất đi tinh anh chỉ vẩn tơ máu đượm buồn.

“Vương nhận được tin một ngày nữa Đông Phương đảo chủ cùng phu nhân sẽ đến”

“Ân” Huyền Ngự nhàn nhạt đáp, mắt vẫn không rời dung nhan có phần nhợt nhạt ngủ yên trên giường.

“Còn quận chúa hôm nay vẫn đến đợi bên ngoài”

“Bảo nàng ta rút” Huyền Ngự không còn kiềm chế được bất mãn với Phính Đình ba ngày nay nàng đều đến muốn gặp hắn nhưng đều bị ngăn ở cửa. Hắn cần một chỗ để phát tiết phần nộ và lo âu trong lòng nên Huyền Ngự liền đổ lỗi cho Phính Đình tặng kiếm mới dẫn đến Băng Nhi

Nhưng hẳn lại không cách nào đổ toàn bộ lỗi lầm cho người khác. Vì chính hẳn mang Ngân Diệp làm lễ vật cầu hôn cho Băng Nhi. Chính hẳn muốn công khai thân phận của nàng, chính hẳn làm tất cả. Bản tính long loại vốn ích kỷ chấp nhất có thù tất báo, cho nên khi bản thân lầm lỗi càng dần vật đau khổ gấp bội.

Khi hoàn hôn nhuộm đỏ Huyền Minh Cung, xa mã của Đông Phương đảo chủ đã đến trước cổng lớn. Đông Phương đảo chủ đã bước vào tuổi trung niên nhưng vẫn uy vũ tráng kiện một thân trường bào hắc sắc bước xuống. Ánh mắt hoa đào vẫn tinh anh như thời trai trẻ liếc xéo tổng quản ra đón, Đông Phương đảo chủ hừ lạnh khiến hàn khí lan tràn.

“Lão công a, mau giúp ta” Hàn khí bỗng chốc tiêu thất, nồng nàn như xuân đảo chủ vội nhảy tót đến cạnh cửa xe đỡ phu nhân xuống. Đông Phương phu nhân vẫn yếu thích trang phục bạch sắc kiểu “Tiểu Long Nữ” thuần khiết, chỉ là mái tóc vẫn cao theo kiểu phụ nữ có chồng khiến nàng mang theo một nét phong tình của “Thiếu phụ ngày thơ” cho dù nàng chẳng còn ngày thơ chút nào.

“Đảo chủ, phu nhân Vương hiện đang túc trực bên giường tiểu thư lão phu mạn phép mời hai vị vào trong”

“Vậy làm phiền tổng quản” Phu nhân điềm đạm nói. Còn đảo chủ liền cho quần chúng một cái hừ lạnh buốt từ chân lên đến đầu.

Căn phòng hoa lệ nhuộm một màu ảm đạm, tuần nhan mặt mỗi trên cằm râu đã lún phún xanh khiến Huyền Ngự nhìn thực đáng thương. Cho nên trái với dự định ban đầu, sẽ cho tiểu tử kia một trận nên thân, đảo chủ chỉ đành hừ lạnh bước vội đến bên giường với tay vào chăn gấm bắt mạch cho con gái. Chân mày đảo chủ càng nhíu chặt tâm tình Huyền Ngự càng chìm xuống đáy cốc.

“Băng Nhi như thế này từ khi nào?” đảo chủ lạnh lùng hỏi.

“Từ ba ngày trước”

“Chuyện gì xảy ra?”

“Là do vương tặng một bảo kiếm cho tiểu thư đêm hôm đó xảy ra chuyện chân khí nghịch lưu, nhưng tiểu thư thể chất âm hàn bẩm sinh lại gặp nguyệt sự nên khí hư ứ đọng tạo thành hiện tại” Trúc nhanh nhẹn báo cáo tình hình cho đảo chủ.

“Ở đây có ôn tuyền không?”

“Dạ chính là đục phòng phía sau nối trực tiếp nối với mạch suối nóng”

“Vậy nhanh chóng đưa Băng Nhi vào ôn tuyền mặt khác bỏ thêm Nguyệt Thiên Thảo này vào nước” đảo chủ từ trong tay áo lấy ra một bao gấm đưa cho Trúc.

“Để ta đưa Băng Nhi vào trong” đảo chủ phu nhân đau sót nhìn con gái nhợt nhạt, nếu năm xưa thân làm mẹ nàng cẩn thận một chút thì Băng Nhi đâu đến tình trạng này.

“Người đứng lại” Huyền Ngự đang định đi theo Trúc và Đông Phương phu nhân vào ôn tuyền liền bị đảo chủ lạnh lùng cản lại.

“Bá phụ” Huyền Ngự biết mình thật thối liên ngoan ngoãn ở bên ngoài nhưng không ngừng nhìn cánh cửa như muốn nhìn xuyên vào bên trong.

“Ngồi đi” đảo chủ lạnh nhạt chỉ chiếc ghế bên cạnh bàn trà. Còn bản thân đã tự rót cho mình một ly trà pha bằng nước tuyết từ đỉnh núi.

“Vâng” không cam tâm rời khỏi cánh cửa nhưng dưới ánh mắt “nếu không nghe lời liền giết người” của đảo chủ, Huyền Ngự cứng ngắc ngồi xuống.

“Ngày mai ta sẽ mang Băng Nhi về Kinh Long Đảo”

Huyền Ngự ngược lên nhìn đảo chủ không nói gì nhưng môi đã mím chặt móng tay bấm chặt vào tách trà đang tản ra hơi nước thanh mát nhưng không đủ xoa dịu hần lúc này. Đảo chủ liếc nhìn Huyền Ngự biểu tình kiêu chể như vậy cũng đành thở dài.

“Ta hiểu tâm tình của ngươi, năm xưa khi Tuyết Nhi trúng hàn độc ta cũng có tâm trạng như vậy. Bất lực tự trách, rõ ràng ta có khả năng bảo vệ mẹ con nàng như do ta bất cẩn không ngờ một khắc lơ là khiến kẻ thù có cơ hội hạ độc nàng khi gần đến ngày sinh nở. Khi còn trẻ nàng đã từng đỡ giúp ta một chưởng của Hàn Băng chưởng tuy đã hết sức cứu chữa nhưng di chứng để lại vẫn khiến nàng đau nhức khó thở khi trời chuyển lạnh. Ta tự hứa sẽ không để bất cứ tổn thương nào có thể chạm đến nàng nữa. Thế mà lần đó nàng lại trúng Hàn độc, Tuyết Nhi đã hi sinh toàn bộ võ công để bảo toàn Băng Nhi. Nhưng vẫn khiến bé con mới bảy tháng phải sinh ra. Nhớ năm đó chúng ta phải thay phiên nhau ấp Tiểu Băng Nhi trong ngực. Càng khắc nghiệt hơn Băng Nhi sinh ra vào đúng ngày đại tuyết lạnh lẽo tưởng như chúng ta có thể mất con bé bất cứ lúc nào. Nhưng không hổ là con gái của Đông Phương gia Tiểu Băng Nhi đã mạnh mẽ mà sống sót. Từ đó Băng Nhi là viên minh châu của cả gia đình ta quá yêu chiều con bé khiến nó bướng bỉnh ngỗ nghịch như ta không quan tâm. Vì nó là con gái ta, đứa con gái duy nhất trên quý ta có đủ sức bảo bọc nó khoái đạt mà lớn lên. Sai sót duy nhất khiến bé con rời đi sự bảo bọc của ta chính là ngươi..”

“Bá phụ ta sẽ không nói lời xin lỗi, ta sẽ dùng cả đời để thay bá phụ bảo bọc và bao dung Băng Nhi. Sẽ không có lần sau..” nhân đồng màu lục bảo ánh lên quang lam kiên định. Nam nhi sẽ không nói nhiều nhưng hành động sẽ nói lên tất cả.

“Vậy để xem bản lãnh của ngươi” đảo chủ nhìn ánh mắt kiên định đó cùng tách trà đã vỡ nát thành bụi phấn trên tay Huyền Ngự nhàn nhạt tiếp tục uống trà không nói thêm lời nào. Cả hai giữ im lặng nhưng không khí không còn lạnh lẽo đặc quánh như lúc đầu, mà tản mạn hòa hợp vì hiệp nghị đã đạt thành.

Sau khi bước ra từ ôn tuyền Băng Nhi đã có vẻ tốt hơn, hàn độc chỉ tạm thời được Nguyệt Thiên Thảo áp chế. Cho nên nàng cần trở về Kinh Long đảo điều dưỡng vì khí hậu thảo nguyên không thích hợp.

“Cha nương Băng Nhi không muốn trở về....Ngự ca ca giúp Băng Nhi với” Nàng cầu cứu nhìn hần. Hần biết phải làm sao, hần cũng không muốn xa nàng nhưng nếu còn tiếp tục để nàng bên cạnh hần sẽ phạm tội mất. Hần còn muốn đợi nàng lớn một chút, trái non ăn sẽ mất ngon.

“Băng Nhi ngoan, cố đợi thêm một thời gian nữa Ngự ca ca sẽ đến đón muội. Lúc đó sẽ không ai bắt chúng ta phải xa nhau nữa”

“là khi nào?”

“Khi hoa tuyết rơi lần thứ mười sáu trong đời nàng rơi ta sẽ đến”

“Ngự ca ca bảo trọng.... Băng Nhi sẽ thường xuyên thổi hạt bồ công anh đến bên huynh.Huynh phải mau đến đón muội nếu không Kinh Long Đảo bồ công anh sẽ tuyệt chủng đấy”.

Băng Nhi ta nói khi hoa tuyết rơi lần thứ mười sáu trong đời nàng, ta sẽ đến đón nàng về lại thảo nguyên. Chứ không nói sẽ không gặp nàng trong chừng ấy năm, nàng vẫn thật ngây thơ sao ta nỡ để nàng một mình cho tên nam nhân nào có cơ hội chứ. Công lao ta chăm bón sao có thể để kẻ khác cướp không...

“Khoan đã Băng Nhi” Huyền Ngự vội kéo Băng Nhi trở lại trong ngực.

“Ngự ca ca?” Băng Nhi méo máo.

“Cầm lấy, đây là bí kiếm Âm Long thích hợp với cơ thể muội” Huyền Ngự đặt vào túi gấm bên hông Băng Nhi một quyền sách nhỏ bìa vàng.

“Muội không muốn bí kiếp muội muốn Ngự ca ca” Băng Nhi khóc lớn hai tay ôm chặt cổ Huyền Ngự.

“Băng Nhi ngoan, đây là võ công bí truyền chỉ có nữ chủ nhân trong tộc Đoan Mộc mới có. Võ công này sẽ tương hỗ với võ công của ta. Muội không muốn Ngân Điệp và Kinh Long của chúng ta song kiếm hợp bích sao?” Huyền Ngự yêu thương vỗ nhẹ trên lưng an ủi nàng.

“Muội biết rồi, muội sẽ cố gắng luyện công nhưng mà muội muốn ở cạnh huynh a”

“Bằng Nhi ngốc, muội còn nhớ ấn kí màu bạc trên ngực chứ. Cái đó chính là liên kết giữa chúng ta muội chỉ cần đặt tay lên ấn kí rồi nghĩ đến ta linh hồn chúng ta có thể gặp nhau trong mơ. Nhờ ấn kí đó dù có cách xa huynh vĩnh viễn trong tim muội, còn muội cũng sẽ vĩnh viễn trong tim huynh” Huyền Ngự nỉ non trao cho bé con một nụ hôn nhẹ nhàng như bồ công anh lướt trong gió, dù cách xa muôn dặm ta vẫn ở trong tim nhau.

Trong ánh bình minh chói lọi của thảo nguyên Huyền Ngự như tiễn linh hồn cùng trái tim mình đi xa. Hắn biết chỉ tạm thời xa nhau nhưng sao tim đau quá? Bằng Nhi bé nhỏ muội hay mau mau lớn một chút. Khi xa mãi biến mất ở đường chân trời, đôi con người màu lục bảo mất đi ánh sáng ập ập dần trở nên trống rỗng âm trầm. Dứt khoát quay người bước đi hắn lại trở thành Huyền Minh Vương cao cao tại thượng độc tôn một phương. Có lẽ thời gian này phải thu thập khách không mời một chút, khéo môi nhếch lên cười quỷ dị.

“Người nói sao?”

“Thư quận chúa, Đông Phương tiểu thư đã xuất cung vào buổi sáng ạ”

“Đúng là trời không phụ lòng người, người đầu giúp ta chải đầu trang điểm ta cần mang một ít điểm tâm đến chỗ Minh Vương” Phính Đình quận chúa mỉm cười vuốt ve dung nhan mình khi nhìn qua gương đồng mờ ảo. Thế gian này không có thứ gì nàng muốn mà không được, Đoan Mộc Huyền Ngự cứ đợi quỳ xuống hôn gấu váy bốn quận chúa đi.

16. Chương 16: Xuân Phong Đắc Ý

Phong tuyết qua đi là khi hoa khai mãn ý đón chào xuân mới. Thời gian thấm thoát thoi đưa thảo nguyên vẫn trải dài mênh mông vô tận chỉ có con người là đổi thay. Mấy năm này minh chủ vô lâm không còn tham gia nhiều vào giang hồ, chỉ xuất hiện khi thật sự cần thiết. Ngược lại danh tiếng của Huyền Minh Cung ngày một bay cao. Huyền Minh Cung không thuộc quản hạt của triều đình, không thuộc vô lâm, không chính cũng không tà. Một mình giữa thế độc tôn ở thảo nguyên. Không ít thế lực một đầu tôm, cũng như dụ dỗ liên minh đều thất bại. Huyền Minh Cung không ngừng mở rộng thế lực khi dùng tiền tài đàm phán. Khi dùng thủ đoạn chiêu dụ, đôi khi dùng đến võ lực. Huyền Minh Cung tựa như lực cân bằng giữa các thế lực trong giang hồ. Các vị trưởng môn, thủ lĩnh thực là vừa yêu lại vừa hận đối với Huyền Minh Cung. Còn những môn phái nhỏ thì không đại dột gì chọc vào tổ kiến lửa, vì đắc tội với Huyền Minh Cung sẽ chết rất khó xem. Do đó khi hỏi môn phái nào nổi tiếng nhất hiện nay, người qua đường liền không cần suy

nghĩ mà nói

“Chính là Huyền Minh Cung”.

Càng nổi tiếng thì sẽ càng nhiều chuyện bát quái xoay quanh. Khi chuyện bát quái bị nói quá nhiều thì sẽ biến thành truyền thuyết. Tự như năm đó Phính Đình quận chúa chỉ vì một thị vệ nhỏ bé trong Huyền Minh Cung ngàn dặm mà đến. Sau đó chịu rất nhiều khổ cực đến mức hủy dung mới đưa được tình lang về. Một thị vệ nhỏ bé mà đáng giá cho quận chúa bậc nhất hi sinh như thế, thì thực không thể xem thường. Có người oán hận Huyền Minh Vương khắc nghiệt, ngoan độc, ra tay tàn nhẫn. Nhưng cũng khiến nhiều kẻ hải hùng không dám có tâm tư với Minh Cung. Do đó một đồn mười, mười đồn trăm nên hình tượng Huyền Minh Vương trong lòng nhân sỹ vô lâm xuống dốc không phanh. Trở thành một đại ma vương đại gian đại ác không chuyện xấu gì không làm. (Tác giả: cho nên

Tiểu Ngự Ngự a, nương xin chia buồn với hình tượng anh tuấn tiêu sái ngọc thụ lâm phong của con =))).

.....

“Tiểu Bằng Nhi muội xem tập san mới của Bách Hiểu Đường này, thanh danh của Huyền Ngự lại thổi thêm một bậc. ha..ha.. hắc ..hắc” Đông Phương Vô Song ôm bụng cười nhìn muội muội mặt ngày càng đen khi

nghe đêm tin tức kia. Tuy rằng mấy năm nay Tử Băng đều ở Kinh Long Đảo nhưng tin tức Bách Hiểu Đường linh thông truyền đến nên chuyện gì cũng biết, nàng hận nhất kẻ nào nói xấu Ngự ca ca. Ngự ca ca trong lòng nàng chính là đẹp nhất cao quý nhất. Đại ca luôn lấy Ngự ca ra mà trêu chọc nàng, lâu ngày không phát uy đại ca nghĩ nàng là mèo bệnh sao.

“Hân...Đông Phương Vô Song huynh có tin muội liên sai người gửi bồ câu đưa tin thông báo hành tung của huynh cho mấy ả tình nhân cũ. Để xem đại tẩu xử trí huynh như thế nào”

“Muội không giám đâu”

“Huynh không tin”

“A đại tẩu” Tử Băng hô lên, Vô Song chợt dạ quay đầu liền chỉ thấy gió lay cỏ bay hoàn toàn không bóng người.

“Muội giám lừa đại ca” Vô Song hí hóp mắt lại một cách nguy hiểm.

“Huynh muốn làm gì muội, muội sẽ đi tố cáo với đại tẩu. Đại tẩu cứng muội nhất” không nhắc đến thì thôi nhắc đến thì càng hận. Lão bà nhà hân vì sinh ra là con út nên rất muốn có muội muội. Do đó Tử Băng được tẩu tẩu và trưởng bối trong nhà cưng chiều đến vô phát vô thiên, đến hân con trưởng danh chính ngôn thuận bị đá bay. Nếu Tử Băng muốn tối ngủ cũng tẩu tẩu để tâm sự chuyện nữ nhi, thì phu quân chính thức liền bị đá đi ngủ thư phòng. Hảo hận a, năm trước còn một tên tiểu quỷ mới ra đời cả ngày dành lão bà với hân. Đông Phương Vô Song hoa hoa lệ lệ bị đá xuống hàng thứ ba. Bây giờ trong Đông Phương gia cao nhất là tiểu bảo bảo, nhì là Đông Phương Tử Băng, áp chót chính là Đông Phương Vô Song hân. May mắn còn có tiểu miêu tiểu cẩu xếp sau lưng hân, thực là thê thảm không gì bằng.

“Đông Phương Tử Băng người đừng đem lão bà ta ra mà hù dọa. Dù có thiên vương lão tử xuống đây hôm nay thân là lão đại, ta phải dạy dỗ muội”

“Huynh nghĩ ta không đánh lại huynh?”

“Muội nghĩ cái thần công Âm Long Đoan Mộc Huyền Ngự cho muội có thể đánh thắng ta sao, nằm mơ”

“A đại tẩu, đại ca muốn đánh ta nha”

“Đứng to mồn nữa, đại tẩu của muội là thê tử của ta nếu muốn ta đều có thể đóng cửa dạy dỗ. Không đến lượt xen vào chuyện của ta”

“Muốn đóng cửa dạy dỗ ta thế nào?”

“Tất nhiên là kéo vào phòng, đập bà đập ghé chứng tỏ uy phong của trượng phu. Sau đó hắc hắc...”

“Vậy a, chúng ta về phòng dạy dỗ đi” hương hoa lan thoảng qua tai khiến Đông Phương Vô Song đang cười rất chi là hạ lưu bỗng cứng đờ, lông tóc đều dựng ngược.

“Ách nương tử a”

“Đi mau”

“A Băng Nhi cứu mạng” Gió cuồng mây bay một thời anh danh của Vô Song bị diệt dưới váy lão bà. Tử Băng chỉ kịp nghe thấy đại ca kêu cứu, còn người thì đã mất hút.

“Đúng là chỉ được cái mạnh miệng” Tử Băng âm thầm kinh hãi lão đại nhà mình, phát tay áo đi về hướng Tử Băng Lâu. Giữa Tử Băng Lâu và Vô Song Các là một rừng đào đang độ xuân sang nở rộ bông bành như mây hồng. Làn gió xuân ấm áp mang theo mưa hoa đào tỏa hương khắp chốn. Tử Băng nhớ lần đầu tiên Ngự ca ca hôn nàng chính là ở rừng đào này. Huynh ấy đã hứa sẽ đến khi tuyết rơi lần thứ mười sáu trong đời nàng thế mà đã sang xuân vẫn chưa thấy gì. Tử Băng phi thân ngồi trên một cành đào, ẩn mình sau những tán hoa màu hồng phấn. Ánh sáng mùa xuân được tinh lọc qua những tán hoa hồng nhạt nhẹ phủ lên y phục đồ thẩm của thiếu nữ xuân thì. Những nét ngây thơ trẻ con được thay thế bởi sự tinh tế mềm mại và tươi mới. Đôi môi như anh đào chín mọng ngọt ngào căng tràn, từ năm trước sau lễ trưởng thành mái tóc đen mượt được chải theo kiểu khuê nữ không còn thất bím như tiểu cô nương nữa.

Gương mặt thanh thoát, hàng mi cong như hồ điệp mùa xuân vờn hoa phủ lấy đôi mắt long lanh, ướt át, trong sáng. Nàng nhào người trên nhánh cây khiến những đường cong hiển hiện rõ, tuyệt mỹ tinh tế ẩn hiện như xuân phong ấm áp ngọt ngào. Thiếu nữ tư xuân giữa rừng đào tự như tiên nữ ngủ quên giữa thiên thai. Người đến cũng phải cảm khái không muốn phá vỡ tiên cảnh nhân gian.

“Băng Nhi”

“Mẫu thân?”

“Con xuống đây mẫu thân muốn nói chuyện với Băng Nhi”

“Vâng” nhẹ nhàng phi thân xuống cạnh Đào chủ phủ nhân, Băng Nhi ngoan ngoãn ngồi cạnh nàng.

“Băng Nhi của nương đã lớn rồi” phu nhân mỉm cười đưa tay chải tóc mây trên vai con gái. Mang theo một tiếng thở dài

“Nương sao vậy?” Tử Băng thuận thế gối đầu lên chân mẫu thân hỏi.

“Băng Nhi của ta xinh đẹp đáng yêu như thế này, nương thực không nỡ để con đi a” phu nhân than thở trưng ra một bản mặt rất là ủy khuất thương tâm.

“Có chuyện gì sao?”

“Ai..... Huyền Minh Cung đã mang sinh lễ cầu hôn đến, cha con đang tiếp khách ở ngoài”

“Thật sao nương? Ngự ca ca đã đến rồi” Băng Nhi vui mừng vùng dậy muốn chạy ra tiền thính gặp người. Phu nhân lắc đầu cười đúng là con gái lớn không thể giữ mà.

“Băng Nhi nghe nương, tân lang cùng tân nương cho đến ngày thành thân không thể gặp mặt.

Nếu gặp mặt sẽ là điềm gở con phải biết kiềm chế” Phu Nhân ngăn cản Băng Nhi lại, dịu dàng nói chuyện.

“Vậy sao?” Băng Nhi buồn buồn chu môi anh đào đáng yêu như mèo nhỏ. Đúng là thực đáng yêu mang con gái cho tên Huyền Ngự kia cũng thực tiếc. Nhưng mà con gái nàng tâm đã là của người ta làm sao mà giữ đây.

“Con ngoan trở về chuẩn bị làm tân nương đi”

.....

Đã lâu Kinh Long Đảo không náo nhiệt như thế, mượn dịp có lễ phải một phen chè chén say sưa chứ. Tuy rằng lần này là đảo chủ gả nữ nhi cho nên không có tiệc cưới như khi đại công tử cưới vợ. Nhưng nhị tiểu thư là bảo bối của Đông Phương gia không thể sơ sài, dù gì hôn sự này cũng đã chuẩn bị cả sáu năm. Cửa hồi môn cùng hành trang của thân nương nhiều không kể xiết chất đầy ba thuyền lớn. Mặt khác đảo chủ vì luyến tiếc con gái cho nên muốn giữ nàng thêm vài ngày. Tiệc lễ được tổ chức ba ngày ba đêm mới cho tân lang đón dâu.

Đến đêm thứ ba, Huyền Ngự đã bị chúc say ngất ngư. Dù thân là long nhân đặc biệt hơn người thường nhưng bị đủ các loại rượu quý lâu năm hành hạ ba ngày ba đêm thì có kim cương bất toại cũng phải tan. Khi say lý trí thường bị con tim chia phối dù biết rằng không thể gặp mặt cho đến ngày bái đường thành thân, nhưng bước chân vẫn vô thức đi về hướng Tử Băng Lâu.

Nhưng mà đâu phải đơn giản mà gặp được người trong lòng giữa chừng lại nhảy ra một con ma men ngăn cản.

“Doan Mộc Huyền Ngự người mà đụng đến muội muội của ta, dù là nghĩa huynh ta cũng giết...”

“Người đủ khả năng sao?”

“Huynh nghĩ võ công ta kém huynh?”

“Không mà là muội muội của người, sẽ xử người trước khi người chạm đến ta....”

“Huynh...huynh là đồ yêu quái thành tinh, yêu nghiệt dùng mỹ nam kế mê hoặc muội muội của ta.....ta không phục...không phục.....” Đông Phương Vô Song đang lão đảo liên bị lão bà kéo đi. Trước khi đi thiếu phu nhân cũng tốt bụng nhắc nhở.

“Ngự đại ca, trước ngày cưới mà gặp tân nương sẽ là điềm gở. Huynh chịu khó chút đi sáng mai là có thể ôm mỹ nhân về” nàng nhìn gương mặt anh tuấn đỏ ửng vì say rượu càng thêm yêu mị đang ngẩn ra mà cười khê. Sau đó thô lỗ lôi tuột lão công hư hỏng nhà mình về.

“Là điềm gở thật sao?” Huyền Ngự lẩm bẩm vô thức bước chân đã đến bên ngoài phòng của Băng Nhi.

Ánh đèn vàng phản chiếu bóng hình xinh xắn của nàng, Băng Nhi đang ngâm nga một điệu nhạc gì đó nghe rất êm tai. Dường như nàng đang rất cao hứng vừa hát vừa xoay chuyển xung quanh phòng chỉ nhìn bóng giáng mà tự như tiên nữ đang múa. Cách xa sáu năm hắt ngày đêm nều mong nhớ muốn nhìn thấy nàng. Tuy rằng mỗi năm trang vẽ Băng Nhi đều được gửi đến Minh Cung, nhưng tranh làm sao giải được tương tư. Huyền Ngự nhẹ nhàng áp sát tựa vào cửa gỗ, bàn tay khuôn mặt áp lên song cửa. Hắn chỉ muốn gần nàng thêm một chút bên kia song cửa là Băng Nhi của hắn, là tân nương của hắn. Ngàn sao sáng trong đêm lẳng lặng lắng nghe hai nhịp tim hòa vào nhau bên kia song cửa.

.....

Qua ba ngày bị đảo chủ hành hạ, cuối cùng đại công cáo thành Huyền Ngự cũng đón được tân nương. Hắn vui rạo rức mặc lễ phục đứng trước kiệu hoa.

Bên trong Tử Băng Lâu, Băng Nhi một thân giá y kiều sa tuyệt mỹ. Hồng điều ta thướt thướt bảo ngọc quý giá, tơ vàng thêu hoa sen cùng phượng cầu hoàn. Băng Nhi ngồi trước gương đồng, phía sau là đảo chủ phu nhân đang chải tóc cho nàng.

“Cuối cùng ta cũng được chải tóc cho nữ nhi trong ngày xuất giá” Phu nhân cẩn thận chải từng lọn tóc đen dài cho đến khi chúng mượt mà óng ả cũng không nỡ buông tay.

“Nương” Nhìn thấy vành mắt mầu thân đỏ hoe Tử Băng cũng không kiềm được lệ châu. Nàng cũng rất là luyến tiếc song thân, đại ca, đại tẩu và tiểu bảo bảo. Mấy ngày trước nàng chỉ thấy hân hoan nhưng bây giờ sắp phải chia xa gia đình bỗng thấy lòng đau xót, tự như một tảng đá lớn kéo lấy tâm nàng chìm xuống.

“Coi kìa con gái ngoan đừng khóc, tân nương khóc sẽ rất xấu xí. Nương chỉ là xúc động vì được chải tóc cho con trong ngày xuất giá. Khi xưa lúc gả cho cha con, nương chỉ có một mình thực tủi thân. Ngoan Băng Nhi đừng khóc con phải là tân nương xinh đẹp nhất” an ủi Băng Nhi ngừng khóc, sau đó giúp nàng mang lên mũ phượng quý giá, cuối cùng là hồng điều phù lên. Không gian trước mắt một màu hồng thắm của ngày đại hỷ.

.....

“Giờ lành đã đến mời tân nương lên kiệu” Tiếng hỉ nhạc vang lên tân nương mặc giá y đỏ theo bà mai bước qua khỏi đại môn. Bỗng nhiên nàng ngừng bước quay người quỳ xuống.

“Cha nương Băng Nhi bất hiếu gả về nhà người ta sau này không thể hầu hạ bên gối mong người bảo trọng. Đại ca đại tẩu xin thay muội chăm sóc cha nương” nói xong nàng liền dập đầu ba cái.

“Con gái ngoan mau đứng lên, sau này không có cha nương bên cạnh phải tự bảo trọng” Đảo chủ khước mắt hồng hồng nâng con gái đứng lên, phu nhân hình đã khóc như mưa siết chặt tay Băng Nhi. Còn thiếu phu nhân thì đã gục mặt vào vai trượng phu mà khóc.

“Nhóc con a, nhớ đây mãi mãi là nhà của muội sau này hân mà bắt nạt muội liền nói cho đại ca. Ta dù chết cũng cho muội một cái công đạo”

“Đại ca huynh thực tốt” Băng Nhi giọng mũi thút thít lên tiếng, dù cách khăn hồng không thấy vẻ mặt cũng biết nàng đang khóc.

Nhìn thấy thê tử chia tay người nhà đau lòng, Huyền Ngự liền bước lại.

“Nhạc phụ, nhạc mẫu, Vô Song ta sẽ đối tốt với Băng Nhi xin mọi người yên tâm”

“Được rồi đừng để lỡ giờ lành, hai đứa đi đi” đảo chủ trấn định lại tinh thần trao tay Băng Nhi vào tay Huyền Ngự. Ông vội quang người bước vào nhà che dấu lệ quang nơi đáy mắt.

“Khởi kiện”

“Tân nương xuất giá”

17. Chương 17: Chân Tướng

Đội ngũ đón dâu rất hoành tráng cho nên hành trình trở về thảo nguyên cũng bị kéo dài lê thê đến bảy ngày. Đường dài sóc nầy, theo truyền thống tân lang không được chạm mặt tân nương cho đến khi bái đường. Cho nên có người nào đó bắt đầu câu bản, vì ở trong tình trạng mờ treo miệng mèo nhiều ngày. Cho nên không ai dại mà chạy đến trên trục núi lửa đang trực phun trào kia.

Đồng thời làm tân nương cũng không dễ dàng a. Tuy rằng kiện hồng tám người khiêng được chế tác cân bằng tinh xảo. Bên trong còn lót lông thú êm ái nhưng do thời tiết từ hải đảo đến thảo nguyên thay đổi liên tục. Đông Phương Tử Băng lại mặc trên người giá y quý giá nhưng lại rất nặng nề bí bách. Cả ngày còn phải gồng mình chiến đấu với mũ phượng ngàn cân trên đầu. Cho nên đến ngày thứ bảy, Tử Băng Nhi có một chút kiệt sức siêu vẹo ngồi tựa vào đệm lông thú.

“Tiểu thư uống chút nước đi”

“Được, cảm ơn người Nguyệt Nô” Nguyệt Nô là nha hoàn bồi giá đi theo Tử Băng từ Kinh Long Đảo. Nói là nha hoàn nhưng Nguyệt Nô là cô nhi do phu nhân thu nhận từ nhỏ lớn lên bên cạnh Băng Nhi. Nguyệt Nô lớn hơn Băng Nhi hai tuổi, tuy có chừng chặc nhưng cũng chỉ là tiểu cô nương mười tám tuổi chưa hiểu sự đời. Nàng chưa bao giờ rời Đông Phương phủ, cho nên kinh nghiệm giang hồ so ra còn kém Băng Nhi.

“Tiểu thư từ từ, cố chịu một chút hết hôm nay là có thể đến Huyền Minh Cung rồi” Nguyệt Nô nhẹ nhàng giúp Tử Băng dựa vào gối lông.

“Ân, ta cũng xấp xỉ chịu không nổi rồi” Tử Băng yếu ớt nói. Gió thảo nguyên thổi bùng mảnh kiện hồng, mang theo bồ công anh như tơ nhỏ màu tuyết nhàn nhạt cùng một đóa tử lan. Hương thơm tử lan có tác dụng an thần giải mệt mỏi. Mỗi ngày đều có một đóa tử lan như thế theo gió vô tình lọt vào trong kiện. Tử Băng mỉm cười ngọt ngào đón lấy đóa hoa xinh đẹp, nàng mở khăn tay bên trong đã có sẵn sáu đóa tử lan thêm vào một bông nữa là tròn bảy đóa.

Ai cũng biết tử lan hoa rất hiếm có trên thảo nguyên chỉ nở rộ khi bình minh, trong vòng một canh giờ nếu không hái xuống liền héo rũ hòa vào cỏ cây xung quanh không cách nào nhận biết. Cho nên không thể vô tình theo gió rơi vào kiện được, người nào đó dụng tâm lương khổ như thế Tử Băng Nhi trong lòng thực ngọt như mật đường.

.....

.....

Khi hoàng hôn nhuộm đỏ thảo nguyên, đoàn người rước dâu cuối cùng cũng đã đứng dưới chân Huyền Minh Cung hoan hỉ giăng đèn kết hoa.

“Nhất bái thiên địa.....”

“Nhị bái cao đường.....”

“Phu thê giao bái...”

“ Lễ hoàn...”

“Đưa vào động phòng...”

Tử Bạng Nhi mơ hồ đi đi theo bà mai, một đầu lụa đỏ bên kia buồng lỏng khiến nàng một chút mất mát. Nhưng hôm nay Ngự ca là tân lan phải ở lại tiếp rượu hỉ. Đã bảy ngày rồi, lúc bái đường tuy mỗi người cầm một đầu lụa đỏ không có chân thật tiếp xúc. Nhưng là nàng được ở gần Ngự ca ca nhất. Hồng điều che kín tầm mắt, chỉ nhìn thấy một mảng đỏ hồng chỉ có khí tức nhàn nhạt lại nhanh chóng phải tách ra, tại sao thành thân lại nhiều chuyện phức tạp đến vậy?

Tử Bạng Nhi được đưa vào tân phòng. Vì tân phòng được bố trí ở tẩm cung của Huyền Minh Vương là cấm địa cho nên chỉ có Mai Lan Cúc Trúc bốn thân tín của Minh Vương mới được tiến vào. Ngay cả Nguyệt Nô là bồi giá nha hoàn cũng bị chặn bên ngoài, được an bài ở nơi khác.

“Tiểu thư” Nguyệt Nô không nghĩ ngay cả mình và bà mai đều không được bước vào phòng. Nên có một chút ủy khuất.

“Nguyệt Nô ngươi cứ yên tâm. Mai và Lan đã từng ở cạnh ta sẽ không có vấn đề gì. Mặt khác ta đã gả vào Minh Cung thì ngươi cũng chính là người của Minh Cung nên nghe theo an bài” Tử Bạng Nhi nhẹ nhàng khuyên nhủ.

“Vâng” tiểu thư đã nói như thế Nguyệt Nô đành vâng lời lui xuống.

Mai và Lan dìu Tử Bạng vào bên trong, qua hồng điều mờ ảo Tử Bạng vẫn nhận biết được nơi quen thuộc chỉ khác trước là mọi thứ đều chuyển thành màu hồng xinh đẹp. Được dìu ngồi xuống giường lớn truyền đến cảm giác mềm mại thoải mái Tử Bạng mới thở dài một hơi, thực mệt.

“Tiểu... à không vương phi, vương căn dặn để vương phi ăn chút điểm tâm trước ngài ấy sẽ rất nhanh trở lại” Mai bưng một khay điểm tâm màu sắc ngon mắt đến trước mặt Bạng Nhi mỉm cười nói. Thời gian trôi thật nhanh lần trước gặp mặt vương phi mới chỉ là một tiểu cô nương, nay gặp lại đã trở thành một cô nương phong tư tuyệt sắc.

“Ân” Tử Bạng không khách khí liền thuận tay lấy một khối hoa quế cao, khéo léo luồn dưới khăn hồng cho vào miệng ăn ngấu nghiến. Có ông trời chứng giám nàng đói đến mức da bụng dính vào da lưng rồi. Mấy trời gió cuốn giải quyết hết một khay điểm tâm lớn, Tử Bạng mới thỏa mãn thở ra rất không thực nữ đưa tay xoa bụng.

Bên ngoài bỗng nhiên xôn xao, cửa lớn bị đẩy khai Bạng Nhi loáng thoáng nghe đám người Mai và Lan hành lễ. Sau đó một đôi hài thêu ngân long dừng trước mặt nàng. Tiếp đến hồng cân (cây gậy để vén khăn che mặt cô dâu) vén lên hồng điều, không gian màu hồng biến mất lọt vào tầm mắt nàng duy nhất một nhân ảnh.

Ngân phát như mây buộc ngọc quan bằng thạch anh, một thân hồng y tân lang càng khiến tuần nhan càng thêm yêu mị. Song mâu lục bảo càng thêm thâm thúy khi nhìn thấy dung nhan bên dưới khăn hồng. Cuối cùng nàng cũng thuộc về hắn, thuộc về của riêng Đoan Mộc Huyền Ngự.

“Vương rượu đến” Mai bưng đến hai bôi rượu lưu ly.

Tử Bạng Nhi e thẹn nhận lấy bôi rượu, Huyền Ngự khéo môi nhếch lên không giấu được vui sướng. Hai tay đan lấy nhau, rượu nồng tràn ngập khoang miệng thơm tho ấm áp như xuân. Sau đó đôi tân nhân ngồi song song trên giường hỉ tiếp nhận chúc phúc. Mai Lan Cúc Trúc thay phiên nhau ném táo đỏ cùng các loại hạt ngũ cốc lên giường tượng trưng cho hôn nhân hạnh phúc, con cháu đầy đàn, vĩnh kết đồng tâm, răng long đầu bạc.

“Chúc vương thượng cùng vương phi trăm năm hảo hợp, sớm sinh quý tử”

“Xuân tiêu một khắc ngàn vàng, chủ nhân sớm nghỉ ngơi chúng nô tỳ cáo lui” bốn cười cười trêu trọc khiến Bạng Nhi mặt nóng bừng. Bốn người tuy vẫn hầu hạ cho Huyền Ngự nhưng đều đã gả cho người nên việc gì nên hiểu đều biết, đôi khi còn đen tối suy diễn lung tung, thực khiến người ta xấu hổ chết mất.

Nhìn tiểu nương tử xấu hổ đến mặt mũi đỏ hồng thực đáng yêu. Huyền Ngự không nhịn được cười lớn ôm mỹ nhân vào ngực. Một cái phất tay hồng tươi trưởng mạn phủ xuống, trúc đăng chậm chậm nhỏ giọt như hạnh phúc bên trong trưởng phù dung.

.....

.....

(Tác giả: ta tự hỏi nếu cho một màn động phòng tối lửa tắt đèn thì độc giả có ném dép ta không...? =))
như mà do sắp đến Noel rồi tâm tình ta đang rất high ...so cho thiên hạ xem phim cấm trẻ em vậy. Do đó
ai là trẻ em thì giang ra không tiếp.....)

.....

.....

Trương mạn một màu đỏ làm nổi bật sự bạch ngọc kiều diễm của nhân nhi dưới thân khiến Huyền Ngự hận không thể dung nạp nàng toàn bộ vào cốt tủy. Mảnh giá y trượt xuống để lộ bờ vai non mềm trắng nõn, Huyền Ngự như có như không hôn xuống. Cảm nhận Tử Băng Nhi run rẩy sợ hãi, Huyền Ngự kiềm chế động tác trở nên nhẹ nhàng hơn. Từ bờ vai đến bàn tay ấu yếm nhám mút từng ngón sen hồng, cảm nhận từng tác da thịt mỏng mang.

“Đừng sợ cứ giao hết cho ta, ân?”

“Sẽ đau sao?”

“Sẽ không” (Tác giả: không đau mới lạ, tất cả nam chính đều nói là không đau...(P_P) nhưng mà chỉ có nữ chính đau)

Bên dưới yếm đào thêu phù dung hơi thở Băng Nhi trở nên dồn dập, khiến nơi căng tròn càng thêm hấp dẫn mê người. Tơ hồng lỏng lẻo tuột xuống yếm đào rơi mất, tuyết lê điểm anh đào pháp phòng tươi ngon khiến hân thềm khát nếm thử. Thực thơm, thực mềm khiến tất cả lý trí Huyền Ngự căng ra rồi đứt phụt. Dục vọng điên cuồng trào dâng, toàn bộ tế bào trong cơ thể như muốn nổ tung. Mạch máu pháp phòng tăng tốc, chân khí tràn đầy.

“Á..” Tiếng kêu khê của Tử Băng Nhi kéo về một tia lý trí. Hân hốt hoảng nhận ra thân dưới những mảng vẩy cứng ngắc sắc bắt đầu xuất hiện. Một mảnh vẩy sắc đã vô tình cửa phải đùi nhỏ của Băng Nhi tạo một vết đỏ càng thêm chói mắt trên làn da trắng tuyết.

Một tiếng rống giận dữ rung chuyển cả Minh Cung. Huyền Ngự vọt đi đưa tay gạt một bình hoa cổ bên cạnh giường một phần giường bỗng sụt xuống, tạo thành lối vào một mật thất sâu hun hút. Huyền Ngự lao nhanh biến mất trong bóng tối, vì sao? vì sao?.. đã sáu năm hân ngày đêm khắc chế tu luyện mà vẫn biến thân trước mắt nàng. Băng Nhi sẽ xem hân là gì? quái vật sao? Băng Nhi sẽ rời đi vĩnh viễn, vì hân chỉ là một quái vật.

Trong cơn hoảng loạn điên cuồng trốn vào góc tối bên cạnh hàn đàm, hân không để ý đến men theo bậc thang lạnh lẽo nhân ảnh nhỏ bé y phục lằng lộn run rẩy bước xuống.

“Ngự ca ca” giọng Băng Nhi run rẩy nghe ngào.

“Băng Nhi đừng qua đây” giọng nói khàn khàn lạnh lẽo như dã thú bị thương vọng ra từ phía bóng tối.

“Huynh không cần Băng Nhi nữa sao?” châu lệ tuôn rơi từng giọt như đao nhọn cứu vào tim. Huyền Ngự răng nanh cắn chặt môi đến rướm máu ám ách trả lời.

“Không phải, ta rất cần nàng, Băng Nhi. Nhưng....”

“Nhưng vì sao?”

“.....”

“Huynh không trả lời? huynh chê muội sao? Ngự ca huynh có biết ước mơ từ nhỏ của muội là được gả cho huynh. Nay huynh lại không cần muội, không còn ai còn cần muội nữa” Tử Băng Nhi nước mắt như mưa, khóc đến suyễn khí khiến bước chân lảo đảo trên nền đá trơn trượt, nàng ngã nhào. Tay chân đều phồng ra tơ máu đau đớn.

“Băng Nhi” tâm hân đau nhói khi thấy nàng bị thương muốn một mực xông đến ủng bảo bồi vào ngực mà an ủi nhưng....

“Ngự ca huynh ra đi”

“Bằng Nhi muội sẽ chán ghét ta sao?”

“Sẽ không”

“Dù ta là dạng gì cũng được sao?”

“Huynh ghét cái gì? muội đã gả cho huynh, dù huynh là tiểu miêu tiểu cẩu muội cũng cần” Bằng Nhi nghe đến giọng điệu đáng thương như đứa trẻ làm sai chuyện của Huyền Ngự liền không khỏi bật cười. Xưa nay chỉ có nàng làm nũng với Ngự ca, chứ đời nào huynh ấy để lộ một mặt như thế.

“Ta không tiểu miêu cũng không phải cẩu” Huyền Ngự có một chút ủy khuất nha, dù là quái vật thì cũng đường đường là long nhân hùng mạnh làm sao mà là hạng chó mèo được.

“Là tốt hơn miêu cẩu sao? vậy huynh mau ra đây đi” Bằng Nhi giả khóc giả cười dụ dỗ.

Trong bóng tối một tiếng thở dài bất lực, nền đá xanh ướt át vang lên tiếng lạo xạo như hàng ngàn viên sỏi va vào nhau. Từ bóng tối thăm thẳm thân hình to lớn dần hiện rõ, mượn ánh trăng bạc từ đỉnh động cả thân hình thư phát sáng. Thân trên là tổ hợp của những cơ bắp kiện mỹ, nằm dưới lớp da nhẵn bóng như cẩm thạch trắng. Mái tóc bạch sắc như phiến lân quang tùy ý rơi rụng trên khuôn ngực toát lên vẻ yêu dã. Vải gương mặt ấy nhưng cảm giác thoát tục không thuộc về nhân thế. Đôi song đồng màu lục bảo thâm thúy như chuyển sang sắc tím trong. Huyền Ngự chậm chậm ra khỏi bóng tối căng thẳng đón nhận phản ứng của Tử Băng. Vô thức hân hoan nước bọt khiến cần cổ thon dài trượt lên xuống. Chỉ một động tác vô thức lại trở thành quyến rũ trí mạng.

Ánh mắt Tử Băng không tự chủ lướt theo cần cổ, đến xương quai hàm xanh, tiếp đến là khuôn ngực vững vàng, rồi đến cơ bụng phân chia rõ ràng sáu múi nối tiếp với phần eo khỏe mạnh. Nàng có một chút thẳng thốt, từ phần xương chậu làn da chuyển màu bạc những mảnh vảy lấp lánh khéo léo từ nhỏ đến lớn xấp xếp tuần tự chạy dài. Đôi chân biến mất thay thế bởi một thân tròn như rắn tỏa quang lân nhàn nhạt. Chiếc đuôi lớn nửa trên bờ nửa dưới nước khó có thể đoán được độ dài chính xác. Phía trên bắt đầu có vảy từ phía dưới kiềng đồn là những mảnh lân phiến to như bát ăn cơm nhỏ màu bạc ánh xanh lục. Nhỏ dần về phần bụng vảy nhỏ như vỏ sò có xấp xếp dày đặc hơn theo chuyển động lông lánh như dải ngân hà nhỏ phiến hồng quang.

“Bằng Nhi” thấy sự luống cuống trong mắt nàng, hân tuyệt vong thốt lên một tiếng mỏng manh.

“Ngự ca ca là huynh sao?”

“Phải”

“Muội có thể đến gần huynh sao?”

“Ân lại đây” trái tim buộc chặt bởi một tiếng của nàng bỗng buông lỏng. Chỉ cần nàng chấp nhận hân thì có là quái vật cũng xứng.

Bằng Nhi cẩn thận bước đến, vì Huyền Ngự đứng thẳng bằng chiếc đuôi dài nên nàng chỉ vừa cao đến ngang bụng hân, bằng với một bộ vị đầu trong lớn vậy, nhưng ban nãy nàng đã loáng thoáng thấy được, không khỏi thẹn thùng. Biểu hiện biến hóa của nàng khiến tâm tư Huyền Ngự hoàn toàn buông lỏng trở nên mềm mại. Cánh tay hữu lực nhắc bổng nàng khỏi mặt đất, bạc thân gấp gáp tìm đến nuốt lấy âm thanh kinh hô nhỏ vụn của nàng. Triển miên cướp lấy hô hấp quyến luyện cho đến khi Tử Băng Nhi gần như ngất đi vì thiếu dưỡng khí mới bằng lòng buông tha. Đối diện với nhãn đồng thâm thúy tràn ngập nhu tình của hân, nàng bỗng thấy thế giới chung quanh thực hư ảo. Để không tiếp tục chìm sâu Bằng Nhi xấu hổ lên tiếng nói chuyện.

“Khụ..khụ.. Ngự ca ca muội...muội có thể chạm vào đuôi của huynh sao?”

“Ân” Huyền Ngự mỉm cười sủng nịnh nâng thân dưới cẩn thận quấn quanh thân Tử Băng. Không giống với rắn, thân dưới của Huyền Ngự cảm giác ấm nóng. Vảy cứng như thép trơn bóng sạch sẽ khi cử động còn toát ra long tiên hương nồng nàn không tanh hôi nhớp nháp như các loài bò sát khác. Huyền Ngự cẩn thận chỉ để phần bụng vảy mềm tiếp xúc với làn da Tử Băng, sợ lớp vảy cứng sẽ làm nàng bị thương. Nhưng hân đúng là tự mình hại mình, cần bản phần bụng bị ma sát nhiều rất nhạy cảm khiến dục hỏa đang cố gắng áp chế chàng thêm thiêu đốt.

“Băng Nhi” Hắc ám ách mở miệng. Hơi thở như lửa sau tai khiến thân hình nhỏ bé càng run rẩy. Không biết từ lúc nào, chóp đuôi đã ranh mãnh đã len lỏi vào giữa hai chân nàng. Cách nội khổ tơ lụa như có như không vuốt ve vùng cấm địa. Nàng bị kích thích chưa kịp hô lên một tiếng liền bị cánh môi tà mị chiếm lấy công thành đoạt đất cuốn vào biển dục vọng điên cuồng.

Lụa đỏ tuần tự rơi xuống, da thịt cận kề, buồn tha cho môi anh đào sưng đỏ Huyền Ngự mê ly hôn xuống xương quai hàm xanh. Xấu xa lóe lên trong mắt, hắc để lại vô số hồng ngân ở nơi dễ thấy nhất trên cơ thể ngọc ngà. Môi hôn cuối cùng dừng lại nơi mềm mại trước ngực, mê muội hôn liếm. Bên dưới không ngừng cọ sát, u huyết bị kích thích tràn ra mật dịch cơ thể Băng Nhi lần đầu trải qua hoan ái chỉ một chút ít kích thích liền giật nảy lên rên rỉ nỉ non bật ra. Càng đáng ghét hơn, Huyền Ngự còn nham hiểm để chóp nhọn của đuôi khuấy động liên tục. Cảm giác nhột nhột vừa đau đớn vừa sung sướng khiết châu lệ một lần nữa tuôn rơi. Hôn lấy nước mắt nàng luyện tiếc đổ dành.

“Băng Nhi đừng khóc, có Ngự ca ca ở đây”

“Ân, Ngự ca ca...”

“Ta có thể chứ?”

Băng Nhi mơ màng không hiểu hắc đang hỏi gì, chỉ vô thức gật đầu. Tròng mắt chuyển thành màu tím sẫm như lốc xoáy. Huyền Ngự chuyển động thân mình nhắc Băng Nhi lên cao. Lốp vẩy nhỏ ở phần hông dừng đứng để lộ phân thân dữ tợn với những đường vân nổi rõ. Cướp đoạt lấy hơi thở, một đường chôn sâu vào u huyết ướt át. Tiếng kêu đau đớn bị môi hôn nuốt chửng, như tơ như lụa, như lửa nóng ôm trọn khít chặt, thiêng liêng kết hợp cả hai làm một. Khoảng khắc lạc hồng giao hòa cùng vẩy bạc không gian thời gian như trôi chậm lại lưu giữ vĩnh viễn. Vô thanh long ẩn trên ngực nàng phiến ngân quang tượng trưng cho nghi lễ hoàn thành. Nghi lễ của bạn đời, của sự kết hợp linh hồn vĩnh viễn.

.....

.....

Hừng đông luân chuyển một ngày mới, Minh Cung là nơi đầu tiên đón ánh sáng ngày mới vì ở vị trí cao nhất trên thảo nguyên. Thái dương dường như rực rỡ hơn mọi ngày vì toàn bộ Minh Cung vẫn chìm trong sắc đỏ của hỉ sự đêm qua. Người hầu cùng đệ tử cũng được phép thức dậy trễ một chút. Nha hoàn trực đêm cũng được nghỉ ngơi sớm nên các nàng thức dậy sớm một chút, thực muốn xem tình huống tân phòng a. Đêm qua hình như không có động tĩnh gì lớn, không lẽ vương lại biết thương hương tiếc ngọc không động dậy gì?

“Sao bên trong vẫn im ắng?”

“Chúng ta có nên đánh thức?”

“Nhưng lỡ làm hỏng chuyện tốt của vương thượng, người gánh vác được sao?”

“Vây?”

“Đợi đi”

Bên trong hồng mạn sa tung bay, huân hương tản trong không khí vẫn không dấu được hương vị đặc trưng của long tiên hương nồng đậm. Trên giường lớn nắng sớm len lỏi đậu trên mi mắt như hồ điệp lay động mờ ảo khai mở. Tử Băng Nhi thấy toàn thân như bông bênh trên mây, chỉ động một chút liền đau thấu.

“Tĩnh?” giọng trầm khàn xen lẫn thỏa mãn lười biếng. Đem tầm mắt nàng dời đến tuần nhan mỹ mãn đang sững nhìn mình.

“Ân”

“Còn đau sao?”

“Huynh nói là không đau huynh lừa muội” Băng Nhi giọng điệu làm nũng như mèo nhỏ gặm gặm cắn cắn lên khuôn ngực trước mặt.

“Là vi phu không tốt, nương tử đại nhân đại lượng tha thứ a. Nhưng mà muội có thích đêm qua không?” ai đó rất là mặt dày hỏi. Băng Nhi xấu hổ chết mất, nhưng từ nhỏ đều là bé ngoan cho nên không nói dối nha, vùi mặt vào chăn khe khẽ gật đầu. Kẻ nào đó đắc ý cười lớn, cao hứng đến nỗi chớp đuôi phất qua phất lại trong vô thức. Lúc này Tử Băng Nhi mới nhận ra Huyền Ngự còn chưa biến về nhân thân.

“Ngự ca, huynh sẽ ở dạng này luôn sao?”

“Sao nương tử ghét bỏ cái đuôi của ta, nhưng mà đêm qua nàng thích lắm mà” Huyền Ngự làm ra một bộ mặt ủy khuất rất đáng ăn tát.

“Huynh này đáng ghét.” quả đấm nhỏ như vuốt mèo gãi ngứa nhột nhột trước ngực. Huyền Ngự không kiềm chế được liền nhào đến hôn xuống đến khi Tử Băng gần ngất đi mới chịu buông tha. Nếu không nhìn đến thất lực vô lực cùng những vết xanh tím của nàng hẳn liền muốn tiếp tục chuyện tốt. Nhưng mà thời gian còn dài cái gì cũng nhắm nháp từ từ mới ngon.

“Đừng lo lắng, chỉ những lúc động tình ta mới biến thân. Bình Thường ta không chế rất tốt, tuy nhiên có lúc ở dạng long nhân khi ngủ cho thoải mái” Huyền Ngự yêu thương vuốt lưng giúp nàng thuận khí, nhỏ giọng giải thích cho tiểu nương tử đáng yêu. Wao.. ra là vậy, bây giờ nàng đã hiểu vì sao một mình Ngự ca mà cần dùng đến chiếc giường lớn đến vậy. Hóa ra là để chứa đủ cả chiếc đuôi lớn. Băng Nhi phóng tầm mắt thấy ngay cả chiếc giường lớn cũng không chứa hết chiều dài chiếc đuôi, Huyền Ngự phải quấn hai vòng đuôi lại mới đặt gọn được trên giường. Chớp đuôi thừa ra một chút đang phất qua phất lại. Băng Nhi không khỏi bất cười nhớ đến tiểu cầu cầu nàng nuôi trước đây.

“Nàng cười gì vậy?”

“Thấy đuôi của huynh phất qua lại thực giống Tiểu Cầu Cầu lúc trước muội nuôi” Băng Nhi không kịp nghĩ lời nói liền bật ra.

“Cái gì?” ai đó thực muốn nổi nóng rồi.

“Ách”

....

“Vương Thượng, Vương Phi đã thức dậy sao? Nếu không sẽ không kịp thời gian đến dâng trà cho Thái Vương và Thái vương phi mất” May mắn Mai đúng lúc lên tiếng khiến Tử Băng thoát được một lần. Huyền Ngự hừ một tiếng chiếc đuôi nhanh chóng rút lại một đạo bạch quang lóe lên đôi chân dài hiện ra dưới chăn. Hãy cứ đợi đấy Tiểu Băng Nhi của ta, đêm nay vi phu sẽ chấn chỉnh phu cương.

18. Chương 18: Tiểu Vương Phi

Ngày đầu tiên gả cho người Băng Nhi lại đến khi mặt trời lên cao mới rời giường, cô dâu nhỏ liền cảm thấy áy náy mất mặt. Do đó trút giận lên tên hung thủ làm hại nàng dậy muộn kia. Hung hăng dùng ánh mắt chém ngàn đao vào bóng lưng cao lớn đang mặc y phục bên ngoài màn kia.

“Nha, tiểu vương phi của ta ngài đợi lát nữa rồi liếc mắt đưa tình với vương cũng không muộn. Bây giờ người phải ngồi yên nô tỳ mới có thể trang điểm cho người được” Lan cười khúc khích trêu chọc, khiến khuôn mặt nhỏ của Băng Nhi liền nóng bừng xấu hổ quay đi nghiêm chỉnh nhìn thẳng vào gương đồng trước mặt.

Cúc bên cạnh cũng rất muốn cười ra tiếng nhưng sợ làm tiểu vương phi xấu hổ nên bèn hắng giọng nhắc nhở Lan. Hai nàng bắt đầu trang điểm búi tóc cho Tử Băng, nhanh chóng một búi tóc mẫu đơn tinh túy được tạo thành. Trên búi tóc điểm xuyết trang sức ngọc bích thanh nhã, thêm vào một cây trâm phượng vàng rồng nổi bật, cuối cùng là một dải lụa hồng buộc lại thành một chiếc nơ xinh xắn sau gáy. Băng Nhi mặc một thân trang phục màu đỏ thắm tượng trưng cho địa vị chính thất của nàng dâu mới. Vì theo lệ thường nhị phòng hay thiếp thất chỉ được mặc màu phấn hồng. Màu đỏ thắm chỉ dành riêng cho vợ cả, màu sắc tượng trưng cho địa vị màu càng đậm càng thấy được địa vị của nàng dâu trong nhà chồng. Tuy nhiên

màu đỏ đậm khiến người mặc trở nên già dặn hơn, cho nên Cúc và Lan đeo thêm vào thắt lưng Băng Nhi ngọc bội bằng thạch anh màu tím hồng trẻ trung. Sau một canh giờ tô vẽ tiểu vương phi xinh đẹp bước ra khiến Huyền Ngự cứng lưỡi ngơ ngác.

Phong tư quý phái một thân đồ thẩm cung trang nhưng lại xen kẽ sự trẻ trung tinh nghịch. Đáng lẽ phục sức già dặn sẽ vô cùng khiễng khi ướm lên vóc dáng nhỏ bé của nàng. Nhưng sự kết hợp hài hòa giữa thanh xuân và quý phái mang hơn thở non mềm của thiếu nữ mới lớn khiến người ta hận không thể dấu nàng vào trong ngực mà nâng niu.

“Tướng công, thiếp đã xong chúng ta có thể đi vấn an cha mẹ” Băng Nhi nhìn về góc khuất của Huyền Ngự liền duyên giáng đưa khăn tay lụa hồng lên che miệng khúc khích cười.

Nghe một câu tướng công ngọn từ đầu đến chân của nàng khiến Huyền Ngự tỉnh giấc, vì sương lã lã bước đến bên cạnh Băng Nhi. Mười ngón tay đan vào nhau khắng khít như tơ hồng cả đời dây dưa không ngắt.

.....

Ở chính điện, Thái Vương cùng Thái Vương phi đã ngay ngắn ngồi đợi. Nhìn giáng vẻ thấp thỏm hình như đợi đã lâu của hai người Băng Nhi càng cảm thấy xấu hổ.

“Tiểu con dâu xinh đẹp của ta cuối cùng cũng đến rồi. Ta còn tưởng phải đợi thêm một lúc nữa chứ” Đoan Mộc Viêm An cười mở mắt nhìn dấu vết sau gáy Băng Nhi dù đã hết sức khéo léo che dấu vẫn lộ ra.

“Cả một bó tuổi rồi đứng đắn chút đi” Thái vương phi nghiêng răng véo một phát vào cạnh sườn phu quân. Nàng khịu một tiếng sau đó bày ra giáng vẻ đoan trang xứng chức mẹ chồng.

“Thực là, Tiểu Băng Nhi chứ có phải người ngoài đâu” Thái vương lăm lăm, bạc môi cong lên hờn dỗi. Phải nói năm tháng không hề để lại dấu vết gì trên gương mặt tuyệt sắc của Đoan Mộc Viêm An.

“Được rồi dâng trà đi” Thái vương phi lên tiếng.

Chủ mẫu đã lên tiếng nha hoàn xung quanh vội vàng bưng trà đến, còn không quên để hai chiếc đệm mềm trước mặt đôi tân nhân. Băng Nhi và Huyền Ngự nhận lấy trà thơm lần lượt dâng lên song thân sau đó cúi đầu vái lạy. Thái vương cùng thái vương phi vừa lòng cười tặng quà cho Băng Nhi.

“Tiểu Băng Nhi nha nói một câu hay hay một chút, cha đây sẽ cho người quà hậu thêm một chút” Thái vương tỉnh trẻ con vậy vậy cái túi lụa đỏ trong tay trước mặt Băng Nhi.

“Ách.. cha à ta những tưởng cha mẹ ta ở nhà đã là trẻ mãi không già, nhưng hôm nay nhìn ngài mới biết yêu tinh bất tử là như thế nào.” Từ nhỏ đã quen hi hi ha ha với Đoan Mộc Viêm An nên Từ Băng Nhi cũng không vì hấn là cha chồng mà nói lời dễ nghe, phải chọc hấn tức chết.

“Hay lắm, hay lắm không hổ là con dâu của ta. Nhưng mà con dâu à nghe cha nói cái này, ta là yêu tinh bất tử do đó trượng phu của con cũng mang dòng máu yêu tinh nha. Sau này con vừa già vừa xấu xem Tiểu Ngự Ngự nhà ta vẫn xinh đẹp ngồi ngồi thực là...” Viêm An cười lớn nheo mắt nhìn con dâu.

“Vậy cha à, ngài nghĩ rằng Ngự ca sẽ vì ta vừa già vừa xấu mà bỏ mặc sao?”

Nhìn thấy vẻ mặt quyết không từ bỏ của Huyền Ngự, Thái vương nghiêng răng rửa con với chả cái có vợ liền quên cha.

“Với lại cha là đang chê mẹ vừa già vừa xấu sao” Băng Nhi ra một đòn sát thủ lập tức hạ gục đối phương, khiến cha chồng giương cờ trắng đầu hàng, ngoài ra còn phải lăm lét xem sắc mặt của lão bà đại nhân nếu không tối nay liền ngủ ngoài đường.

“Cho người” Thái vương giận dỗi ném túi lụa đỏ vào khay gỗ trước mặt Băng Nhi. So với hồng bao thông thường vật này có vẻ nặng. Băng Nhi không kiêng dè mở ra xem bên trong là một khối ngọc ẩn mờ cườm trắng muốt. Bên trên ngọc ẩn khắc long vân sống động, mặt dưới khắc một chữ “Minh”.

“Là tiểu ngọc ẩn” Huyền Ngự sững sờ nhìn vật trong tay thê tử, ánh mắt sững sờ rất nhanh chuyển sang nhu hòa mỉm cười nhìn cô dâu nhỏ đang ngơ ngác.

“Cha mẹ không có gì tặng cho con. Tiểu ngọc ấn này chính là vật truyền ngôi của Huyền Minh Cung. Mọi người trên dưới trong cung chỉ nghe lệnh người giữ ấn này. Tuy trước đây trao quyền cho Ngự Nhi nhưng cũng chưa cho nó cái này. Vật này đảm bảo quyền lợi vĩnh viễn của con ở nơi này, giữ nó trong tay mong con xem nơi này là nhà” Thái vương phi hòa ái nhìn vẻ ngơ ngác đáng yêu của Băng Nhi. Cuối cùng con cái đã trưởng thành, thành gia lập thất nàng cũng có thể buồn xuống tâm tư mà tiêu dao rồi.

Tặng vật quá lớn khiến Băng Nhi nhất thời đại não đình chỉ. Không biết từ lúc nào mà ngơ ngác theo Huyền Ngự trở về tẩm cung, ngơ ngác ăn sáng, ngơ ngác cả một buổi. Đến lúc Huyền Ngự không chịu được nữa nóng giận lên tiếng gọi mới hồi hồn.

“Băng Nhi”

“.....”

“Nương tử?”

“.....”

“Lão bà”

“.....”

“Đông Phương Tử Băng”

“Ngự ca có chuyện gì?”

“Đang nghĩ cái gì mà ngăn người vậy?”

“Đang nghĩ nếu sau này nếu huynh làm gì có lỗi với muội, muội có thể trực tiếp đá huynh ra khỏi cửa phải không?”

“Coi như là vậy đi, nương tử a vi phụ hứa sẽ tam tông tứ đức hầu hạ nàng cả đời đứng chân ghét đá ta nha khỏi nhà nha” Huyền Ngự giọng mũi làm nũng nói.

“Để còn xem biểu hiện của chàng đã” Băng Nhi cười khúc khích.

“Ta sẽ là tình nhân chung tình nhất, làm trọng phu tốt nhất, sau này sẽ làm người cha tuyệt vời. Như vậy không được sao?”

“Chỉ vậy thôi sao?”

“Còn có kiếp sau, kiếp sau nữa viễn viễn yêu nàng.”

“Không được.”

Ai đó có chút nóng vội hỏi “Vì sao?”

“Vì ta nghe mẹ nói, con gái là tình nhân kiếp trước của cha. Nếu có kiếp sau chàng liền thành cha ta, yêu nhau chẳng lẽ loạn luân sao?”

Huyền Ngự lần này cứng lưỡi rồi, từ khi nào Tiểu Băng Nhi đáng yêu của hắn lại nhanh mồm nhanh miệng như thế? chắc là do Vô Song dạy hư nàng, tên Đông Phương Vô Song kia cứ đợi đấy ta sẽ tìm người tính sổ. (Vô Song: thực Oan hơn cả Thị Kính, là nàng dạy hư ta mà.....P_P)

“Loạn luân thì loạn luân. Ta là long nhân không cần theo lý luận của con người” ai đó giận quá liền gân cổ cãi láo.

“Chàng thực là” Băng Nhi nhìn vẻ mặt giận dỗi đỏ bừng của Huyền Ngự mà cười ngất. Khiến hắn càng tức, đưa tay ôm nghiêng nàng vào ngực hung hăng hôn lên đôi môi anh đào ngọt ngào mà có gai làm hắn tức chết.

.....

Trăng mật dù không muốn cũng phải kết thúc. Mượn dịp hai vị trưởng bối liền trốn nhà ra đi quảng một mớ công sự lại cho hắn. Dù không muốn xa ái thê nhưng thân bất do kỷ a.

Vì công sự tồn đọng Huyền Ngự thường bận đến tối khuya mới về phòng. Đến nơi thì nàng đã ngủ mất, sáng sớm thức dậy vì đau lòng nàng không muốn Băng Nhi phải dậy sớm theo hần. Nên đều lén nhẹ nhàng rời đi. Do đó dù chung giường như đã ba ngày Tử Băng không gặp mặt Huyền Ngự. Cho nên hôm nay nàng quyết tâm đợi hần về. Vì sợ trong phòng ảm áp sẽ ngủ quên, nên Băng Nhi lén lút sau khi cho Lan và Cúc về phòng nghỉ ngơi mang theo một cái đèn lồng chạy đến thư phòng của Huyền Ngự.

Bên trong thư phòng đèn đuốc vẫn sáng, in rõ bóng người cao lớn không ngừng chuyển động trước thư án. Đêm dần sâu, xoa hai mắt mỏi như Huyền Ngự vươn vai đứng lên lấy áo choàng trên giá khoác lên, đẩy cửa bước ra ngoài. Đêm thảo nguyên trời trong vắt thấy rõ vô vàn các vì sao. Đom đóm bay lượn phát sáng lân tân tựa như sao đêm rơi xuống trần gian quẩn quýt lấy nhân ảnh nhỏ bé. Nàng mặc một thân váy xanh ngọc bích điểm xuyết thêm dải lụa hồng đào, mái tóc búi đơn giản không trang sức toát nên vẻ ngây thơ thanh khiết như gió thảo nguyên. Tay cầm đèn lồng tỏa sáng vàng nhạt tựa như Hằng Nga lạc đường từ cung trăng theo sao trời mà đến.

Băng Nhi đang nhàm chán đếm đom đóm, thì thấy lạnh lẽo xung quanh bỗng nhiên biến mất. Nàng được người từ phía sau ôm lấy, toàn thân cao thấp được phủ trong áo choàng lớn. Sau lưng giần lấy lồng ngực quen thuộc Băng Nhi vui sướng quay lại mỉm cười.

“Băng Nhi nàng làm gì ở đây, trời rất lạnh” Huyền Ngự yêu thương cúi người nhìn vào áo choàng từ vai hần phủ xuống vây lấy nàng.

“Đang đợi chàng nha.”

“Vậy sao?”

“Àn”

“Vậy thì, nương tử à ta đã về.”

“Tướng công chàng đã về” Nàng ngọt ngào đáp lại. Đêm thảo nguyên lạnh lẽo nhưng vẫn thấy ảm áp lan tỏa, vì hơi ấm đến từ trong tim.

19. Chương 19: Long Thai

Ngày tháng thấm thoát trôi, vợ chồng son ái nổi tiếng trên thảo nguyên ai cũng biết Huyền Minh Vương yêu chiều Vương Phi thế nào. Nàng như trứng húng như hoa, cầm trong tay sợ vỡ ngậm trong miệng sợ tan. Trên dưới Minh Cung đều ngầm hiểu một chuyện chính là trong cung vương phi mới là thứ nhất. Vương chỉ là người đứng ra trả bạc hàng tháng cho hạ nhân mà thôi.

“Vương phi cả ngày dạo chơi bên ngoài chắc sẽ mệt mỏi, người nói đầu bếp thêm một quả trứng trần vào cháo cho vương phi” Cúc phân phó Nguyệt Nô đi lấy đồ ăn, còn mình thì bước vào phòng chuẩn bị giúp tiểu vương phi chải đầu rửa mặt. Hôm nay Vương mang theo vương phi đi cưỡi ngựa cả một ngày, khiến làn da trắng nõn của vương phi đỏ ửng lên có vẻ là do cháy nắng. Vương thực là không biết tốt xấu, vương phi nhỏ như thể da mỏng thịt mềm lại để cho vương phi cưỡi ngựa cơ chứ.

“Vậy còn vương thì sao ạ” Nguyệt Nô hỏi, vì nghĩ hình như Cúc đã quên gì đó.

“Vương sao? cứ dặn là vương hôm nay muốn ăn thanh đạm bữa khuya chỉ cần cháo trắng là được” Cúc hừ một tiếng quyết định cho vương ăn ít đồ bổ lại để khỏi dư thừa tình lực mà mang Tiểu vương phi đi hồ nháo.

“Nhưng.....”

“Đừng nhưng nhị gì hết mau đi.”

“Vâng” Nguyệt Nô cúi đầu cắn môi rất nhanh giấu đi một tia không cam lòng trong mắt. Vì sao chứ, nàng là nha hoàn hồi môn của tiểu thư đáng lẽ ra phải là nha hoàn nhất đẳng hầu hạ bên người vương phi. Mà

nay vẫn chỉ là một nha hoàn nhị đẳng bị người ta sai xử. Bốn người Mai Lan Cúc Trúc luôn ngày đêm túc trực bên cạnh tiểu thư ngay cả một cơ hội chen chân vào trong tấm thất của vương phi cũng không có. Nguyệt Nô thực sự không cam lòng, nhưng ở Huyền Minh Cung thân cô thế cô ngay cả tiểu thư là chỗ dựa duy nhất cũng không hỏi han đến, làm sao nàng có cơ hội chuyển mình?

.....

Sau khi rửa mặt xong, được Trúc bôi thuốc mỡ Băng Nhi thấy dễ chịu hơn bắt đầu ăn bữa khuya.

“Ngự ca ca con chưa trở về sao?” múc một muống cháo thơm mùi trứng Băng Nhi thấy ngấy ngấy liền bỏ xuống thuận miệng hỏi.

“Vương còn đang nghị sự ở thư phòng, Vương dặn vương phi cứ nghỉ ngơi trước” Cúc nhẹ nhàng nhú mày vì thấy Băng Nhi ăn thực ít, hình như thời tiết thay đổi khiến vương phi không có khẩu vị phải dặn nhà bếp đổi món.

“Vậy sao, vậy bữa khuya thì thế nào?”

“À đã dặn dò nhà bếp” Cúc lơ đãng trả lời.

“Ta cũng không mệt, hay là để ta mang bữa khuya sang cho Ngự ca ca. Nhớ nói nhà bếp thêm ít trứng trần” Băng Nhi nhanh chóng đứng lên bước ra ngoài.

Đi theo Băng Nhi là Cúc tay mang giỏ thức ăn khuya. Hai người băng qua dãy hành lang dài uốn lượn xuống vài bậc thang cẩm thạch trắng mát hơn một khắc mới đến thư phòng. Bên trong đèn đuốc vẫn sáng rực, Huyền Ngự một thân tử sắc trường bào lưỡi biêng chống cằm trên tay ghế, nghe thuộc hạ báo cáo tình hình trên giang hồ và sinh ý trong cung. Có vẻ tình hình không được tốt lắm, triều đình thực sự có hành động nhúng tay thấu tóm giang hồ. Đôi nhãn châu híp lại lưỡi biêng như ẩn chứa sâu xa. Bỗng nhiên tiếng gõ cửa nhẹ vang lên, tiếng nghị sự im bặt. Thông thường khi vương đang nghị sự không ai được phép đến gần thư phòng, chỉ có một ngoại lệ duy nhất là vương phi.

“Vào đi” Huyền Ngự lên tiếng đồng thời cũng bước xuống khỏi chủ tọa đi đến trước cửa lớn đón tiểu vương phi của hắn.

“Ngự ca ca, ta mang đồ ăn khuya đến cho mọi người” Băng Nhi mặc một bộ tổ y trắng tuyết, lóc vắn đơn giản không trang điểm, khiến nét thanh xuân nổi bật thoát tục. Nàng nhẹ nhàng lướt vào phòng cười nhẹ chào hỏi mọi người, sóng đôi cùng Huyền Ngự bước lên thượng tọa còn Cúc thì giúp phân phát bữa khuya cho mọi người.

“Băng Nhi muối ăn chưa?” Huyền Ngự múc muống cháo lên ăn gật gù.

“Hôm nay muối không có khẩu vị”

“Không khỏe sao? có cần bảo Trúc xem cho muối một chút” Huyền Ngự lo lắng bỏ chén xuống đưa tay lên trán Băng Nhi xem nàng có bị sốt không.

“Làm gì vậy mọi người đang nhìn” Băng Nhi gạt tay Huyền Ngự xấu hổ trước hành động thân mật của Huyền Ngự.

“Ta quan tâm nương tử của ta là thiên kinh địa nghĩa có ai dám cười” biết Băng Nhi da mặt mỏng Huyền Ngự trêu ghẹo. Nhưng mắt không quên quét một đường rét lạnh xuống bên dưới. Mọi người bên dưới vội cúi gằm vào bát tuyệt nhiên muốn hô to chúng ta không thấy gì cả mời vương cứ tiếp tục.

“Chán ghét, muối trở về huynh cứ tiếp tục nghị sự” Băng Nhi che lấy hai vành tai ửng hồng bước nhanh trở về. Nhưng khi bước đến cửa nàng bỗng thấy mắt hoa lên, cảnh vật quay cuồng trước khi tầm nhìn lâm vào hắc ám nàng nghe được tiếng kêu sốt ruột của Ngự ca ca. Hồng rồi lại khiến Ngự ca ca lo lắng.

.....

“Thế nào Băng Nhi như thế nào?” Huyền Ngự lo lắng ôm lấy Băng Nhi để nàng tựa lưng vào ngực mình một tay đưa ra cho Trúc bắt mạch. Thấy Trúc nhú mày tìm Huyền Ngự như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Vương phi không sao, nhưng mà..”

“Người đừng áp úng nữa được không?” Huyền Ngự bắt đầu nóng giận.

“Là vương phi có hỉ mạch” Trúc một hơi nói.

“Thật sao?” Huyền Ngự vui mừng nhìn nhân nhi trong ngực âu yếm bàn tay vô vàn cẩn thận đặt lên vùng bụng vẫn còn bằng phẳng. Một cổ cảm xúc nói không nên lời, hẳn thực sự quá vui mừng khi biết trong bụng nàng đang dự định kết tinh tình yêu của cả hai.

“Tuy nhiên vì vương phi còn nhỏ tuổi, thân thể vừa mới thoát khỏi di chứng của hàn độc cho nên cơ thể mẹ yếu nếu không điều dưỡng tốt liền có thể sinh non” Huyền Ngự đang vui sướng liền bị một câu của Trúc làm cho hóa đá. Là hẳn đáng trách không biết tiết chế, khiến Băng Nhi tuổi nhỏ đã phải mang thai thực đáng chết. Nhưng bằng bất cứ giá nào hẳn của phải bảo vệ cho thể nhi bình an.

“Bằng bất cứ giá nào phải bảo vệ cho Băng Nhi và con ta. Mặt khác truyền lệnh xuống cho người đi tìm tất cả các loại dược liệu trân quý an thai bảo mệnh. Trúc nói cho ta biết cần lưu ý những gì khi chăm sóc Băng Nhi?”

“ trong ba tháng đầu mang thai cần an dưỡng trên giường ăn uống đầu đủ, ngoài ra thuốc hạ sẽ phối thêm dược thiện giúp an thai cho vương phi. Ngoài ra...ngoài ra...”

“Cái gì?”

“Việc hành phòng tuyệt đối không được”

“Ta biết rồi, các người lui ra đi”

Hạ nhân nhanh chóng ra ngoài chỉ còn lại Huyền Ngự và Băng Nhi trong tấm phòng. Nét mặt Huyền Ngự từ cứng ngắc lo lắng dần chuyển thành nhu hòa khi nhìn đến phần bụng còn bằng phẳng của Băng Nhi. Bàn tay lớn run rẩy mà vuốt ve nhẹ nhẹ, Huyền Ngự như cảm nhận được năng lượng sống thân thiết từ cốt nhục đang kết nối với hẳn. Rất nhỏ bé rất yếu ớt nhưng mang long khí thuần khiết nhất mà hẳn từng thấy. Là con hẳn là cốt nhục của hẳn và nàng là bằng chứng kết tinh của họ. Băng Nhi thực cảm ơn ông trời đã cho ta có được nàng, lại còn tặng cho ta món quà vô giá con chúng ta.

“Ân.. Ngự ca”

“Băng Nhi muội tỉnh”

“Ta bị làm sao vậy?”

“Băng Nhi, ở nơi này có bảo bối của chúng ta” Huyền Ngự nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ của Băng Nhi đặt lên bụng nàng, đôi đồng màu màu lục bảo tỏa ra ánh sáng nhu hòa vô hạn.

“Là thực sao?” Băng Nhi không tin vào tai mình, run rẩy không dám chạm mạnh vào bụng, nàng sợ sẽ tổn thương đến bảo bối trong bụng.

“Băng Nhi ngốc, đúng là nàng mang thai. Con của chúng ta bảo bối trân quý nhất ông trời ban cho chúng ta. Nhưng mà Băng Nhi là lỗi tại ta, để nàng mang thai quá sớm. Việc mang thai có thể khiến nàng nguy hiểm. Băng Nhi liệu....?”

“Không cho chàng nói, không được có ý nghĩ như vậy. Bảo bối chính là ân huệ của trời dù có khó khăn nguy hiểm thế nào ta cũng phải sinh ra. Nếu chàng không cần con ta.. ta...” Băng Nhi nức nở muốn vùng ra khỏi vòng tay Huyền Ngự. Vì sao Ngự ca lại không thích bảo bối chứ, bảo bối chính là cốt nhục của họ a. Nàng muốn về nhà để cha mẹ bảo vệ mẫu tử nàng.

“Băng Nhi đừng kích động nghe ta giải thích. Ta rất yêu con, nàng cũng biết dòng giống long nhân vô cùng thưa thớt có hậu nhân chính là vinh dự của mọi long nhân. Nhưng mà Băng Nhi nàng là duy nhất của ta nếu không có nàng ta”

“Vậy chàng cũng thương con sao?”

“Tất nhiên”

“Muội không tin”

“Phải làm sao muội mới tin ta?”

“Chàng phải hứa để mẫu tử ta bình an, khi bảo bối ra đời phải yêu thương chúng. Nếu chàng không thề ta liền trở về Kinh Long Đảo vĩnh viễn không gặp lại chàng nữa”

“Được rồi ta thề, sẽ bằng mọi giá bảo vệ mẫu tử nàng bình an. Khi bảo bối sinh ra ta sẽ sủng nói lên trời, bảo bối sẽ là đứa trẻ được sủng ái nhất thế gian. Ngoan Băng Nhi đừng khóc, nàng cứ khóc mãi bảo bối sinh ra sẽ là mít ướt”

“Bảo bối của ta không là mít ướt, bảo bối là thiên thần nhỏ đáng yêu nhất”

“Đúng bảo bối của chúng ta là đáng yêu nhất..” Huyền Ngự yêu thương mà cẩn trọng ôm cả thiên hạ vào lòng, có thể có tử không còn cầu gì hơn.

.....

Thân thể vốn không tốt, phản ứng mang thai lại càng hơn người thường. Đã nửa tháng Băng Nhi ăn gì vào đều nôn ra chỉ uống được cháo loãng thanh đạm. Dù được thiện từ ngàn loại dược liệu trân quý cũng không thể đi vào thân thể nàng. Vì chỉ cần ngửi mùi liền muốn nôn, chỉ vừa mang thai đến tháng thứ ba Băng Nhi đã gây đi một vòng. Thân thể vốn đã nhỏ nhắn càng trở nên ốm yếu cảm nhỏ trở nên tiêm nhọt khiến Huyền Ngự đau lòng không thôi. Hằng đêm Huyền Ngự vẫn âm thầm truyền chân khí vào giúp Băng Nhi duy trì thể lực nhưng như vậy cũng không phải là cách lâu dài. Huyền Ngự đã viết thư cho Đoan Mộc Viêm An hỏi thăm về chuyện này, liệu có giải pháp nào không? vì long thai luôn rất mãnh liệt hấp thụ rất nhiều chất dinh dưỡng. Mà Băng Nhi lại không ăn được gì chẳng mấy chốc sẽ suy kiệt cả mẹ lẫn con. Chỉ mới ba tháng đầu đã như vậy sáu tháng nữa làm sao nàng chịu được.

Huyền Ngự bóp bóp thái dương đau nhức, một tháng nay hẳn không có đêm nào ngủ yên chỉ dám lơ mơ một chút tức trực bên cạnh Băng Nhi. Sợ nàng có sơ sót gì cả tinh thần cùng tinh lực đều xuống dốc, Băng Nhi gây yếu hẳn cũng tiêu tụy không khác hơn. Đêm nay có sự vụ quan trọng hẳn mới ghé qua thư phòng xử lý, muốn nhanh chóng về với Băng Nhi.

“Vương có thư của thái vương, bồ câu vừa đến” tổng quản tay nắm một con bồ câu bước vào phòng. Huyền Ngự vội bắt lấy tháo ống tre nhỏ trên chân bồ câu, lấy ra một mảnh giấy nhỏ.

“Long Huyết” nét chữ quen thuộc trên nền giấy trắng khiến đồng mâu lóe lên ánh sáng. Đúng vậy sao hẳn không nghĩ ra, Băng Nhi dùng mang dòng máu của nhà Độc Cô có Thiên Hỏa Lệnh. Long huyết có thể kiềm chế cũng có thể kích phát Thiên Hỏa Lệnh, do đó Băng Nhi sẽ có đủ sức để nuôi thai. Huyền Ngự vội trở về thăm cung, Trúc và Cúc đang túc trực bên giường Băng Nhi đang xanh xao thêm thiếp trên giường.

“Các người ra ngoài”

“Vâng vương thượng”

Trúc và Cúc lui ra, Huyền Ngự vội đến bên giường đỡ lấy Băng Nhi để nàng dựa vào ngực mình. Răng nanh sắc nhọn xé nát động mạch cổ tay, dòng máu đỏ chói mang kim quang nhàn nhạt chảy vào khoe môi nhợt nhạt của Băng Nhi. Ban đầu Băng Nhi trong cơn mê mang cảm nhận được mùi tanh nồng khó chịu liền vô thức phản kháng, nhưng bị Huyền Ngự cứng rắn giữ chặt liền yếu ớt nằm im. Khi dòng nhiệt huyết trôi xuống cổ họng, tựa như đất khô gặp mưa rào khao khát trào dâng trong vô thức liền tham lam chiếm lấy nguồn sống mới.

Nhìn sắc mặt tái nhợt dần trở nên có huyết sắc, Huyền Ngự trong lòng nhảy mừng. Khi Băng Nhi khe khẽ thoải mái chìm vào giấc ngủ sâu Huyền Ngự mới cẩn thận đặt nàng xuống, dịch góc chăn cho nàng rồi mới ra ngoài gọi người vào hầu hạ. Dùng tay áo màu đen dấu đi vết thương, hẳn một đường đến thư phòng tự mình băng bó và điều tức. Tuy rằng mất chút máu đối với hẳn không sao nhưng do mệt mỏi nhiều ngày tích tụ Huyền Ngự liền thấy choáng váng ngã người xuống ghế mềm nghỉ ngơi một chút. Nhưng lại ngủ thật say, giấc ngủ ngon nhất trong cả tháng này. Hẳn ngủ say đến mức không nghe thấy cửa thư phòng bị đẩy ra tạo thành một khe hở để một cái bóng nhanh chóng bước vào.

Ánh sáng mờ của đèn dầu trên thư án đủ chiếu rõ cái bóng lả lướt của thiếu nữ. Nàng mặc một thân sa y mỏng manh lướt đến bên nệm ghế. Nam nhân trên ghế nằm nghiêng đang ngủ say. Một thân hắc bào, ngân phát tuần nhan như ngọc khi ngủ tựa như một vị thầnọa lạc. Khi đôi người màu lục bảo nhắm

nghiền hẳn tựa thiên thần, khi lục mâu mở ra lại yêu mị mê hoặc mọi nữ nhân đều say đắm. Tình nguyện chết chìm trong đôi mắt hần, nàng cũng không ngoại lệ. Ngày đầu tiên theo tiểu thư bồi giá đến Huyền Minh Cung, nhìn thấy cô gia trái tim thiếu nữ đang rung lên từng hồi. Nàng âm thầm thấy mình may mắn vì được là nha hoàn hồi môn cho tiểu thư, vì theo lẽ thường trong những nhà giàu có nha hoàn bồi giá đều trở thành thiếp thất của cô gia. Nhưng nàng lại không được làm thiếp thân nha hoàn liền mất đi nhiều cơ hội. Nay tiểu thư mang thai chính là cơ hội của nàng, một bước thành phượng hoàng. Nếu tiểu thư biết thì cũng sẽ không trách nàng vì nàng sẽ trở thành trợ lực cho tiểu thư đứng vững trong cung.

Nguyệt Nô phiêu thượng áo ngoài để lộ vai ngọc xinh đẹp, nàng lần theo nút thắt trên y phục của Huyền Ngự mà tháo gỡ. Từ lớp trường bào, trung y, rồi áo lót rút ra để lộ bờ ngực tinh trắng. Tay nhỏ chưa kịp chạm đến da thịt nam nhân liền bị một bàn tay như sắt thép kiềm chặt.

“Người.....”

“Ngự ca, muội mang canh đến cho.....” Cùng lúc giọng nói mềm mại của Băng Nhi ngoài cửa vang lên. Hôm nay nàng tỉnh dậy thấy trong người khoan khoái không còn choáng váng buồn nôn, có thể xuống giường liền nhớ ra đã lâu không chăm sóc trượng phu liền mang canh qua thư phòng cho Huyền Ngự.

“Băng Nhi.”

“Tiểu thư”

“Các người” vừa bước vào phòng liền thấy trượng phu cùng nha hoàn bồi giá của mình y phục không chỉnh trong tứ thế mờ ám. Thần kinh Băng Nhi như nổ tung dù cho nàng có thông tuệ bao nhiêu cũng vô pháp bình tĩnh.

“Băng Nhi nghe ta giải thích” Huyền Ngự vọt lên một chưởng đánh bay vật đeo bám phía trước vọt chạy đuổi theo Tử Băng, hần không để ý đến Nguyệt Nô học máu ở góc tường. Huyền Ngự vừa đi khuất Mai là Lan vào phòng nhìn thấy Nguyệt Nô ánh mắt liền lạnh đi vài phần. Ngay từ đầu họ đã biết nha đầu này tâm tư không thuần khiết nên mới cách ly ả không cho lại gần vương phi. Nếu ả yên phận liền có thể bình yên qua ngày nhưng tự làm bậy không thể sống. Mai và Lan liền đem ả mang đi tránh làm bẩn thư phòng của vương thượng.

.....

Băng Nhi tim như bị bóp nghẹn, không biết sức lực từ đâu khiến nàng băng băng chạy đi. nàng chỉ muốn nhanh chóng chạy càng xa càng tốt tránh xa nơi khiến nàng đau lòng này.

“Băng Nhi” tiếng Huyền Ngự vang lên sao lưng khiến Băng Nhi càng tăng tốc nàng không để ý dưới chân bậc thang đá. Hài thù liền trượt một đường, trời đất xoay chuyển mắt ca chân đau nhói Băng Nhi ngã xuống. Huyền Ngự rống to một tiếng lao đến ôm lấy Băng Nhi.

“Ngự ca ta đau.”

“Ở đâu?”

“Bụng đau, đau quá Ngự ca bảo bối ...bảo bối của chúng ta” Băng Nhi mặt mày tái nhợt ôm bụng cuộn tròn trong ngực Huyền Ngự. Váy lụa màu vàng anh dần dần bị nhuộm đỏ. Huyền Ngự sợ hãi đến chân tay luống cuống gào thét gọi Trúc đến.

“Nàng thế nào?”

“Vương, vương phi”

“Thế nào?”

“Nàng sinh non”

“Ngu ngốc cứu nàng, không thể để mất con ta” Huyền Ngự ôm lấy Băng Nhi đã hôn mê trong lòng. Ngực đau như muốn nổ tung hần không thể tưởng tượng nếu mất đi đứa con Băng Nhi sẽ chết mất.

“Vương thượng tha tội...” TRÚC quỳ xuống thúc thủ vô sách.

Lần đầu tiên hạ nhân của Huyền Minh cung thấy vương của bọn họ mất khổng chế. Đôi lục mâu tối sầm cuộn chuộn chuyển sang màu tím yêu mị, ngân phát tung bay theo nộ khí ngút trời. Huyền Ngự như ảo ảnh tan biến mất trước mặt cung nhân.

Mật thất, hàn đàm lạnh thấu xương cũng không làm lui lửa nóng giận dữ của long nhân. Huyền Ngự mang theo Băng Nhi xuống hàn đàm tọa trên bảo ngại bằng thạch anh trắng tím hình thành lúc hấn biến thân. Nơi đây tinh hoa tụ hội cùng chân chính long khí thượng cổ có thể so sánh. Huyền Ngự không ngừng xé rách tay mình từng dòng chất lỏng đỏ chói theo cánh môi nhợt nhạt chảy vào miệng nàng. Nhưng dường như vô dụng, hấn cảm nhận long khí trong thân thể Băng Nhi dần yếu đi thoi thóp hấp hối. Không thể, con của hấn là long nhân mạnh mẽ nhất nó sẽ không chết. Huyền Ngự một bàn tay đã biến thành ngũ trảo long thủ, một vuốt vẽ ra một đường trên ngực. Thọc sâu một dòng máu mang kim quang rực rỡ từ trái tim chảy ra. Kim huyết vừa thấm vào môi Băng Nhi máu nơi hạ thân liền ngừng chảy. Nhịp đập long khí trong bụng nàng dần ổn định dần dần trở nên mạnh mẽ. Khi cảm nhận thai nhi đã hấp thụ đủ năng lượng, Huyền Ngự mới niệm chú khép miệng vết thương ở ngực, tuy đầu óc choáng váng muốn ngất đi nhưng vẫn gắng ngượng lay tỉnh Băng Nhi.

“Băng Nhi.. Băng Nhi...”

“Ân... Ngự ca”

“Băng Nhi tốt quá nàng tỉnh”

“Bảo bối thì sao?”

“Không có gì, bảo bối ổn nó đang ngủ” Huyền Ngự đôi môi tái nhợt nhếch lên cười nhu hòa vuốt ve bụng nhỏ của thê tử.

“Ngự ca vì sao huynh đẩy mình là máu và vết thương?” Băng Nhi nhận ra khác thường.

“Băng Nhi ta...”

Băng Nhi liền thấy môi ươn ướt liền đưa tay áo lên lau liền phát hiện miệng mình toàn máu. Nàng nhanh chóng hiểu ra, vành mắt đỏ lên.

“Ngự ca việc gì huynh phải làm vậy?”

“Băng Nhi đừng khóc, vì nàng và con dù cho ta chảy đến giọt máu cuối cùng cũng bảo mệnh hai mẫu tử nàng bình an” Huyền Ngự suy yếu nói.

“Ngự ca muội xin lỗi.....” Băng Nhi thập phần hối hận, Ngự ca chấp nhận hy sinh tất cả vì nàng và con làm sao có thể phản bội nàng được. Đông Phương Tử Băng người thực ngu ngốc.

“Băng Nhi, nàng và đứa con là tất cả của ta nếu không có hai người còn giữ lại mạng sống để làm gì?” Huyền Ngự ôm siết nàng vào lòng.

“Ngự ca..” Băng Nhi đang định mở miệng nói chuyện liền thấy hạ thân nóng ra khó chịu. Huyền Ngự cũng liền nhận ra Băng Nhi khác lạ hấn vội mở y phục nàng ra xem xét. Hấn không tin vào mắt mình nữa. Đôi chân thon dài của Băng Nhi biến mất. Hạ thân đang dần xuất hiện những mảng màu hồng phấn. Nhanh chóng những mảng màu hồng cứng lại thành hình những chiếc vẩy mềm phát sáng hồng sắc xinh đẹp như san hô. Khi chiếc vẩy cuối cùng kết xong thì cơn đau của Băng Nhi kết thúc, chiếc đuôi màu hồng san hô xinh đẹp uốn lượn nằm trên đuôi màu ngân bạc của Huyền Ngự.

“Này...này là sao?” Băng Nhi giọng nói run run sờ sờ hạ thân, nàng có đuôi đi nhưng không thô và cứng như Huyền Ngự mà mềm mại như phần vẩy cỡ bụng của hấn.

“Ta.. cũng không rõ có lẽ muội uống quá nhiều máu của ta khiến long khí của bảo bối đại thịnh cho nên chuyển hóa cả cơ thể mẹ. Băng Nhi đừng sợ ta sẽ nghĩ cách để muội biến lại” Huyền Ngự vội an ủi Băng Nhi.

“Không sao nga, bây giờ muội giống huynh rồi không ai có thể giống huynh hơn muội. Do đó Đoan Mộc Huyền Ngự huynh chính là của muội duy nhất của một mình muội biết không”

“Tuân lệnh nương tử” cả hai ôm nhau ngọt ngào, mười ngón tay đan khít, bạch hồng một mảnh xoán lấy nhau khăng khít không rời.

.....

Từ ngày Huyền Ngự mang Băng Nhi biến mất trước mặt cung nhân, nàng không còn xuất hiện trước mặt mọi người nữa. Còn Huyền Ngự thì chỉ thỉnh thoảng xuất hiện giải quyết vài việc quang trọng xong thì liền biến mất. Do đó lời đồn bay đầy trời, lan ra toàn thảo nguyên rất nhiều người cho rằng vương phi sinh non mà qua đời, vương đau khổ. Có người nói vương phi làm mất thể tử vương liền giam cầm nàng. Nói chung là tam sao thất bản.

Mặc kệ lời ong tiếng ve Huyền Ngự vẫn điềm nhiên biến mất trở về hàn đàm nay đã phủ một tầng sen ngọc. Thê tử của hắn xinh đẹp hơn hoa đời hắn về, như thể nhân sinh đã đủ mãn nguyện.

20. Chương 20: Minh Châu Viên Mãn

Nguyệt viên rồi khuyết thảo nguyên bao la vẫn lộng gió thổi bay bờ công anh về phương xa. Huyền Minh Cung dưới tình huống quý dị của Minh Vương và sự mất tích bí ẩn của tiểu vương phi ngày ngày trôi qua ảm đạm.

Xuân đã đi qua, hạ cũng đã tàn, mùa thu cỏ cây đã ngã sang màu vàng huy hoàng. Không khí mát mẻ hơn so với mùa hạ nhưng trên thảo nguyên vốn ít mây mưa vẫn còn âm ỉ mang cái nóng từ lòng đất. Thế mà một đêm đầu thu mây đen vần vũ che khuất viên nguyệt, một hạt trong suốt từ trời cao rơi xuống thấm vào đất khô. Nhanh chóng hàng hà sa số khéo theo mưa giông, sấm giập vang trời khiến người người sợ hãi. Huyền Minh Cung địa thế vững chắc không bị mưa giông tàn phá nhưng thiên tai bất ngờ kẻ nào lại không e ngại. Nên mọi người trong cung nhanh chóng đóng cửa trong phòng trốn mưa.

Trúc cùng trượng phu của nàng là một đường chủ trong cung cũng tắt đèn đi ngủ sớm. Nhưng ánh chớp loang loáng bên ngoài khiến nàng mất ngủ, tâm thần không an giống như sắp xảy đến chuyện gì đó. Trở mình đến lần thứ tư, xoay người nhìn trượng phu ngủ như lợn chết bên cạnh nàng hận cấu hắn một cái lý gì nàng mất ngủ mà hắn lại ngủ ngon lành.

“Á có thích khách” Trượng phu của Trúc bị ăn đau bật giật hốt hoảng tìm binh khí.

“Thích khách gì chứ, là ta”

“Nương tử a, nửa đêm không ngủ còn muốn mưu sát chồng.”

“Ta mất ngủ lý gì ngươi được ngủ”

“Vậy a, vậy chúng ta làm chút chuyện để nàng dễ ngủ” Trượng phu của Trúc liền hóa sói. Khi nhiệt huyết dâng trào gần bùng phát thì cánh cửa đóng kín “rầm” một tiếng bị đập bung ra. Dưới sấm chớp sáng lòa, ngân ty tán loạn trong gió giạt, y bào xốc xức, Huyền Ngự một thân chạt vật xuất hiện. Như gió cuốn hắn túm lấy Trúc rồi biến mất trong màn mưa mù mịt. Trượng phu của Trúc ngơ ngác một lúc mới nhận ra lão bà trong ngực vừa bị cướp đi, mà kẻ cướp chính là vương thượng a. Vương ngài không biết đánh gãy người khác nói chuyện yêu đương sẽ bị trời phạt sao?

.....

Trúc bị mang đi quay cuồng một lúc liền bị mang đến một động đá với thạch ngũ bảy màu, hàn đàm lặng lẽ phản chiếu ánh sáng mờ nhạt.

“Nhanh lên người còn thất thần cái gì?” tiếng Huyền Ngự cuống quýt gần lên.

Trúc qua cơn choáng váng mới nhận ra mình bị mang đến cạnh một chiếc giường thạch anh, trên trải thảm nhung ty màu huyết dụ. Nhưng hơn hết chính là tiểu vương phi đã vài tháng không gặp mặt, mồ hôi như

tắm cùng vẻ mặt đau đớn đang quằn quại trên giường. Nhìn đến cái bụng tròn căng của Băng Nhi, Trúc liền hấp tấp đứng dậy.

“Vương Phi bình tĩnh hít thở sâu, ngài phải dưỡng sức” Trúc vội vén tấm chăn phủ trên người Băng Nhi thăm khám thấy cửa mình dần bắt đầu mở nhưng chưa đến lúc hài tử có thể đi ra. Nhưng nhìn vẻ đau đớn đến lả đi không còn sức để kêu của Băng Nhi, Trúc liền lo lắng.

“Vương ngài mau làm gì đi, truyền nội lực hay bất cứ gì để tiếp sức cho vương phi nếu nàng không đủ sức để sinh liền mất cả mẹ lẫn con.”

Nghe Trúc nói Huyền Ngự càng thêm khẩn trương. Từ buổi chiều Băng Nhi bỗng biến hóa từ thân rắn trở lại, bụng lại không thoải mái. Hắn tưởng cục cứng lại quấy phá liền chậm rãi xoa bụng cho nàng. Ai ngờ càng xoa càng không ổn đến chạng vạng Băng Nhi đau râm ran rồi tăng dần đến giờ đã hơn nửa đêm. Nếu nàng và cục cứng có chuyện gì, hắn thực không dám nghĩ nữa. Bất chấp việc lộ thân phận, Huyền Ngự biến thân dùng long chảo rạch nát cổ tay long huyết ồ ạt chảy ra đến môi khô nứt của Băng Nhi. Long huyết vừa chạm, Băng Nhi liền hỗn hển kêu lên.

“Ngự ca ta đau quá”

“Vương Phi cố lên giữ sức, thở đều theo ta” Trúc đang trong cảnh nước sôi lửa bỏng cũng vớt sự kinh hãi khi thấy nguyên hình của Huyền Ngự ra sau đầu. Mà tập trung giúp Băng Nhi sinh.

“Băng Nhi nếu đau liền cắn ta đi” theo điều động của Trúc, Huyền Ngự đỡ Băng Nhi theo tư thế thuận sản, đưa bàn tay vào miệng nàng bị Băng Nhi nghiêng đến bật máu.

“ A...A.....A..” Băng Nhi cắn bàn tay của Huyền Ngự chỉ có thể phát ra những tiếng kêu không rõ ràng.

“Vương Phi cố lên, cửa mình đã mở hết cục cứng có thể đi ra rồi. Nào theo ta, một hai ba dùng sức”

Trúc hô lớn thúc Băng Nhi dùng sức, nàng dùng hết sức lực từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ mà dùng sức. Nàng phải cố vì cục cứng nàng không thể bỏ cuộc. Sau nhiều lần hô lớn cuối cùng, Trúc cũng vui mừng hô lên.

“Ra rồi, ra.....”

Vừa cảm nhận có một vận gì đó trượt ra khỏi hạ thân, Băng Nhi liền thở hắt ra rồi ngất lịm.

“Băng Nhi nàng thế nào, đừng bỏ ta” Nhìn Băng Nhi bất động trong ngực cùng vẻ mặt trắng xanh thất thần của Trúc, Huyền Ngự như muốn phát điên.

“Người, nếu nàng và con ta có mệnh hệ gì liền các người chôn cùng”

“V...Vương thượng, vương phi chỉ là quá mệnh mỗi mà ngất đi...nhưng...nhưng” Trúc lắp bắp nâng vật trong tay lên. Bao nhiêu năm hành y đây là lần đầu tiên nàng đỡ đẻ mà không có hài tử a.

Huyền Ngự trợn mắt nhìn thứ tròn tròn còn dính bầy nhầy máu trên tay Trúc. Chết tiệt hắn là long nhân không phải điều nhân a, lý gì nương tử hắn lại rặn ra một quả trứng?

.....

Băng Nhi mê mang tỉnh dậy, cơ thể đau như đến không còn sức để cử động ngón tay. Nhưng mà hài tử, cục cứng của nàng đâu? nàng muốn thấy con a.

“Băng Nhi nàng tỉnh” giọng vui mừng của Huyền Ngự vang lên.

“Ân, hài tử, ta muốn xem hài tử” Băng Nhi yếu ớt nói. Huyền Ngự nhú mày do dự một lát rồi cũng đỡ nàng ngồi dậy. Băng Nhi nhận ra nàng đã trở lại tấm cung ở Huyền Minh Cung, từ sau màn, Trúc đang ôm một bọc màu đỏ bước đến. Theo ánh mắt ra hiệu của Huyền Ngự, Trúc liền cẩn thận đặt bọc nhỏ vào lòng Băng Nhi.

“Ách đây là?” Băng Nhi trợn mắt nhìn một vật tròn tròn đã được tắm rửa sạch sẽ bọc trong nhung điều màu đỏ.

“Là hài tử” Huyền Ngự ấp úng đáp.

“Là trứng đi, Ngự ca người có họ hàng với điều sao?” Bằng Nhi hỏi khiến vẻ mặt Huyền Ngự đen đi vài phần.

“Cũng không sao a, có trứng thì trứng chúng ta liền ấp cho đến khi nào nở ra hài tử thì thôi” Bằng Nhi cười khúc khích vuốt ve vỏ trứng màu xà cừ ánh lên ngân quang hệt như một viên minh châu không lồ. Như cảm nhận được vuốt ve của nàng quả trứng khẽ nhúc nhích tỏa ra ngân quang càng chói lợi như đáp lại lời mẫu thân.

“Tùy nàng, Bằng Nhi muốn gì đều được” Huyền Ngự sủng nịnh cùng bắt lấy tay nàng vuốt ve quả trứng.

“Nhưng ta không biết ấp trứng a” Bằng Nhi nhú mày.

“Không sao đâu Ngự Nhi có thể a, thân nhiệt long nhân vốn rất cao rất thích hợp” Không biết từ khi nào hai bóng đen nhẹ như yến đã đến cạnh giường.

“Phụ vương, mẫu phi” Huyền Ngự nhàn nhạt lên tiếng.

“Ngự Nhi tôn tử của ta liền trong cây vào con” Đoan Mộc Viêm An hắc hắc cười nhìn vẻ mặt đen như than của nhi tử đang nhìn chăm chăm quả trứng trong ngực con dâu. Nghĩ đến cảnh Minh Vương anh minh thần võ phải chui trong tổ suốt ngày ấp trứng như gà mái, Viêm An hẳn cảm thấy lần này trở về thực không uổng mà. Hình như hẳn cũng nên mời ông bà thông gia đến thăm cháu đi.

Huyền Ngự giờ phút này trong đầu vẫn quay quay với hai chữ “ấp trứng” thực thực, hẳn không phải gà mái a.

.....

Một ngày nắng đẹp Minh Cung đón người nhà vương phi đến thăm, sau khi phụ mẫu của vương phi vào thăm con gái và con rể cùng ở cứ liền về mặt quái dị đi ra. Phụ nhân đảo chủ liền cười đến gập cả bụng, đảo chủ xưa nay vốn mặt băng sơn khỏe miệng cũng không khỏi run rẩy.

Rất nhanh huynh trưởng của vương phi cũng đến tham gia góp vui, nhưng hẳn vừa vào liền bị ai đó sinh khí đánh bay ra ngoài. Đông Phương Vô Song miệng phun máu nhưng vẫn cười không ngừng.

“thực thực” Đoan Mộc Huyền Ngự người cũng có ngày hôm nay, thực cười chết lão tử ohhahihahah...”

CHÍNH VĂN HOÀN.

Ngoại truyện 1: Song châu

Tháng năm chậm rãi trôi nhanh, chẳng mấy chốc những cao nhân năm xưa thoắt ẩn liền đã bị lãng quên. Trường giang sóng sau cao hơn sóng trước, nhân tài tuổi trẻ lần lượt xuất hiện những đệ nhất danh bài lần lượt thay tên.

Giang hồ đệ nhất cao thủ chính là cung chủ Huyền Minh Cung Đoan Mộc Huyền Ngự.

Giang hồ đệ nhị cao thủ là Kinh Long Đảo chủ Đông Phương Vô Song.

Giang Hồ đệ tam chính là một thiếu niên trẻ tuổi, thiếu chủ của Kinh Long đảo Đông Phương Vô Khuyết. Hẳn là đối tượng phong vân đang nổi tiếng nhất trong giang hồ hiện nay. Vì Đoan Mộc Huyền Ngự và Đông Phương Vô Song đã có tuổi cho nên thường ít đi lại trên giang hồ chỉ có Vô Khuyết thường hay xuất hiện là đối tượng khiêu chiến được yêu thích nhất. Nếu hạ được hẳn tức là chỉ đứng sau hai vị thế ngoại cao nhân kia coi như cũng là đệ nhất cao thủ rồi.

Ngoài ra Vô Khuyết còn kế thừa dung mạo tuyệt thế từ phụ thân. Nhưng tính cách lại nghiêm cẩn cùng lạnh lùng như tiền nhiệm đảo chủ quả thực chính là vương tử trong mộng của tất cả nữ nhân.

“Oa tỷ tỷ, những điều trong này viết là thực sao?” trong vườn mẫu đơn hai tiểu cô nương giống hệt nhau từ phục sức đến dung mạo như nguyệt hoa quý phái. Xinh đẹp mỹ hoặc nhưng không dung tục khó có thể đoán được sau này khi trưởng thành sẽ mỹ đến nhường nào.

“Giang hồ đồn đãi đều không thể tin” tiểu cô nương có vẻ chín chắn hơn nhấp một ngụm trà nhàn nhạt nói.

“Muội không tin, không có lửa làm sao có khói” tiểu cô nương còn lại có vẻ nhanh nhẹn hơn ôm quyền giang hồ ký vào ngực ánh mắt mơ màng. Tỷ Tỷ nàng thì nhú mày im lặng không thèm trả lời những câu hỏi vô bổ của muội muội, nàng bắt đầu chuyên tâm vào bàn cờ trước mặt tự vậy tự đánh.

“Tiểu Vũ, Tiểu Nguyệt hai con đang làm gì vậy?” Đông Phương Tử Băng bước ra từ sau khóm mầu đơn, nằm thẳng giường như không để lại dấu vết gì trên nàng. Vẫn giáng vẻ xinh đẹp khả ái như trước nếu người ngoài nhìn vào liền nghĩ nàng chỉ là tỷ tỷ của hai tiểu cô nương kia.

“Mẫu thân, Tiểu Vũ tỷ tỷ không chịu nói chuyện với ta” Tiểu Nguyệt, tiểu cô nương nhanh nhẹn sà vào ngực mẫu thân làm nũng. Tử Băng mỉm cười vén sợi tóc vương trên trán nữ nhi. Mới đó đã mười lăm năm trôi qua nhớ ngày đó khi vỏ trứng nứt ra để lộ hai bảo bối khiến nàng vui mừng đến phát khóc, Ngự ca cũng rưng rưng. Ông trời đã ban cho nàng hai viên minh châu thực xinh đẹp. Dù bề ngoài giống hệt nhau nhưng tính cách lại khác xa một trời một vực. Tiểu Vũ thâm trầm chín chắn, Tiểu Nguyệt lại nhanh nhẹn hoạt bát như hai cực đối lập. Ấy thế mà cả hai lại quấn lấy nhau không rời một thích nói một thích nghe, đúng là song sinh.

“Con a có phải lại chọc ghẹo tỷ tỷ phải không?”

“Không có nha, con chỉ nói chuyện về giang hồ ký mới nhất với tỷ tỷ thôi”

“Vậy sao? nói cho mẫu thân nghe giang hồ có gì nào?”

“Chúng con đang nói về Đông Phương Vô Khuyết, hắn là đệ nhất nhân vật phong vân hiện nay”

“Là đại biểu ca của con?”

“A?” Tiểu Nguyệt hai mắt tròn lớn. Từ khi nào đại soái ca đệ nhất biến thành đại biểu ca của nàng, nàng nhớ đại biểu ca con của cữu cữu chính là một hài tử mặt quan tài.

“Đúng a, đại biểu ca con tên thường gọi là Tiểu Long giống với tên ông ngoại, còn chính danh là Đông Phương Vô Khuyết gần giống với tên đại cữu cữu con. Hắn đã đến Minh Cung chơi vài lần lúc nhỏ, có lẽ khi đó gọi tên tục cho nên con không biết là phải”

“Là vậy sao? thực muốn gặp biểu ca một lần” Tiểu Nguyệt lạ tiếp tục thả hồn mơ màng. Nhìn nữ nhi lại bắt đầu thả hồn Tử Băng chỉ biết lắc đầu cười. Ánh mắt nàng chuyển đến Tiểu Vũ đang đánh cờ phong tư trác tuyệt không thu gì nam nhi nếu sinh ra là nam tử có vẻ thích hợp hơn.

“Tiểu Vũ, mẫu thân có chuyện muốn nói cùng con”

“Vâng mẫu thân” Tiểu Vũ đặt một quân cờ xuống cố định đại cục rồi mới bước đến ngồi cạnh Tử Băng.

“Thực nhanh mới đó con và Tiểu Nguyệt đã đến tuổi cập kê. Mẫu thân thực sự đã già a”

“Mẫu thân ngài mà già thì phụ thân liền thành lão tổ tông sao?” Tiểu Vũ không mặn không nhạt nói khiến Tử Băng cười đến sáng khoái. Xưa nay Đoan Mộc huyền Ngự kị nhất là ai nói hắn già, nay bị nữ nhi nói thẳng chắc hắn sẽ hỏa công tâm mất.

“Thực là nha đầu này. Thôi không đùa nữa. Đại cữu con vừa cho người đưa tin tháng sau huynh ấy sẽ mang theo Vô Khuyết đến cầu thân. Khi xưa thấy tính cách con và Vô Khuyết có vẻ hợp ta và phụ thân con cũng định nhận cộc hôn nhân này. Nhưng mà ta và phụ thân con không muốn áp đặt các con do đó khi Vô Khuyết đến hãy cứ để thuận theo tự nhiên được không?”

Nhìn thấy Tiểu Vũ đang có ý phản bác Tử Băng liền hạ giọng tâm tình thủ thủ khiến cho Tiểu Vũ đang muốn há miệng lại thôi. Thấy nàng không nói gì thêm, Tử Băng ở lại tán gẫu một chút rồi ly khai còn rất nhiều chuyện nàng cần xử lý.

Đêm đó Tiểu Vũ mất ngủ, nàng dù chín chắn như cũng chỉ là một tiểu cô nương mới lớn không tránh khỏi có chút mơ mộng. Đông Phương Vô Khuyết ruốc cuộc hắn là người thế nào?

Rất nhanh đoàn người từ Kinh Long Đảo đến mang theo lễ vật đồ rợp một góc trời. Minh Cung cũng không thể mất mặt liền long trọng tiếp đãi. Bên ngoài nhìn vào liền cảm thán thanh thế hai bên thực lớn cộc hôn nhân này sẽ là phong cảnh để đời đây. Nhưng bên trong, trên bàn cơm hai vị trưởng bối đang sóng ngầm mãnh liệt.

“Muội phu a, hôm nay ta đến cầu thân”

“Không nhận”

“Vì sao?”

“Con gái quý của ta sao có thể gả về nhà lão đầu lưu manh nhà ngươi”

“Ngươi nói ta lão đầu? đừng quên ai kia còn lớn hơn ta vài tuổi”

“Đông Phương Vô Song ta liền đánh chết ngươi”

“Ta đây nhiệt liệt đón tiếp”

“Đúng là càng già càng giống trẻ con” Tử Băng nhìn huynh trưởng và trượng phu nháo đến điên rồi, quay sang tán gẫu cùng đại tẩu.

“Đại ca muội xưa nay đều như thế để ý làm gì, sao không thấy Tiểu Vũ cùng Tiểu Nguyệt đâu?”

“A khuê nữ còn mắc cỡ chưa ra, để đến tối nay gia yến liền xuất hiện. Đúng rồi Vô Khuyết con ở đây cũng nhầm chán liền ra ngoài đi dạo một chút đi” Tử Băng quay qua nói cùng thiếu niên chừng mười bảy mười tám, ngọc thụ lâm phong đúng một khuôn khắc ra từ nội tổ phụ. Nếu nữ nhi gả cho hắn có lẽ cũng hạnh phúc giống như mẫu thân vậy.

“Vâng tiểu cô, vậy chất nhi xin phết”

Vô Khuyết một thân trường bào trắng phiêu dật như trích tiên bước trong rừng mai, bỗng một cơn gió nhẹ thổi qua mang theo hương khí của mẫu đơn, mỹ miều một bóng hồng rơi xuống. Theo bản năng Vô Khuyết đưa tay đón lấy, cảm xúc mềm mại cùng hương khí khiến hắn thất thần. Một cô nương hồng y xinh đẹp tựa mẫu đơn tiên tử quý phái cao sang, đôi mắt đen láy lại ánh lên một tia mơ màng tình nghich.

“Cô nương không sao chứ” giọng nói từ tính vang lên càng khiến tiểu cô nương tim đập loạn.

“Ta ..ta không sao...”

“Không bị thương?”

“Không, huynh có thể thả ta xuống sao?” đã biết nàng không có chuyện gì nhưng nam tử xa lạ này vẫn ôm lấy nàng không buông. Ánh mắt hoa đào, bạc môi mộng quyến rũ, hương khí nam tử nhàn nhạt tỏa ra từ sau cánh mũi cao thẳng khiến mặt nàng nóng bừng như có thể trích huyết.

“Là ta thất lễ” Vô Khuyết vội buông tiểu cô nương xuống.

“Là ta nên cảm ơn huynh mới phải” Tiểu cô nương e thẹn cúi đầu. Hoa mai như tuyết phiêu phiêu càng khiến một thân hồng sắc của nàng nổi bật. Không gian như ngừng lại trong mắt hắn chỉ chứa đựng một bóng dáng nhỏ xinh của nàng. Mười mấy năm sống trên đời Vô Khuyết đều đối với mọi chuyện lạnh nhạt, lần đầu để tâm một người có lẽ là định mệnh.

“Tiểu thư ngài ở đâu xấp đến gia yến chúng ta trễ mất” không gian đượm nhu tình bỗng bị đánh tan bởi tiếng kêu gọi của hạ nhân. Tiểu cô nương vội vã quay người chạy đi để lại cho hắn một bóng lưng xinh đẹp.

.....

Hạ nhân gọi nàng là tiểu thư, vậy chỉ có thể là nữ nhi của tiểu cô, cũng có nghĩ nàng sẽ là tương lai thê tử của hắn. Vô Khuyết mừng thầm trong lòng, hắn vội vàng chạy vào đại sảnh.

“Cha mẹ, tiểu cô ta đồng ý hôn sự này” Thiếu niên ánh mắt lấp lánh khoe môi vi dương tự như một vị thần ánh sáng khiến người ta đui mù, một câu chắc nịch lên tiếng khiến trưởng bối vừa lòng. Đồng thời một bóng người nấp bên cửa nghe thấy thế tim cũng không khỏi lạc nhịp.

.....

“Tỷ tỷ nghe nói biểu ca đã đồng ý hôn sự, chúc mừng tỷ”

“Ân, nhưng mà”

“Nhưng nhị gì nữa, nghe nói biểu ca là thanh niên tài tuấn đệ nhất hiện nay. Tiểu Vũ tỷ thực tốt số, không biết đến khi nào muội mới được gả.”

“Tiểu Nguyệt muội tư xuân ai rồi sao?”

“Không có a”

“Muội còn chối”

“Là là đúng là không qua được mặt tỷ chuyện gì, muội mới vừa gặp chàng thôi không biết người ta có thích muội không nữa”

“Ngốc, tiểu Nguyệt nhà ta xinh đẹp như tiên nữ làm gì có nam tử nào không thích muội”

Hai tỷ muội ôm lấy nhau đùa giỡn biết đâu rằng tháng năm vô tư của họ sẽ kết thúc từ bữa tiệc tối nay.

Đèn đuốc sáng bừng đại sảnh ca múa nhộn nhịp khách quý đã đến đủ tiệc bắt đầu khai. Tiểu Vũ cùng Tiểu Nguyệt y phục hồng phất giống hệt nhau xuất hiện trong đại sảnh, như hai bông mẫu đơn song sinh trên cùng một cành diễm lệ như nhau. Hai nàng vừa bước vào liền nhận được vô vàn tán thưởng, nhưng cả hai nhanh chóng bị thu hút bởi ánh nhìn của thiếu niên bạch y đang ngồi ở vị trí khách quý. Ánh mắt hoa đào quét đánh bóng giáng mỹ nhân liền sáng lên, Tiểu Vũ cùng Tiểu Nguyệt đồng loạt cúi đầu nên không biết ruốt cuộc Vô Khuyết nhìn ai. Tiểu Vũ cúi đầu vì thẹn thùng, còn tiểu Nguyệt vì thấy trong lòng khổ sở mũi bỗng trở nên chua xót nên cúi đầu dẫu đi tâm tình.

“Tiểu Vũ con lại đây” Tử Băng vội gọi trưởng nữ lại gần.

“Mẫu thân” Tiểu Vũ nhẹ giọng đáp lời.

“Đây là Vô Khuyết biểu ca của con, còn đây là Tử Vũ con gái lớn của ta. Sau này hai con phải sống thực tốt” Tử Băng cầm tay Tiểu Vũ trao vào tay Vô Khuyết. Khi chạm tay vào Vô Khuyết, Tử Vũ bỗng nhũn mảy nàng xưa nay vốn không thích tiếp xúc với người khác trừ phụ mẫu cùng Tiểu Nguyệt. Chạm vào hân khiến nàng không thích.

“Không phải, không phải nàng” Vô Khuyết vội khoát tay Tử Vũ, nàng tuy hình giáng giống hệt tiểu cô nương trong rừng mai như cảm giác không đúng.

“Vô Khuyết con” Đông Phương Vô Song thấy con trai thất lễ liền muốn lên tiếng giáo huấn.

“Phụ thân là nàng” Vô Khuyết lướt qua Tử Vũ đến trước mặt Tử Nguyệt nắm lấy tay nàng. Đúng là cảm giác hân tìm kiếm.

“Chuyện này” Tử Băng khó xử nhìn chuyện xảy ra.

“Mẫu thân, biểu ca có thể phân biệt con và Tiểu Nguyệt quả thực hiếm có. Ai nữ bỗng đánh uyên ương tác thành cho họ đi thôi” Tử Vũ lạnh nhạt lên tiếng đáng võ tình huống khó xử trước mắt.

“Tử Vũ con”

“Con không sao”

“Tỷ tỷ ta không gả ta...ta” Tử Nguyệt mắt đẫm lệ đau đớn rút tay ra khỏi Vô Khuyết.

“Muội muội ngốc vì sao không gả chứ, không phải muội cũng thích hân sao?”

“Nhưng mà tỷ”

“Ta không sao, chúng ta là song sinh tỷ muội liên tâm, muội hạnh phúc ta liền vui. Ngốc quá muội gả đi phải có một người ở lại thừa kế Minh Cung của phụ thân chứ. Muội suốt ngày mơ màng làm sao gánh vác Minh Cung cho được” Tử Vũ cười nhẹ trấn an muội muội.

“Tử Vũ biểu muội, ta biết hôm nay hành động của ta khiến nàng mất thể diện thực xin lỗi. Nhưng người ta muốn là Tử Nguyệt, nếu sau này cần đến Đông Phương Vô Khuyết là bất cứ chuyện gì dù lê núi đao xuống biển lửa cũng không từ” Vô Khuyết nhìn thấy ái nhân rơi lệ liền đau lòng, cho nên đánh một cái đại lễ tạ tội cùng Tử Vũ vì hân biết dù bất cứ chuyện gì hân cũng không thể buông tay Tử Nguyệt.

“Ta không cần người vì ta làm chuyện gì, chỉ cần đối tốt với Tử Nguyệt là được đó là sự tạ tội lớn nhất ta cần”

“Đông Phương Vô Khuyết ta xin thẻ vĩnh viễn yêu thương Đoan Mộc Tử Nguyệt cho đến khi sinh mạng kết thúc”

“Nhớ lấy những lời người nói hôm nay” Tử Vũ đáp một tiếng rồi phất áo bước đi. Gió thảo nguyên lồng lộng mang theo mùi thanh thảo thanh mát nhưng lạnh lùng.

Ngoại truyện 2: Viên Nguyệt

Mùa xuân một năm sau, nhị tiểu thư của Huyền Minh Cung xuất giá cho nên toàn bộ trên dưới Minh Cung người người bận rộn đến chân không chạm đất. Chỉ duy nhất đại tiểu thư, à không năm trước trong lễ trưởng thành Minh Vương đã trao quyền thừa kế cho nàng, nên phải gọi Đoan Mộc Tử Vũ là thiếu chủ mới đúng. Khi trở thành thiếu chủ của Minh Cung phụ thân đưa cho nàng bí kiếp Âm Long, nàng say mê luyện công không để ý đến bên ngoài nên đối với mọi chuyện xung quanh càng lạnh nhạt.

Chỉ ngần ngừ một năm nàng đã đạt đến tầng thứ năm của thần công, trong khi người thường phải mất đến mười năm để tăng thêm một thành. Nội tổ phụ nói nàng và muội muội là long nữ hiếm có, vì long nhân đa số đều là nam tử số lượng long nữ hầu như đã tuyệt tích. Cho nên nếu nàng đi theo con đường tu luyện đúng đắn sẽ là tuyệt thế thiên cổ trong long nhân.

Trong hàn đàm lạnh giá dù ở sâu dưới lòng đất vẫn đóng một tầng băng mỏng trên mặt nước. Cái lạnh có thể giết chết người khác, nhưng cũng không đủ giảm đi hỏa diễm đang đốt cháy tán loạn trong cơ thể Tử Vũ. Nàng đang đột phá tầng thứ sáu của thần công, nhưng lần này không dễ dàng như những lần trước. Chân khí như hỏa thiêu tán loạn trong kinh mạch, ngọn lửa thiêu đốt từ cốt tủy khiến nàng vô cùng thống khổ. Tiếng rên rỉ vang vọng khiến thạch nhũ không chịu đựng được mà đứt gãy tạo hàng loạt âm thanh chát chúa rớt xuống mặt nước hàn đàm. Tầng băng mỏng đã biết mất, mặt nước màu lục ngọc tăm tắp bọt khí như bị nấu sôi trên bếp lửa. Nhiệt độ tăng dần, cuối cùng một tiếng tê rống vang lên ngân quang chói lòa. Từ trung tâm hàn đàm một đoá ngũ sắc liên hoa cánh mỏng trong suốt nhưng lại cứng rắn phi thường, từng cánh nở rộ. Nhị hoa cuộn tròn một long nhân vừa đạt đến trưởng thành. Mái tóc đen đã chuyển màu ánh kim xinh đẹp tựa như ánh trăng đêm thu, da thịt như ngọc trai tỏa sáng, chiếc đuôi dài xinh đẹp lấp lánh vẩy bạc. Không giống như long nhân giống đực, đuôi long nữ có thêm lớp vẩy mỏng trong suốt như thủy tinh điểm xuyết màu lục nhạt mềm mại như hoa. Long nữ chậm chậm mở mắt, đôi đồng mâu màu lục bảo chớp động, nàng chuyển thân cảm nhận sự mới mẻ của cơ thể. Đưa tay vuốt ve thưởng thức chiếc đuôi mới, Tử Vũ thích thú mỉm cười hóa ra hoàn toàn biến thân là cảm giác thế này. Tâm tình tốt có lẽ nàng sẽ tham dự đoàn đưa dâu của muội muội. Nghĩ là làm Tử Vũ thoát một cái biến thân trở về, nhưng mà mái tóc không làm cách nào biến đen. Thôi mặc kệ dù sao màu sắc gì nàng cũng không quan tâm.

Ngày thành thân của công tử của Kinh Long Đảo cùng nhị tiểu thư Huyền Minh Cung đúng là phong cảnh ngàn năm có một a. Nhưng cũng không ít kẻ xôn xao về sự thay đổi của Tử Vũ. Tử Nguyệt cùng Tử Vũ tuy rằng dung mạo giống hệt, như Tử Nguyệt đã là thế người ta ai còn dám mơ ước. Chỉ có mỹ nhân với mái tóc màu ánh trăng khác lạ làm nên một câu chuyện phong vân mới trên giang hồ, khiến bao thanh niên tài俊 mơ mộng mỗi đêm.

Lễ cưới của Vô Khuyết và Tử Nguyệt diễn ra bảy ngày, nên Tử Vũ cũng phải ở lại Kinh Long Đảo bảy ngày. Nàng chán ghét náo nhiệt, nhưng Kinh Long Đảo bốn mặt giáp biển cũng không đến nỗi tệ. Thiên tính của Long nhân là thích nước, nàng lại vừa mới biến thân do đó càng thích bơi lội. Đại cữu nói nhỏ cho nàng biết trên đảo có một vịnh nước khuất sau núi tương đối ẩn mật nàng có thể tự do chơi đùa.

Đêm nay viên nguyệt thực sáng, trong sảnh lớn vẫn yến tiệc linh đình, Tử Vũ vẫy lui người hầu liền một mình đến vịnh nước sau núi. Trút bỏ xiêm y rườm rà chỉ còn lại áo lót, chân trần bước trên cát mịn, dòng nước mát lạnh luồn qua từng ngón chân khiến nàng khoan khoái. Trầm dần xuống nước bóng hình xinh đẹp biến mất.

Ở một vùng nước cách bờ vài hải lý, mặt nước dưới trăng như thủy tinh vỡ òa khi một đầu tóc nguyệt sắc ngói lên, chiếc đuôi xinh đẹp đùa nghịch trầm thủy, tiếng cười trong trẻo như tiếng ca của nhân ngư thứ

hút những sinh vật biển xung quanh vây đến. Có vài chú cá heo bạo dạn đến gần cọ sát vui chơi cùng nàng. Tử Vũ vui đến quên hết mọi thứ không nhận thấy rằng mình đã bơi đến một vùng biển xa lạ.

Cảm nhận sự giao động khác lạ trong nước biển, Tử Vũ cảnh giác chuẩn bị rời khỏi. Nhưng một vật trôi nổi thu hút nàng. Quay đuôi bơi về hướng vật kia, khi đến gần liền nhìn rõ vật đó là một mảnh thuyền vỡ bên trên có người bám vào. Có mạch đập, vậy là còn sống, lúc này nước biển càng trở nên bất ổn Tử Vũ vội phân phó cá heo kéo theo người kia trở về.

Trở về đảo đã là bình minh, Tử Vũ mang người vớt được dưới biển lên bờ. Những tia bình minh chiếu xuống cát mịn phát sáng như pha lê. Tử Vũ theo nắng sớm nhìn rõ người nàng vừa cứu, quần áo rách nát để lộ thân thể trắng nõn, mi thanh mục tú nhìn thế nào cũng giống một công tử quần lụa được cưng chiều từ trong trướng nước. Cái loại mà nàng ghét nhất, nhưng dù ngâm trong nước biển rất lâu hẳn có một mùi rất dễ ngửi không phải là mùi hương liệu hay gì đó, tựa như xạ hương tỏa ra từ da thịt. Nể tình người dễ ngửi bốn cô nương liền cứu người một mạng.

Khi Tử Vũ mang về một nam nhân, toàn gia liền xúng sọt các trưởng bối liền cười đầy ẩn ý. Tiểu Nguyệt thì vui mừng đến rơi nước mắt. Tiểu Vũ liền nhíu mày khó hiểu, mọi người đều ăn lộn thuốc hay sao? thực kì lạ. Vì đám cưới đã kết thúc nên đoàn người Minh Cung cũng lục đục rời đảo, Huyền Ngự muốn mang thê tử đi hưởng thế giới hai người liền không từ mà biệt biến mất. Tử Vũ phải ôm hết mọi sự vụ bận đến điên rồi. Nàng định để cái tên còn bất tỉnh nhân sự khi lại đảo, nhưng không hiểu sao mọi người sống chết đều bắt nàng mang hẳn theo, vừa khéo hẳn còn được an trí trong xe ngựa của nàng.

Tử Vũ chán ghét nhìn nam nhân đã được thay một thân y phục sạch sẽ nằm bất động trong xe ngựa của mình. Khi xe đi được một ngày đường thì Hắc có dấu hiệu tỉnh lại, mi mắt thanh tú run nhẹ từ từ mở ra đôi song đồng ướt át kinh ngạc nhìn nàng, khiến Tử Vũ chỉ có thể nói được một câu yêu nghiệt hẳn đúng là yêu nghiệt.

“Ta đang ở đâu?”

“Xe ngựa”

“Cô cứu ta”

“Phải”

“Cô mang ta từ dưới nước lên?”

“Đúng”

“Cô có thấy gì....”

“Ngoài một tên tiểu bạch kiểm nhà người liền không thấy người nào khác”

“Cô đã thấy cơ thể của ta?”

“Thì sao nam nhi đại trượng phu nhìn thấy một chút thì đã sao, làm như trinh tiết liệt phụ không bằng”

“Cô phải chịu trách nhiệm với ta, cô đã nhìn thấy hết của ta làm sao ta gả được cho người khác nữa chứ. Đường đường nhị hoàng tử của Phụng Nữ Quốc như ta thà chết không chịu nhục”

“.....” lần này Tử Vũ hết nói nổi rồi. Nàng hốt hoảng thấy hẳn bắt lấy cây trâm của nàng định chết để bảo vệ danh tiết. Tử Vũ vội đáp ứng hẳn, do vội vàng giúp hẳn bằng bó vết thương nàng đã bỏ qua một tia đắc ý trong mắt nam nhân kia.

Từ đó Huyền Minh Cung lại trở nên nào nhiệt vô cùng, vì có một nam tử yêu nghiệt tự xưng là thê tử chưa quá môn của thiếu chủ suốt ngày quần lấy Tử Vũ. Mọi sinh hoạt hàng ngày của nàng đều bị hắn dành lấy, nên hạ nhân hầu hạ Tử Vũ rất quý hẳn. Cẩm kì thi họa, thêu thùa nữ công đều hạng nhất nên tam cô lục bà trong cung cũng rất là hâm mộ hẳn. Một ngày hẳn có thể làm cho thiếu chủ đối với mọi thứ lạnh nhạt găm lên giận dữ liên tục, các vị trưởng lão liền ghi nhân, hẳn khiến cho thiếu chủ sinh động hơn. Do đó nam nhân yêu nghiệt mang họ Phụng Lan được cả Minh Cung yêu quý, vào một ngày nào đó không xa có lẽ thiếu chủ sẽ bị trói vào động phòng sớm thôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/niem-bo-cong-anh>